2 1
slov a osudov

Kolektív autorov

Autor	Vydavateľ
Komunita	Greenie knižnica

O knihe

Päť rokov po uverejnení knihy 15 slov a osudov sa toto dielko stalo inšpiráciou pre skupinu tvorivých nadšencov, ktorí prijali výzvu napísať báseň či krátku poviedku s použitím vopred určených slov. Greenie knižnica sa rozrástla na viac ako sto kníh, a to znamená aj viac kreatívnych ľudí.

21 slov a osudov je dielo, ktoré je dospelé i nedospelé zároveň. Pohľad do hláv ľudí, ktorí sa k jednotlivým výzvam vyjadria iným spôsobom. Aj preto na základe niektorých slov vznikli texty od viacerých autorov. Neznamená to však, že by boli rovnaké. Budete prekvapení, koľko rôznych variácií a tém sa môže ukrývať v tých istých slovách. Existuje veľmi známa a múdra myšlienka: Smejte sa nám, že sme každý iný. My sa smejeme Vám, že ste všetci rovnakí. Greenie knižnica podporuje kreativitu i odlišnosť názorov a štýlov písania. Preto sme odlišní, aby sme sa mohli učiť jeden od druhého. A aby sa každý mohol tešiť z diela, ktoré by sám možno nikdy nevymyslel. Ak môžete, prečítajte si diela od rozličných autorov. Vyjadrite sa na stránke knižnice a budeme radi, keď sa aj vy zapojíte do niektorej budúcej zbierky. Špecialitou tejto knihy je časť nazvaná Apokalypsa. Autori dostali rovnaké slová, no vytvorili rozličné diela, odlišujúce sa prakticky všetkým. A nechýba ani Zóna (pre) šialencov, územie, na ktoré vstúpia len tí najodvážnejší.

Autori textov

Silvia Antalíková, Simona Azi, Emily Beňová, Daniela Bordášová, Mária Corvus, Andrea Ferencová, Martina Grmanová, Kristína Hrušková, Tereza Hrušková, Eliška Jugášová, Maja Kadlečíková, Milica Mikulová, Mária Nováková, Lucia Páchniková, Eva "Kara" Pifková, Tatiana Plešová, Valentína Sedileková, Monika Abdu Touderová, Miriam Vojčeková, Monika Wurm, Lidka Žáková

Vojtech Beniczky, Tomáš Beník, Marek Durdiak, Peter Ďurík, Stanislav Hoferek, Peter Jarkuliš, Eduard Lautrek, Matúš Lavrík, Dušan Láznička, Ladislav Mrena, Horan Ovcipas, Mário Radev, Daniel Regec, Juraj Thal, Miroslav Vranský, Pavel Sekerák

Autori slov:

Emily D. Beňová, Daniela Bordášová, Andrea Ferencová, Martina Grmanová, Tereza Hrušková, Dagmara Hudáková, Mária Nováková, Halus Ka, Beáta Plučinská, Janka Růžičková, Monika Abdu Touderová, Míriam Vojčeková, Monika Wurm, Lidka Žáková

Henrich Hanušovský, Stanislav Hoferek, Peter Jarkuliš, Ďuro Karkuš, Horan Ovcipas, Pavel Sekerák

Zapojilo sa veľa autorov a dúfame, že tu nájdete niečo práve pre Vás. Či už hľadáte niečo vtipné a bláznivé, alebo skôr niečo vážnejšie, čo Vás vtiahne do deja.

PDF: ISBN 978-80-570-0703-6 | EAN 9788057007036
ePub: ISBN 978-80-570-0704-4 | EAN 9788057007043
Mobi: ISBN 978-80-570-0705-0 | EAN 9788057007050

Ženskými očami

Jednotlivé autorky dostali možnosť napísať krátku poviedku, báseň, rozhovor či akýkoľvek iný text s použitím 21 slov od iného autora alebo autorky.

Každá z nich tak dostala úplnú slobodu v tom čo bude písať a ktorú sadu slov si pre svoje dielo vyberie. V ženskom oddelení dominuje poézia. Na nasledujúcich stranách sa môžete dočítať o tom, koľko emócií môže ukrývať 21 slov, a že za úsmevom našich krajších polovičiek sa môžu v skutočnosti ukrývať hlboké a vážne myšlienky.

Rozhodnutie znamení / Simona Azi

slová dodala Beáta Plučinská

More, hviezdy, slnko, skala, kôň, loď, piesok, závoj, diera, les, lano, hlava, drevo, hodiny, slza, dúha, maska, motýľ, sekera, ryba, stopa

Jedno rozhodnutie. Jedna voľba, bez príčin, bez pochopenia. Aj keď všetky znamenia, ktoré boli, som ja, ako inak, brala inak. Také znamenia, ako sekera, ktorá rozsekla nočnú oblohu posiatu hviezdami. Závoj spadol na zem a v oblohe sa ukázala diera. No komu by napadlo, že je to zlé znamenie? Komu by napadlo, že jeho kroky vedú do záhuby? Potriasla som hlavou a pozrela na horizont, kde sa zase ukázala dúha. Prešlo 20 rokov od môjho rozhodnutia. A dnes sa ukáže či to bolo rozumné rozhodnutie, alebo bol sľub daný tak ako život motýľa. Na jeden deň. Znova som sa rozhliadla okolo seba. Stála som na útese a za mnou sa týčil zelený les, ktorý ma delil od všetkého živého. Na tvár mi dopadalo teplo zo slnka. Niežeby som to za tých 20 rokov necítila hodiny, ale teraz to bola moja tvár. Teraz som to cítila. Ako mi tvár hreje teplom. Ako sa kvapky mora jemne prilepia na pokožku a zanechávajú na nej stopu. Ako mi to len chýbalo. Konečne som dýchala čerstvý vzduch, konečne som mohla napnúť svoje telo a hlavu zakloniť dozadu a zakričať. Kričať, metať sa a kričať. Bolo to vzrušujúce, slobodné a voľné. Dlho som nič také necítila. Znova som zakričala.

More, slnko, skala, kôň čo sú to za znamenia? Znamenia radosti? Voľnosti? a pevnosti? Mám z toho niečo? Prečo znamenia došli ku mne? K čomu vlastne tie znamenia slúžia? Raz hore a raz dole. Či ako to je? Sama neviem. More mi bolo vždy láskou. Láska, ktorá mi nebola daná. Ktorá mi bola ukradnutá a zničená. Úsmevné. Že toto všetko bolo také zvláštne. Že tieto znamenia mi ukazovali celý ten čas pravdu. 20 rokov a stále som na tom istom. 20 rokov a dnes sa dozviem či to malo zmysel. Jedno rozhodnutie dané pod vplyvom masky. Rozhodnutie, ktoré maska považovala za dobré. A tak čakám a sledujem horizont. Sledujem kedy sa na piesku objaví prvá noha, čakám kedy sa na obzore objaví loď, ktorá pre mňa príde. Ktorá ma odvezie preč a ja budem so svojimi milovanými. A tak čakám.

Piesok bledý, horúci. Mikročastice dostávajúce sa do každého voľného otvoru. Snívam? Nesnívam? Ako je možné, že aj z takej diaľky vidím tu malú modrú rybku? Ryba, ktorá priplávala ku skale a zaliezla. O pár minút vypláva. Pozerá na mňa? Nemožné! Nie je možné, aby tu bola. Nie je možné, aby som ju videla. Ryba teda neexistuje. Nič čo nie je možné, neexistuje. To je rozhodnutie masky. Ako sa len tá maska volala? Pomykala som hlavou. Slnko sa prehuplo na druhú stranu oblohy. A tým pádom mi ukazovalo, že čas, ktorý som mala na stretnutie s mojimi blízkymi sa stráca v nedohľadne.

Lano! Zväzovalo mi ruky. Lano sa viac zarylo do kože a ja som znova skrikla. Telo sa metalo, hlas kričal, ale už som to zase nebola ja.

Drevo! Drevo v ústach zabraňujúce, aby som vyslovila čo i len hlásku. Drevo, ktoré mi tlačilo na kútiky úst, ktoré mi tlačilo na jazyk a rezalo ho. Škrelo ho to. Stačí, prosím! Oni prídu. Nezabudli. Verila som im, chcem im to všetko povedať. Ale nedá sa.

„Hlava zaistená," počula som hlas.

„Prestala sa metať. Ruky priviazané bez pohybu. Čeľusť zaistená," ozval sa ďalší hlas.

Ten hlas, pomyslela som si. Ja ho poznám. Ten hlas.

„Ahoj," povedala maska.

Biela maska, biely plášť, dlhé prsty v zelených rukaviciach.

Zmizla pláž. Zmizol piesok, horizont, skala a aj more. Všetko bolo preč. Zostalo lano, drevo a bolesť.

„Už to nebude dlho trvať," povedal tvrdý hlas.

Jedno rozhodnutie. Jedno nútené rozhodnutie, ktoré mi určila maska. A teraz ležím na stole. Na stole, ktorý mi prináša bolesť, strach.

„Elektrošok pripravený," ozval sa hlas.

„Myslím, že by sme mali prestať. Trpí. Toto už je sadizmus," ozval sa mladý, hlboký hlas plný energie.

Snažila som sa ho nájsť. Ale nevidela som nič. Závoj bolesti mi nedovolil mať jasný pohľad.

„Ak sa nám to podarí. Bude prvá. Prvá, ktorá sa z toho dostane."

„Zabiješ ju. Nevidíš," povedal, „tú krv z uší? Z nosa? Prázdny pohľad? Bude to vražda," dodal.

Loď! Našla som loď. Videla som na obzore loď. Loď, ktorá ma vezme za príbuznými.

„Začnite," povedal doktor a pacientke pripevnili na hlavu elektródy.

„Už si doma," povedala mi matka a vzala ma do náručia.

Útek zPoľska / Daniela Bordášová

slová dodala Monika Wurm

zámer, adopcia, drôt, voda, vášeň, degradovať, lavína, nechty, hlina, cesta, Poľsko, útek, nechutný, nechcený, žltý, správanie, odtlačok, tráva, ľad, počasie, nevera

Na pamiatku väzňa zastreleného za zlého počasia vosvienčimskom lese...

zámer žiť je lavína
degradujúca ľudské sny
dôstojnosť
správanie
nad ktorými svietia žlté nechty
od škrabania núdzových správ
do nahej omietky
nechutne páchnucej
strachom

S.O.S

utekáš nocou
svietia zlaté hviezdy
nechcené
ako deti
narodené z nevery
zapísané na adopciu
hviezdy vypálené na chudom zápästí

utekáš dažďom zbloku B
a tvoja duša
skorunou zostnatého drôtu
už nie celkom ľudská
odteká do údolia
sĺz pozostalých
kde rastie nesmrteľná tráva

utekáš búrkou
píšu po tebe monogramy
ako na vreckovku
striebornou niťou streľby

túžba žiť je vášeň
tiché milovanie
so zamrznutou vodou potokov
za Osvienčimom
po ktorej už kráčaš ako svätý
nezanechávajúci odtlačky topánok
ani bosých nôh
vľade a
ani vhline neexistujúcich ciest
vedúcich domov

lebo svätý znamená
byť zbavený tela
akričať aj po umlčaní

Pocit / Mária Corvus

slová dodal Pavel Sekerák

Kráčali, prekrútia, oslobodzujú, vynaliezavý, bezpečná, strieľať, hreje, utopený, bezočivo, pátra, premenil, obyčajný, rovnako, sediaci, váhavo, prerátal, nádherné, zožltli, vytratila sa, pozvaných, neuveriteľná

Váhavo sediaca na rozostlanej posteli som rozmýšľala čo si dnes oblečiem.

Nikdy som nebola nejaká mimoriadne vynaliezavá, ale dnes som nechcela byť len taká… taká obyčajná.

Medzi pozvanými obchodnými partnermi bol tentokrát aj ten neuveriteľne drzý, no šarmantný šéf poľskej pobočky. Nestretávali sme sa často, no vždy, keď bolo nejaké dôležité rokovanie a on tam bol, bezočivo na mňa zízal. Nerobilo mi to dobre, nedokázala som sa sústrediť a to najmä keď sedel čo najbližšie pri mne. A to bolo vlastne vždy. Každý člen spoločnosti mal totiž svoje miesto.

Tentokrát sa však preráta! Poprosila som našu asistentku Aničku, aby jeho menovku dala čo najďalej od mojej a vedľa mňa posadila hocikoho. Len nie jeho!

Nechápavo sa na mňa pozrela svojimi vypúlenými očami.

„Strieľaš si zo mňa?“ zdesene sa ma opýtala a ponáhľala sa vytratiť sa zo zasadačky.

„Anička, počkaj,“ kričala som za ňou a pokúšala som sa ju zastaviť. „Je to dôležité, ide o život!“ vyvreskla som. Doteraz nechápem čo mi to napadlo. Veta o dôležitosti života zabrala.

Anke som v skratke vysvetlila o čo ide, a že si to pri tak náročnom rokovaní, ako má byť to dnešné určite nikto nevšimne, že Hans sedí na opačnom konci na kraji stola. Podľa mňa to bola aj tak blbosť. A ešte aj menovky vždy museli mať. Každý už poznal svoje miesto aj poslepiačky.

Anička bola v strese, no ja som bola spokojná, že budem v bezpečí. Mohlo sa začať rokovanie.

Keď sa všetci konečne dohrnuli do rokovacej miestnosti, každý si sadol na svoje miesto, len Hans chodil okolo elipsovitého stola a pozeral na každú menovku a striedavo na mňa. Vyzeral, akoby po niečom, alebo niekom pátral. Keď konečne objavil miesto, kde sedí, priam som z jeho výrazu tváre cítila ako sa cíti. Ako utopený v lyžičke vody. Na otázku „prečo?“ však nebol čas a tak milý-zlatý zostal sedieť na stoličke ticho ako myš. A načo by sa aj pýtal? Na takú blbosť? Aj tak by sa nedozvedel pravdu, ktorú som vedela len ja a naša asistentka. A ak by aj trval na vysvetlení, nejak by som to už prekrútila a vymyslela si nejaký dôvod.

Po skončení porady nesúcej sa v mimoriadne napätej atmosfére sme s Hansom naraz vyšli zo zasadačky a kráčali sme chvíľu vedľa seba po chodbe, kde sa ozývala vrava asi dvadsiatich ľudí. Ani jeden z nás dvoch neprehovoril.

Vyšla som von z budovy a sadla som si v blízkom parku na lavičku. Konečne čerstvý vzduch. Ten oslobodzujúci pocit ma hrial v celom mojom vnútri a keď som zatvorila oči, môj pocit sa premenil na vanúce sa listy parkových stromov, ktoré už pomaly žltli, no stále boli rovnako nádherné.

Smutný príbeh / Andrea Ferencová

slová dodala Beáta Plučinská

more, hviezdy, slnko, skala, kôň, loď, piesok, závoj, diera, les, lano, hlava, drevo, hodiny, slza, dúha, maska, motýľ, sekera, ryba, stopa

Stála som uprostred lesa, kdesi medzi ihličnatým a listnatým porastom, a v hlave sa mi preháňalo milión myšlienok.

Kedy som, dofrasa, stihla padnúť až na úplné dno?

Kedy sa čakanie na princa na bielom koni zmenilo na boj o život?

Stála som nad priepasťou. Nad dierou, do ktorej som sa chystala skočiť a vedela som, že pád bude bolieť.

Dívala som sa na lano zavesené na dreve nad mojou hlavou.

Tento boj už nemal zmysel. Už som si ďalej nevládala nasadzovať každý deň masku a tváriť sa, že je všetko fajn.

Keď odbije moja hodina, moje utrpenie sa skončí. Blízky si poplačú a život pôjde ďalej aj bezo mňa. Moja stopa zmizne zo zemského povrchu.

Okolo hlavy mi preletel motýľ. Bol farebný ako dúha a krásny ako môj život pred tou tragédiou. Spomenula som si na ten moment, keď sa to všetko zmenilo.

Myslela som si, že sú to najšťastnejšie chvíle v mojom živote. Ach, ako som sa vtedy mýlila.

Pousmiala som sa nad najšťastnejším dňom môjho života v závoji, keď sme si povedali spoločné áno.

Na nádherný západ slnka pri mori na našej svadobnej ceste.

Na tie teplé večery pri hviezdach s bosými nohami na piesku.

Keď sme obdivovali každú jednu skalu a mali na tvárach úsmev od ucha k uchu.

Pri ďalšej spomienke sa mi z očí vykotúľali slzy veľké ako hrachy.

Na tú loď sme nikdy nemali ísť. Bála som sa, ale ty si sa mi smial, že som ako malé ustráchané dieťa.

Pamätám si to, ako keby to bolo len dnes. Ten odporný rybí zápach. Ani môjmu žalúdku sa to nepáčilo.

Vtedy to bolo naposledy, čo som ho videla. Počasie sa zrazu zmenilo a rozbúrené more mi ho navždy zobralo.

Ani po toľkom čase sa moja bolesť nezmiernila. Nič nepomáhalo. Ani tie posraté lieky, čo do mňa pchali. Túžila som byť už len s ním.

A toto bolo jediné riešenie. Jediné, ktoré som si dokázala vo svojej ubolenej duši predstaviť.

Vydýchla som si. Konečne budeme spolu.

Posledný pohľad patril chlapíkovi, ktorý ku mne utekal so sekerou v ruke. Chcel ma zachrániť. Ale mne už nebolo pomoci. Už som bola na ceste za svojou jedinou láskou. Láskou, ktorá sa mi stala osudnou…

Skladačka / Martina Grmanová

slová dodal Pavel Sekerák

kráčali, prekrútia, oslobodzujú, vynaliezavý, bezpečná, strieľať, hreje, utopený, bezočivo, pátra, premenil, obyčajný, rovnako, sediaci, váhavo, prerátal, nádherné, zožltli, vytratila sa, pozvaných, neuveriteľná

Vo vzduchu vládlo napätie. Hostia kráčali mlčky von. Ale veď... ľudia vždy všetko prekrútia. Ktovie, ako to vlastne bolo. Skutky vraj oslobodzujú. Ak si vynaliezavý, vieš, ako to spraviť nenápadne. Všetko si treba dobre premyslieť. Nevynechať jediný detail. Mohlo by to byť osudné.

Ale predsa si nedokážem predstaviť, že by to naozaj urobil. Aká vzdialenosť je ešte bezpečná a aká už nie? Strieľať si z ľudí, strieľať si zo mňa. Ale bol by schopný niečoho takého? Hreje ho snáď ten hlúpy pocit, že môže urobiť čokoľvek? Ten človek sa našiel utopený. A on ma pri otázke, či s tým má niečo spoločné, len bezočivo prebodol očami. Polícia pátrala po páchateľovi, no ten akoby sa premenil na vzduch.

Obyčajný, obyčajný, úplne obyčajný deň. Ale už ho nevnímam rovnako ako vtedy. Pamätám si ho pri rybníku – sediaci, váhavo ku mne otočil hlavu a zľakol sa. Prerátal sa. Videla som ho presne na tom mieste a v tom čase. Nádherné časy pominuli. Všetko mi zrazu zapadlo do seba. Ako kúsky skladačky, ktorú si dávate dokopy už celé roky. Všetky fotky na stenách odvtedy zožltli a vybledli. Vytratila som sa medzi pozvaných. Počúvala som, čo si o ňom šepkajú. Je to taká neuveriteľná príhoda. Čo s ním teraz bude? Možno by som ho mala niekam ukryť, zbaviť sa ho. Predsa len, je to môj pes. Môj pes Baskervillský.

Šílená / Kristína Hrušková

slová dodal Pavel Sekerák

Modifikácia, motor, Morena, moslim, moped,mólo,moment, mop, mozaika, moderný,mokvá, modrá, Mojžiš, monogamia,monológ, morfium, morbídny, mopslík, moralizovať, monštrum, mononukleóza

Jede mopslík na mopedu,
právě minul molo,
před moderní mozaikou,
zpíval Mojžíš sólo.

Text písně je morbidní,
on jak monstrum vypadá,
jestli není nemocen,
kolemjdoucí napadá.

Mononukleóza je zlá,
nepomůže morfium,
zbývá modifikovaný škrob,
mokrý mop arum.

Nebo za jeho stav může,
přísná monogamie,
jeho modrá kůže mokvá,
motor srdce líný je.

Možná zhřešil na moment,
teď se mu to hnusí,
muslim, křesťan, Morana,
odpustit mu musí.

Moralizovat však není třeba,
končím tu svůj monolog,
báseň je to šílená,
a já už jsem trochu cvok.

Pád / Tereza Hrušková

slová dodala Janka Růžičková

vodopád, kočka, chata, večeře, ulice, šaty, odpočinek, víno, slunce, domov, úsměv, světlo, medvěd, podlaha, strom, skála, život, večer, vlasy, důvěra, rodina

Slanit jsem se vždycky bála,
krok do prázdna…
…pád…
…a pak už jen ta skála.

Napnout lano,
sepnout vlasy,
neskřípnout je,
pročpak asi,

a pak sdůvěrou se vrhnou,
vstříc stromům co trčí zdáli,
v šatech co jsou od maglajzu,
lezečky jsou taky starý.

Když tu se lano zadrhlo,
úsměv mi zamrz ztváři,
cítím se jak kočka na stromě,
ten štand snad udrží mne tady,

Kdo to asi zajistil?
To nesmírně mne souží,
večeře na stole stydne,
vté chatě suličkou zrůží.

Kéž mohla bych tam nyní být,
však na laně tu visím,
doufám, že tu nejsou medvědi,
těch ksmrti já se děsím.

Slunce za obzor zapadá,
a světlo už taky žádná sláva,
to si tam usnul nebo co?
To si snad odpočinek dáváš?

To chceš být jednou má rodina?
Snad zapomněl jsi už,
že na laně tu visím,
a jsem zraněná,
můj život je ti asi fuk.

Snad sklenku vína nalil sis,
snad na večerní oblohu se díváš,
snad na podlahu zjehličí lehl sis,
však proč mi neodpovídáš?

Tahle skála je teď mým domovem,
a vdáli vodopád slyším,
tak prosím tě pěkně odpověz,
za chvíli spadnu aty to nevíš.

Vždyť víš, jak nesnáším slanění,
byla to jen drobná chyba,
tak prosím už mě dolů snes,
já už nebudu jiná.

Halucinace / Tereza Hrušková

slová dodal Stanislav Hoferek

víno, jadro, emancipácia, absurdistan, kominár, Krišna, halapartňa, perníková chalúpka, zmätok, škriatok, Einstein, vodný mlyn, kapusta, výpredaj, žralok, odvápňovač, tangáče, halušky, chromozóm, Kaliňák, zergling

Tak tohle už je absurdistán,
Kaliňák azergling si tu tykaj,
vodní mlýny melou tiše,
Einstein je král vodní říše,

vzelí žralok krauluje,
skřítek sjedním chromozomem,
víly vtangách maluje.

Kominice snaží se,
o emancipaci žen vkominictví,
vperníkové chaloupce,
jádra zjablek na podlaze leží,
Sněhurka se asi ztratila,
tak trochu do jiné pohádky,
kdybych ještě Krišnu viděla,
asi bych věřit na zázraky.

Takhle však halapartnu odkládám,
a vstříc zmatku výprodeje odvápňovačů se vydávám,
já vím, že mám jen halušky,
vtom víně byly asi žabí výměšky,
ale teď mi to jedno je,
okřídlený hroch na mě mává,
zatímco si sněhulák,
horkou koupel dává.

Dívka bez tváře / Tereza Hrušková

slová dodala Lidka Žáková

nemá tvár, blázon, Venuša, útočisko, príliv, rozhrešenie, súzvuk, aura, zatmenie, prilákať, kominár, moderátor, utešene, medúza, ľadovec, únia, jazmín, avokádo, prach, karneval, dvojičky

Víte ona nemá tvář,
ta dívka co ji ve snu vidím,
jen blázen by se smál,
a pak čekal na rozhřešení,
a útočiště hledal vpřílivu,
tam, kde se moře ráno tříští,
o mola sděravými otazníky.

Víte ona nemá tvář,
však Venuši mi připomíná,
jak ona saurou zářivou,
se každou noc mi do snů vkrádá,
jak chtěla by přilákat mou pozornost,
jak ledovec schutí avokáda,
ta dívka, co do snů se mi v noci vkrádá.

Víte ona nemá tvář,
jak zprachu hvězd by celá byla,
a tak nějak utěšeně,
by o pravdu se podělila,
že je dcerou kominíka,
a taky, že dvojče má,
a že vskrytu pod jasmínem,
karneval svůj pořádá.

Víte ona nemá tvář,
a ani pás cudnosti,
jak fosforeskující pampeliška,
však skrývá svoje přednosti,
při zatmění pak tančí tiše,
tanec mořské medúzy,
za souzvuku hvězd unie,
afilharmonie ranní oblohy,
a moderátorem je jejím,
jen měsíc co shlíží zoblohy.

Víte ona nemá tvář,
ta dívka vmém snu lapená,
však když se na ni podívám,
jak svůj obličej bych viděla.

Skrýš před světem / Tereza Hrušková

slová dodal Stanislav Hoferek

Japonec, čerešňa, gejša, samuraj, drevený hrad, katana, disciplína, povinnosť, ostrov, les, Ázia, čln, história, česť, odvaha, Tomb Raider, rádioaktivita, sane, ponorné čerpadlo, kuracie prsia, Pearl Harbor

Jako bylo by mi zase pět,
svou skrýš před světem si stavím,
podobu má hradu ze dřeva,
a větve třešně ji halí.

Jak samuraj, ten středověký Japonec,
jak gejša co svou tvář tají,
teď skrývám se vlese před světem,
a čest svou katanou hájím.

Jak bojovník zdaleké Asie,
byla jsem učena disciplíně,
abych se postavila odvážně,
i tváří v tvář své vině.

Teď povinnost mne volá,
a já se vskrýši choulím,
kéž měla bych člun záchranný,
a vněm unikla ze světa, co soudí.

Nejradši zapřáhla bych do saní,
a skrz pláň bílou aplnou sněhu,
před historií utekla,
až na ostrov věčného ledu.

Však jak vTomb Raiderovi se zachovám,
a světu postavím se čelem,
i radioaktivitě odolám,
a přestanu se skrývat před světem.

Svůj hrad ze dřeva opustím,
a vyjdu na sluneční svit,
Pearl Harbor navštívím,
a začnu znovu žít.

Vegetariánství hodím za hlavu,
a kuřecí prsa si dám,
na zahradě před barákem zbetonu,
ponorné čerpadlo už mám.

Moje skrýš ze dřeva je trouchnivá,
už dávno není mi pět,
ekologickou stopu zanechám,
a budu zas milovat svět.

Cesta na okraj / Tereza Hrušková

slová dodala Daniela Bordášová

vanilka, ostnatý, belosť, cukor, droga, mak, srdce, klamať, neskoro, miešať, lupienky, náušnica, slzy, prádlo, fľaša, nožnice, keramika, použitý, hrozne, sladkosť, kondóm

Svůní vanilky nese se,
tou nocí tajemný sen,
jehož opar mi drogou je,
a slehkostí vystřídá den.

Vjeho rouchu zlupínků magie,
ostrá jak ocelových nůžek hrot,
tiše se ukrývá naděje,
a pláče nad světem plným zlob.

Do láhve z keramiky její slzy nachytám,
a donesu až na konec světa,
ostnatý plot přitom překonám,
po bělosti prádla bude brzy veta.

Bez cukru asladkostí dojdu až tam,
kde okraj má svět,
použitý kompas najdu si,
a hroznou píseň budu hlasitě pjet.

Srdeční rytmus změní se,
já přejdu dlouhý lán máku,
do slz naděje přimíchám,
pozdě sečenou slámu.

Náušnice si udělám,
zkondomů co najdu ucesty,
abych si vždycky vzpomněla,
na světa svého neřesti.

A až dojdu tam,
kde lhát už se nesluší,
přes okraj světa vyleju,
ty slzy, jež rozplynou se vovzduší.

Depresivní / Tereza Hrušková

slová dodala Mária Nováková

slabosť, depresia, smútok, slepota, klietka, nerozhodnosť, smeť, vietor, odchod, rozlúčka, zmena, cesta, poslanie, bábika, priateľ, prsteň, zlomenina, odkaz, správa, cibuľa, nedeľa

Je noc či den?
Kterou cestou se dát?
Je slabost věřit vsílu panenek?
Je hanba temnoty se bát?

Chci bez rozloučení odejít,
svému smutku průchod dát,
a odkaz světu jasný tím dát,
že teď už neumím se smát.

Srdce už dávno zlomené,
zpřátel zbylo jen pár,
vdlani tisknu malý prstýnek,
ztrávy je, však co víc si přát.

Jak vkleci cítím se lapená,
vítr odnáší mé přání,
ve víru změn jsem ztracená,
jak cibule co již nepálí.

Své poslání jsem pozbyla,
neděle již není svátkem,
kdy do kostela bych chodila,
a klonila se před oltářem.

Slepota mou duši zasáhla,
a byla to od světa jasná zpráva,
že teď již jen odpad jsem,
a nemám tu už žádná práva.

Tak probíhá má deprese,
jež nikdy neustává,
nerozhodná stále jsem,
zda učinit krok do neznáma.

Zda ukončit své trápení,
a na cestu se vydat dalekou,
či jen říci „čert to vem“,
a začít svět kreslit barevnou paletou.

Blázen / Tereza Hrušková

slová dodala Beáta Plučinská

more, hviezdy, slnko, skala, kôň, loď, piesok, závoj, diera, les, lano, hlava, drevo, hodiny, slza, dúha, maska, motýľ, sekera, ryba, stopa

Loď, písek, ryba,
leklá na pobřeží,
závoj zmořských chaluh,
hned vedle zplihle leží.

Díra do neznáma,
les, jenž nemá konce,
přineste mi lano,
svažte oba konce.

Kruh nekonečna se tvoří,

duha určí poklad,
hlava se mi točí,
kůň se ztratil vhorách.

Sekeru mi podej,
zničím nekonečno,
hodiny se vlečou,
vpísku již není stop.

Ze dřeva vor vytvořím,
ze skály majáku věž,
hvězdy mne povedou,
moře bude mou lítost nést.

Slza ve slané vodě se ztratí,
jak když motýl křídly mávne,
maska normálnosti spadne,
jsem blázen, slunce světu vládne.

Normálnost už ztratila se,
všíleném víru mého bytí,
to mne, ale nezastaví,
od dalšího mého žití.

Noc / Tereza Hrušková

slová dodal Pavel Sekerák

ironický, priehrštie, melódia, povrazolezec, dôverčivý, zabalil, krivky, hrá, bezhlavo, dlhá, topiť, tichý, milenci, sneh, lampa (pouličná), šesť, šálka, bojím, smutná, hreje, diaľka

Je noc ve světě iluzí,
je noc ado tmy se balí světa křivky,
a na ulici zdrozdích per,
se milenci bojí o své dívky.

Je noc nesplněných přání,
je noc ironických vět,
a pouliční lampa,
vrhá stíny na těch šest let.

Na šest let utrpení,
která vskrytu světa prožil jsi,
na léta jež do komnat zapomnění,
ve své mysli zavřel jsi.

Jen hrstka přátel zbyla,
však ty důvěřivý jsi dál,
stále bezhlavě se vrháš,
do výzev co život ti dá.

Vdálce za městem zmelodie,
tam kam se táhne sněhu pláň,
nad šálkem čaje zkonvalinek,
tvůj nepřítel žije dál.

Je noc smutku, který hřeje,
a měsíc tiše hraje waltz,
a ty jak provazochodec,
na cestu dlouhou po laně se dáš.

Přejdeš na něm hory, řeky,
málem se vslzách utopíš,
než ti dojde, že ty roky,
nežil jsi ty, ale tvůj stín.

Podnájem / Tereza Hrušková

slová dodal Stanislav Hoferek

pravek, bronz, hlina, nádoba, otrok, Egypt, voda, zavlažovanie, papyrus, papier, minca, steblo, čln, farbivo, škorica, cesnak, pyramída, faraón, slnko, odvaha, Sumer

Bolí mě hlava. Už mě z toho všeho opravdu bolí hlava. Prý nezapojujte konvici, vyhazuje pojistky, mikrovlnka způsobí, že nebude topit topení… teplá voda? To byste za 1990 Kč měsíčně chtěli moc. Na to, stále se ohrazovat, už nemám ani sílu ani odvahu. Dobře, připouštím, odvahu jsem na to neměla nikdy a opravdu platím jen pár mincí, kde jinde bych sháněla tak levný podnájem, ale tohle už je fakt extrém. Cítím se teď tak trochu jako otrok své neschopnosti vzepřít se, říct svůj názor, ale babička vždycky říkala, že stébla, co moc trčí, se sekají a tak radši skloním hlavu a s myšlenkou, že je to vlastně otužování, napustím vanu ledovou vodou.

Jsem už z toho unavená. Ono se řekne, najdi si vlastní bydlení, ale jak? To vás nikdo nenaučí. Jak to asi dělali v pravěku? Měli až nadosmrti mamahotel? Asi jo, když žili v tlupách, tam se rodina neopouštěla, i když mamahotelem bych to asi nazvat nemohla. A co takový starověký Egypt? Jak tam by se asi žilo. Nil na dosah, na dohled majestátné pyramidy, a když už by slunce pálilo moc, je tu vždy propracovaný systém zavlažování. Takové projížďky na člunu a četba starých papyrusových svitků by mi také nebyly proti srsti. Jen ten faraón by mi asi vadil. Nemám ráda lidi, co o sobě tvrdí, že jsou vtělením boha a autority už vůbec ne. A taková mumifikace by se mi taky nelíbila. Přeci jen, kdo z vás si chce nechat vytáhnout mozek nosní dírkou? Já teda ne. A už vůbec nechci, aby mi vyndávali plíce, ty mám obzvlášť ráda, a dali je do nějaké podivné hliněné nádoby. Jak že se jmenovala? Jo kanopa. Alespoň k něčemu mi ty hodiny dějepisu byly, i když učit se o Sumerech, Akkadech a vynálezu papíru mě moc nebavilo. Ale jak to měli se stěhováním z domu, ani jestli měli podobně hrozné podnájmy, nevím. Asi jsem se měla víc zajímat. Možná by mi bylo líp jako upírovi, i když to bych se zas bála česneku. To má opravdu každý nějakou slabost? Asi jo. Třeba moje kamarádka se k smrti bojí umělých barviv, jakmile je v nějakém složení najde, hned jde od toho pryč, jako by jí snad měla naskákat vyrážka jen z toho slova. Já se zas bojím svého domácího. Každý máme něco. Zajímalo by mě, jestli existuje nějaký tvor, který se bojí bronzu nebo třeba skořice. Nejspíš jo, a jestli ještě ne, jistě ho někdo brzy vymyslí.

No a to jsem celá já. Zas odbíhám od tématu. Místo toho, abych se postavila na odpor a vysvětlila svému domácímu, že mikrovlnka opravdu nezpůsobí to, že přestane topit topení, přemýšlím o tom, jestli měli v pravěku mamahotel. Navíc to s tím ani pořádně nesouvisí. No nic, asi si půjdu uvařit čaj na vlažný radiátor.

Smrt / Tereza Hrušková

slová dodal Pavel Sekerák

gondoliér, Evka, vysávač, zapadnutý, pomaly, strapatá, nezávideniahodná, cukrík, dvere, evolúcia, maľuje, tráva, skutočný, padá, žlté, stereofónny, skriňa, skáče, nahrané, perina, plačúce

Na řece zapomnění,
od smrti do podsvětí,
gondoliér se plaví,
a sním duše té,
jíž život zradil.

Žlutou má tvář aneví,
jaké jméno kdysi měla,
zda Evka anebo Ela,
to už dávno zapomněla,
zapadlé oči avtváři stín,
plaví se,
avšak již nevěří.

Stereofonní volání,
jež nese se temným labyrintem,
plačící tváře,
dveře vzdích,
jež otevřít však nejde,
cukrátka strochou bolehlavu,
a osud, jež jak vysavač luxuje,
naději lidu,
jež pomalu pozbývá svou sílu.

Střapatá tráva,
na ní skříň,
a vní výraz pro každý den,
Darwin evoluci vymyslel,
však já maluji, co vidím jen,
skutečný příběh vývoje,
kde někdo padá aněkdo skáče,
je nezáviděníhodná náhoda,
když peřina usmrtí dítě, jež pláče.

Každá vteřina je nahrána,
na nekonečný film,
život tvůj je ukončen,
buď rád, že jsi vůbec žil,
na loďku dřevěnou nasedni,
vstříc břehu podsvětí se dej,
tam na tebe čeká rozsudek,
kdo ví, co přinese ti jen.

Světy / Tereza Hrušková

slová dodala Dagmara Hudáková

zemeguľa, lopata, karfiol, omyl, cukrová vata, dýchať, oxid uhličitý, voda, menštruácia, ego, robot, Huawei, súradnice, posteľ, paplón, vešiak, zámok, streda, Barbora, sieť, ryba, Netflix

Na posteli zrybí sítě,
speřinou jež zvody je,
tiše pluji po zeměkouli,
kokraji iza konečné peřeje.

Proplouvám světy, kde roboti vládnou,
oxid uhličitý se dýchá akvěták voní jako zázvor.
souřadnice zadám kzámku zcukrové vaty,
omylem však skončím ve světě kde je Netflix svatý,
Huawei zde také má výsostné místo,
vytvořili prý stroj díky němuž je všude čisto.

Svět věšáků si radši nechám pro sebe,
stejně jako ten kde menstruace výsadou muže je,
uvidím isvět, kde Ego nikdo nesmí mít,
jen Id ato jen ti zámožní.
Co by asi na to řekl Freud?
Netuším, však já musím dál plout.

Dopluji až na okraj světa,
nevím, zda je středa či třeba konec května,
možná má dnes svátek Barbora,
já jen vím, že lopata by se teď hodila.

Vyhloubila bych hluboký příkop,
a čekala, než přijde příboj,
který by všechny mé vzpomínky odnesl,
já bych pak znovu sáhla po veslu,
a objevila ony světy znovu,
jako trosečník, který vrací se domů.

Přelud / Tereza Hrušková

slová dodala Miriam Vojčeková

kreslenie, kávovar, gumička, tieň, slnečný, reprodukory, farebná, pery, husle, klampiar, šediny, mlieko, drevené, okuliare, sentimentálny, racionálne, parapet, padák, spev, smútok, ceruzka

Ty oči,
jež vnoci se mi zjeví,
ty rty,
jež promluví jen stěží,
ten stín,
který po tváři jí běží,
ten smutek,
který zpěvem svým mi svěří,
ten žádný psycholog mi nikdy neuvěří.

Nazývej mne bláznem,
jak často jen chceš,
housle klidně přivaž, třeba na řetěz,
ale já ji vidím, ve svých živých snech,
i bez houslí ti předám smutek zjejích gest.

A racionalitu již dávno postrádám,
však ksentimentu vede cesta klikatá,
a vzpomínky na život mi někdo tajně vzal,
nevím už, kčemu chtěla jsem kávovar,
stále však dovedu celkem umně hrát,
tu skladbu, kterou tužkou jsi po nocích zkoušel psát.

Barevná oblaka budou nad hlavou mi plout,

mléčnou dráhou nechám slunečnímu svitu zaniknout,
a až stím skončím, gumičkou stáhnu vlasy,
ty, které šediny již stačily spasit,
klempíře odvolám aparapet nechám být,
přeci jen, teď musím za tou dívkou jít.

Dřevěné brýle sčernými sklíčky,
vezmu si ssebou na lepší zítřky,
a skok bez padáku celý život změní,
křídou na chodník nakreslí konec mého bytí,
az reproduktorů se ozve smuteční hudba,
však já již budu tam, kde sídlí ona,
ta smutná…

Lysohlávky / Tereza Hrušková

slová dodal Pavel Sekerák

analýza, bezpečne, cucal, destilovanie, estetika, folklór, Google, halucinácia, idiot, jednorožec, koncert, láska, monofóbia, noc, ostrov, publikum, rádioaktivita, sprievod, tragikomédia, účastník, vôňa, zmätok

Po požření trochy lysohlávek,
vstup do světa halucinačního oparu,
tady můžeš být, kýmkoliv chceš,
a žít svůj život klidně pozadu.

Někdo tu vidí jednorožce,
někdo palec cucá si jak zamlada,
můžeš se tu zbavit monofobie,
i na ostrov vestředu moře doplavat.

Na Googlu tuhle destinaci nenajdeš,
a folklor tu taky nečekej,
vůni svobody ucítíš,
a možná spatříš čarodějnic rej.

Zmatek to vtobě jistě vyvolá,
možná spustíš analýzu kognitivních funkcí,
no až ti dojde, že je postrádáš,
přijmeš ito co dosud bylo ti cizí.

Možná lásku to vtobě probudí,
kúčastníkům téhle session, které sotva znáš,
a možná že se jak idiot zachováš,
no snad nečekals, že získáš zde svatozář.

Tak jako my všichni, budeš v noci si přát,
aby estetika tohohle místa zůstala,
a v doprovodu jejím budeš se třást,
až zjistíš, že radioaktivita tvé vzpomínky téměř sežrala.

Publikum bude možná kolem tvého těla stát,
většina z nich již na včerejší koncert bezpečně zapomněla,
však věř, že ty budeš si přát,
aby nálada včerejška nezmizela.

Tragikomedií ten úlet vlastně celý byl,
ale zkušenost do života ti dal,
že lysohlávka je houba záludná,
zvlášť teď když už víš,
že její schopnosti nejsou jen klam.

Stranou od života / Tereza Hrušková

slová dodal Pavel Sekerák

dúha, kvetiny, milovaná, spolu, odovzdávam, nájdený, náručie, oči, myslieť, stretnutie, odhalená, vankúš, bosý, hádaj, hviezda, chvíľa, piesok, slnečný, nežný, deti, šťastná

Tam kde duha končí,
a květy neuvadnou,
tam za velkou louží,
kam hvězdy vnoci spadnou,
kde písek je vlažný,
něžný dotyk vánku,
a krátké chvíle snění,
kde myslet značí válku,
tam naděje už není,
kam bosou nohou šlápnu,
na řasách kapky rosy,
a vsrdci temnou jámu,
a oči smutkem chřadnou,
tam odhalenou mám duši,
pro ty kdo naleznou,
to co jiní jenom tuší.

A ty hádáš jen, proč asi,
nesdílíme už spolu šťastné časy,
proč už za slunných dní nevycházím,
a náruč tvou již nehledám,
proč na místa milovaná,
chodím jenom za šera,
proč setkání se vyhýbám,
a žiji radši vústraní,
proč polštářem svou tvář zakrývám,
a děsím se zprávy předání,
že nejsme už ty děti,
co hrály si za svítání,
život jizvy zanechal,
snad jednou dojdeš poznání
proč život sleduji,
už jenom zpovzdálí.

Minimalista /Tereza Hrušková

slová dodal Stanislav Hoferek

kanvica, hriankovač, sendvičovač, HDMI kábel, slúchadlá, nabíjačka, televízor, práčka, chladnička, žehlička, vysávač, mixér, smoothie, zastrihávač, rádio, káva, odvápňovač, sporák, krovinorez, predĺžená záruka, zákazník

No jak začít. Zařizuju si byt, a jak řekl můj kamarád, kdybych si ho zařizovala sama tak místo v pračce peru na valše a sporák bych ani nesháněla, protože otevřený oheň je taky fajn ne? No a tak mi radši napsal seznam. Ale zase si nemyslete, že elektrospotřebiče nepoužívám vůbec, i když dobrý zákazník v obchodě s elektronikou rozhodně nejsem. Ale třeba ledničku i rychlovarnou konvici mám. Jen toho prostě nemusím mít tunu. Třeba takovej topinkovač, nebo toustovač. K čemu to je? Topinky se dají dělat na pánvi a tousty na grilu. Proč mít jednotlivá zařízení když může být jedno multifunkční, no ne? i sluchátka mám jenom jedny. Ne jako Vašek a jeho sluchátka na kolo, na běh, do autobusu a na video chat. Mně stačí ty nejobyčejnější a taky žiju.

Asi je taky dobré říct, že jsem naprostý elektronický analfabet. Třeba HDMI kabel. Co to sakra je? Kabel, to bych věděla, to je taková ta šňůra co vede elektřinu, ale HDMI? To bude chtít na pomoc strýčka Googla. Prý High-Definition Multi-media Interface…no to mi teda pomohlo… prozatím ho v seznamu přeskočím a jdu na další položku. Smoothie. To je asi ta rozmixovaná zelenina ne? Ale to si mám koupit tu tekutou věc? a do čeho ji dám? Možná myslel Smoothie mixér, ale k čemu by mi byl? To můžu rozmixovat i v normálním mixéru ne? Anebo struhadlo, to je taková univerzální věc i na sýr se to dá použít… Škrtám smoothie a píšu struhadlo. Tak co tam máme dál? Káva. Proč mi tam napsal kafe, když ví, že zásadně piju jen čaj?

Zná mě vůbec? Křovinořez. Tak asi nezná. Stěhuju se do garsonky v pátém patře a na ty dva uschlé kaktusy, ano i kaktusy se mi povedlo usušit, křovinořez opravdu nepotřebuju. Stejně tak vysavač. Mám smeták ne? a beztak skoro neuklízím a ani nežehlím, takže i žehličku škrtám. Ono totiž úplně stačí pověsit si oblečení na ramínko do koupelny a jít se vysprchovat. Copak tam máme dál? Televize a rádio. K čemu? Mám mobil ne? Strčím ho do nabíječky, otočím na šířku a televize je na světě. A na rádio mám aplikaci. To se mi ten seznam hezky krátí. Zatím tam mám jen to struhadlo. Tak co mi tam ještě napsal. Ten jeho škrabopis vůbec nejde přečíst. Odvápňovač? To jako kostí? Ne děkuju a zastřihovač? Mám žiletky ne? Už zbývá jen jedna poznámka. Kdyby alespoň tak děsně neškrábal…Nezapomeň na prodlouženou záruku? No to zapomenu, to si piš. A na co bych jí měla? Na to struhadlo? Dávají se vůbec záruky na struhadlo? Ještě tu mám ten HDMI kabel, ale doteď jsem se obešla bez něj tak to půjde i teď. Tak to bychom měli, z celého seznamu mi zbylo jen to struhadlo. No minimalismus je teď in ne? a ještě ušetřím…

Sebareflexia / Milica Mikulová

slová dodal Horan Ovcipas

králik, lišta, rýľ, Lego, jedlo, dievča, sneh, fotka, noha, ležať, padať, svetlo, dom, Karpaty, hmyz, kameň, voda, krabica, meč, riedidlo, točiť

Mlčky hľadím do diaľavy. Skúmam guľaté slnko tancujúce medzi ružovými oblakmi. Vyzerá šťastné. Papier už neunesie ďalšie ponuré rýmy. Jedna kapitola ukončená. Štúdio zamknuté. Postavy zabudnuté. Ľudská rasa uväznená vo svetle okna, dúfajúca v nehu v digitálnom svete. Milostný život cez Skype. Zbabelosť. Taká som. Bezfarebná Rubikova kocka si leží ponížená v kúte. Ako naša opotrebovaná láska. Spolu so štyrmi legovými kúskami nikdy neposkladáme znovu náš vzťah. Príliš veľa chýba.

Lampa mi oslepila zrak. Neviem, možno bola chyba pozerať sa priamo do nej. Temná minulosť? Či budúcnosť?

Sama / Mária Nováková

slová dodal Pavel Sekerák

autor, báseň, citlivo, detské, elektrizujúci, formálne, gitara, hodvábna, istota, Júlia, kamkoľvek, lámať, mimoriadne, neustále, oklamať, potrebná, riešenie, spoločne, tmavovlasá, usmieva, výnimočná

Som autorkou svojho života a svojich snov a som nekonečne slobodná a nemusím byť v žiadnej básni, aby som vedela žiť dynamicky a zároveň sa citlivo pozerať na všetky detské spomienky i elektrizujúce momenty, ktoré možno prídu a možno nie. Formálne som šťastná na svojom mieste a brnkám na gitaru jednoduché, ale pekné melódie, i keď sa cítim viac stratená ako v púšti pri hodvábnej ceste. Mám istotu, že sa s nikým v najbližšej dobe nepohádam, a to ani s Júliou, alebo tou Jolanou, ktorá ma vždy chcela potopiť.

Kamkoľvek sa pozriem, vidím len nekonečný oceán a vlny, ktoré sa neďaleko odo mňa začínajú lámať na mimoriadne početné vlnky a tie neustále menia farbu mora z modrej na bielu. Nikto ma nemôže oklamať a nikto mi nepovie, že som potrebná a že moje riešenie je správne. Žiadne spoločné posedenie a moje tmavé vlasy padajú k mojim nohám od zúfalstva. Usmievam sa a tu som výnimočná. Som sama.

Z lode sú trosky a ja nemám stan, udicu, rádio, nôž ani nádej, že sa odtiaľto niekedy dostanem. Môžem si vychutnávať západ a východ slnka a môžem veriť. Teraz si prajem iba jeden zázrak.

Ostnatý drôt / Mária Nováková

slová dodala Daniela Bordášová

vanilka, ostnatý, belosť, cukor, droga, mak, srdce, klamať, neskoro, miešať, lupienky, náušnica, slzy, prádlo, fľaša, nožnice, keramika, použitý, hrozne, sladkosť, kondóm

Vanilkové slová strieda ostnatý drôt,
vybielená lebka nepozná cukor ani soľ.
Môžu za to drogy, mak a ostrý hrot.
Klamem, ak poviem že neskoro tam bol.

Miešal klamstvá s lupienkami kvetov,
nechcela som náušnice ale ani slzy.
Kropil moje prádlo ako plnou fľašou,
strihal mi vlasy za tvrdenie že je drzý.

Mala som strach a on keramický nôž.
Cítila som sa použitá a hrozne prázdna.
Vraj má pre mňa sladkosť, aj to je lož!
Nemal ani kondóm a mal ma za blázna.

Príliš náročná? / Mária Nováková

slová dodal Stanislav Hoferek

humor, osud, sviečka, panna, islam, pištolník, kapitán, lykožrút, otrokár, harmonika, stolička, nebo, Hviezdna brána, víkend, ufo, veverička, Uma Thurman, mixér, zavináč, medený kábel, mačička

Chcem lásku. Chcem obyčajnú peknú lásku medzi dvomi ľuďmi, ktorá vydrží. Niekedy posedenie pri sviečkach a pohodu aspoň jeden víkend v mesiaci.

Ty chceš žiť v obrovskom paláci a o všetkom rozhodovať. Chceš mať zlaté stoličky, nebo na tanieri, v posteli Umu Thurman alebo niektorú z tých tvojich zmaľovaných mačičiek, po ktorých slintáš. Chceš, aby som sa k tebe ani nepribližovala. Aby som bola v kuchyni a obsluhovala mixér, odháňala lykožrúty a aby som ťa oslovovala kapitán a veľký pištolník. Mám ti zariadiť pannu na každý deň, ako keby si chcel mať islamskú verziu neba. Mám zohnať tých vtipných zabávačov, ktorých humor mi nič nehovorí a nerozumiem mu. Mám prehovoriť všetkých, aby boli na tvojej strane. Všetko a všetkých od zosobneného Osudu po poslednú veveričku. Mám nakupovať a všetko rýchlo doniesť, aby som mohla variť a piecť. Nezaujíma ťa, že budem musieť chodiť pešo, lebo mi určite nedáš auto, nieto ešte ufo alebo Hviezdnu bránu. Čo príde potom? Čo ak prídeš o bohatstvo?

Budeš môj otrokár a budeš ma nútiť kradnúť medené káble? Alebo ma budeš nútiť hrať na harmonike len preto, aby som k suchému chlebu a slanej vode mala niekedy aj polovicu zavináča, ktorého by už nikto nekúpil?

Kedy mi znovu povieš, že som príliš náročná?

5 grošov / Mária Nováková

slová dodala Monika Abdu Touderová

cukrík, monitor, trezor, žiletka, objatie, kandeláber, pštros, jama, truhlica, kvetináč, PlayStation, fľaša, zips, bezprostredný, zub, zošit, dážď, zoznam, pocitový, ísť, groš

Mám posledných 5 grošov a neviem, čo s nimi. Môžem si kúpiť truhlu, ale za tie peniaze skôr malú pokazenú truhlicu a počkať v jame na koniec. Za 5 grošov si nekúpim PlayStation, monitor ani pštrosa. Musela by som zdediť oveľa viac peňazí.

Mala som byť kvetinárka, ako chcela babka. Predávala by som kvety a po zlodejoch hádzala kvetináče. Nemala by som zľutovanie a ukázala im zuby, ktoré by som mala vo vyššom veku odložené v trezore medzi žiletkami. Vedela som, že to s cukríkmi je pravda. Môj žalúdok nikdy nebol pocitový a to, že som z toho mala zlý pocit, preň nemalo žiadnu prioritu.

Môžem si zohnať fľašu a načerpať do nej dažďovú vodu. Dám to všetko na zips, aby mi ju nikto neukradol. Ten by dostal. Nemohol by len tak niekam ísť a bol by zavesený na kandeláber. Mala by som celý zoznam kandelábrov, alebo rovno zošit. Aký by mali z toho pocit? Bezprostredne po takomto uväznení?

Ostáva posledná možnosť. Kúpim si objatie. Alebo ho predám. Urobím si kurz na dobré objatia a budem akceptovať aj platbu kartou.

Kazajka motýlích krídel / Lucia Páchniková

slová dodal Stanislav Hoferek

liek, klietka, čokoláda, lupienky, humor, motýľ, perina, modrina, samaritán, absurdne, smiať sa, iritovať, mak, lapač snov, poslanie, vietor, odchod, strapatá, sychravé, dookola, Hviezdna brána

Vždy som túžila vyletieť z klietky. Celkom strapatá, absurdne prázdna, a predsa dostatočne bohatá na to, aby som doletela až k Hviezdnej bráne. Zatiaľ však nemám nič, ani len nádej, len zvyšky nezmyselných modrín na tele aj v hĺbkach duše, ktoré už dlhé týždne menia farbu a hoja sa. s myšlienkami na odchod si večer čo večer líham spať a ani lapač snov nezabráni tomu, aby som sa v noci pod perinou netriasla strachom a nezmyselnou zimou.

Zlo, ktoré ma bičuje cez deň, sa ku mne vkráda ešte aj v noci a kradne krásu mojim snom. O to viac sa teším z nocí, keď moje telo spočinie v pokoji. Z nocí, keď snívam o makových poliach. Záplava nádhernej červenej, ktorá zohreje tajné zákutia môjho srdca, burcuje ma ako toreádor býka a na moment cítim, že moje poslanie v tomto svete je byť ako vták! Prijať do svojich krídel vietor, či je drsný, či nežný a letieť. Aj keď ma sychravé rána budú chcieť navždy zastaviť. Avšak slnko, ten nežný samaritán, vie, že sa ženiem vpred, že sa nevzdávam, že neodchádzam z boja, ale mierim ku hviezdam. Na miesto, kde sa budem smiať. A tak dookola, hoci ma svet irituje, nachádzam humor v bežnom dni.

Ten liek mi je na všetko. Topím sa v lúčoch slnka ako mliečna čokoláda. A hoci si uvedomím, že vtákom možno nikdy nebudem, je krásne vedieť, že letím. Hoc na krehkých krídlach motýľa, viem, že pristanem na pestrofarebných kvetinách. V záplave slnka a v ostatné dni? Budem snívať o Hviezdnej bráne, ktorá ku mne príde v odraze tvojich očí. Smejú sa na mňa a vpíjajú sa do mňa ako nežné lupienky ruží do bubliniek horúcej peny.

Skala medzi nami / Monika Abdu Touderová

slová dodala Beáta Plučinská

more, hviezdy, slnko, skala, kôň, loď, piesok, závoj, diera, les, lano, hlava, drevo, hodiny, slza, dúha, maska, motýľ, sekera, ryba, stopa

Zrútila som sa v lese do diery plnej motýľov.
Plaché slzy vytvorili mi závoj čierno-bielej masky.
Som v pasci.
Pred očami lano z dúhy, pripomína mi more omylov adrevený kôň ma priviedol na stopu beznádejnej lásky.
Slnko je tak tmavá hviezda, lapám po dychu, mlčíš sťa ryba azrañuješ mi pýchu.
Nedbám. Zatni mi sekerou do duše!
V hlave mám piesok zmätku. Irónia?
Prešli hodiny, ty nehľadáš ma.
Skala medzi nami, nabrala na rozmeroch.
Tušila som od začiatku, že každý z nás nastúpi na inú loď.
Adiós…

Rande, či? / Monika Abdu Touderová

slová dodala Daniela Bordášová

ústa, liek, horúci, okuliare, čokoláda, duša, hmla, čaj, ruže, zapaľovač, zaspávať, sedem, lapač snov, sklenený/sklený, kresliť, dlhé vlasy, infekcia, smrdieť, klietka, plátno, rieka

Môj výtvor je konečne na svete. Šibalsky sa na mňa pozerá vtáčik v klietke nakreslený na bielom plátne.

Uznávam, mám talent.

Zapíjam horúci čaj s liekom proti únave. Dlhé vlasy vôbec neriešim. Jednoduchý, rýchly cop mi postačí.

Nasadím si značkové okuliare a, samozrejme, namaľujem ústa na červeno. Chcem niečím zaujať. Do nových jeans si vkladám čokoládu, cigarety a mini ružový zapaľovač s iniciálami.

Sedem zmeškaných hovorov. Preboha. Nestíham. Rútim sa k rieke na dohodnuté miesto. Už tam hodnú chvíľu prestupuje z nohy na nohu. Zdvihla sa dokonca hmla. Napriek tomu už z diaľky rozoznávam jeho úsmev. Chvalabohu. Niečo drží za chrbtom. Zrazu mi do rúk vkladá nádherné voňavé ruže a krabicu. Otváram ju opatrne. Je to indiánsky lapač snov. V nemom úžase sa mu hádžem okolo krku, keď tu práve zacítim nezvyčajne silný odor. Fuj. Ako môže niekto tak moc smrdieť? Konštatujem v duchu. Zmôžem sa na strohé ďakujem. Sklený výraz jeho očí mi však napovedá, že čakal niečo viac. Bohužiaľ, i jeho infekcia na perách mi naznačovala, že si mám držať odstup. Po polhodinovej prechádzke sa lúčime zamávaním a jemným úsmevom. Iskra síce nepreskočila, no v podstate i normálne priateľstvo je výhra. Zaspávam s radostným pocitom na duši.

Prázdno / Miriam Vojčeková

slová dodal Pavel Sekerák

pes, lietajúce, postranný, rezonancie, človeče, píšem, kritizovať, neúplné, odvážny, maličkosť, dvadsaťjeden, zelený, bezodný, ústretový, major, šaty, čelenka, zakopaný, závisť, neoprén, kus

Píšem tieto neúplné aodvážne riadky,
človeče, ten náš život je naozaj krátky.
Dvadsaťjeden ľudí, dvadsaťjeden kusov závisti,
každý musí riešiť každého akritizuje všetky maličkosti.
Zelené šaty ačelenka vo vlasoch, lietam si sama,
cítim sa ako major na svojom bojisku, aj keď som dáma.

Rozmýšľam, že prečo nič dobré od nikoho nečakám,
že kde je ten pes zakopaný, tá temná myšlienka má stále láka.
V tej izbe zatváram sa anechávam to všetko plynúť,
viem, že všetko krásne sa raz skončí avšetko sa raz môže minúť.
Keby moje srdce vedelo rozprávať, povedalo by príbeh,
bezodný príbeh duše, ktorá nevie nájsť svoje miesto, svoj breh.
Keby moje oči vedeli povedať to, čo videli v snoch,
opísali by toho chlapa v neopréne, či vlastne troch?

Nočné mory ma prenasledujú aja to všetko píšem na papier,
píšem všetko, čo nedokážem povedať, čo nevychádza mi z pier.
Postranný maják hľadám, ktorý mi ukáže cestu aprečo sa to všetko deje,
prečo počujem každú noc tie rezonancie, v hlave cítim, že zle je.
Možno sú tieto riadky mätúce amožno zmysel to nemá,
viem, že raz bude všetko inak araz príde obrovská zmena.

Zhasínajúci odlesk poslednej črepiny / Monika Wurm

slová dodala Daniela Bordášová

ústa, liek, horúci, okuliare, čokoláda, duša, hmla, čaj, ruže, zapaľovač, zaspávať, sedem, lapač snov, sklenený/sklený, kresliť, dlhé vlasy, infekcia, smrdieť, klietka, plátno, rieka

Nakresli mi lapač snov,
drž ma v klietke tvojej hmly.
Nakaz sa mojou infekciou a
nechaj sa liečiť mnou...

Nemám na výber,
duša sa vznietila ako pierko,
ktoré neuhasí ani rieka,
rieka tvojich vznešených anjelov...

Možno zapaľovač uhasí,
to trýznenie v mojej duši.
V horúcom čaji utápam,
ten strašidelný pocit.

Tvoje čokoládové pery,
odtláčajú sa na plátno,
plátno mojej zatratenosti,
v ktorej mojou smrťou si ty.

Smradľavých sedem životov,
pokladám ti snádejou k nohám.
Viac by som ti chcel dať,
ver mi, viac naozaj nemám.

Zaspávam, vôňa púčikov ruží,
ako spomienka na teba,
na tvoje dlhé vlasy, ma straší.
Nebuď ma, som konečne šťastný.

Vidím ťa v sebe tlieť.
Pootvor svoje ústa,
zlož si okuliare a
pozri sa mi do tváre.

Si sama teraz,
ako púpava vo vetre.
Teraz nikdy nezabudneš,
ako veľmi som pre teba trpel.

Sklenené svetlo zhasína,
odlesk v tme sa stráca.
Toto je cena za lásku,
ktorá sa nevypláca.

Liek / Lidka Žáková

slová dodala Daniela Bordášová

ústa, liek, horúci, okuliare, čokoláda, duša, hmla, čaj, ruže, zapaľovač, zaspávať, sedem, lapač snov, sklenený/sklený, kresliť, dlhé vlasy, infekcia, smrdieť, klietka, plátno, rieka

Dlhé vlasy voňajú zbytkom ľútosti,
čo si nechal na stole.
Ako starý plášť,
ako expirovaný zapaľovač,
horúcich slov.

Smrdia človečinou.

Čumím kvôli tebe na plátno mesačné,
zaspávam v ňom ako ikona v mravenisku.
So skleneným pohľadom,
zíram do hmly.
Nezmôžem nič proti rieke trúfalosti,
presiaknuté sú ústa tvojou nesmrteľnosťou.

Zostali tu ruže ako chumáč výčitiek,
tvoj bájny oidipovský komplex
a vylúhovaná klietka pokušenia,
sedem klzkých, tučných tónov,
potkýňajúc sa o pedál pokory
vampírska infekcia, čaj
a leták so sochou slobody.

Nakreslím si osvietenie teda,
spásonosnú čokoládu ako 8. div sveta,
dušu v marináde,
jak kľudne sa mi smeje.
Lapač snov,
dýcha aj bez okuliarov,
volá na mňa hosana, hosana.
Kedy už vyjdeš z tej hlavy von ?

Ekvilibrium / Lidka Žáková

slová dodal Pavel Sekerák

paralyzovaný, dáždnik, monofóbia, krídla, červené, blaho, taxík, hlboko, nepoznám, dookola, usmiaty, brodil, perfektné, hudba, pôvabná, kalkulačka, chodidlá, zobák, padal, naklonený, verš

Tvoj paralyzovaný tieň, usmiaty,
tá pôvabná mažoretka,
v obline môjho vnútra skrytá.
Raz sa prevezieme nahor,
do ticha,
do blata,
dookola (alter ega).

Prečo dusíš čeľusť a chodidlá,
dymí ti z nich včerajšok čo ťa ranil?
„Viac blaho nepoznám.“
Zbytočne.
Už naša bieda sklonená je cez more.
Verš sa brodil, poskok,
padal ako hviezda,
v pokore.

Sleduješ ľahko,
som kvapka v tvojej sieti,
tajúca voskom kvapalnej bezmocnosti.
Naklonený úsmev farby mení,
to červené krídla ťa uhranuli,
nie lakomá monofóbia slasti,
nie vypadané vlasy.
Nie kalkulačka umelej výživy,
či hedonistický zobák zimy.
Iba stromy.

Schovali sa pod dáždnik,
rádioaktivity,
slov.
Objednal si taxík,
uponáhľané kristovo dieťa,
a perfektná hudba znie ako,
funeral marš,
iba pre mňa,
iba pre mňa.
Ako zvon.
Ale môžeš ma zatknúť len raz,
potom ustrniem hlboko pod vodou.

Snooker / Lidka Žáková

slová dodala Halus Ka

hokejka, netopier, origami, krabica, strúhadlo, veverička, komín, hrebeň, pravítko, žehlička, korčuľa, ofina, palec, kormidlo, žeriav, štvorlístok, mikrofón, čelenka, elektrina, modrina, fontána

Ticho v byte bolo osamelé a pohlcujúce. Sťahovalo ju niekam do prázdna, do ešte väčšej osamelosti a naberalo na sile. Nemohla ho prekričať ani mikrofónom.

Nekompromisný votrelec prichádzal s kormidlom v ruke a preberal velenie v celom byte. Vyrútil sa ako netopier s intenzívnym odkazom pripomínajúcim pomalú smrť. Každý deň umierala nanovo. Zabíjali ju jej vlastné duševné modriny. Žehlička bola zbytočná, nemohla ňou vyžehliť svoj utrápený osud. Ale aspoň sa prestala konečne báť. Brať lieky nanovo bolo zbytočné, smrť predsa žiadne lieky nezaujímajú. Prichádzala bez ohlásenia. Stala sa vírusom, ktorý zmutoval z jej vlastnej samoty.

V tú noc jej zobrala otca. Vysoký strom vedľa starého komína pripomínal žeriav. Chcela po ňom utiecť za ním hore, vyšplhať sa ako veverička k neviditeľnej aure jediného muža, ktorému na nej záležalo.

V kúte ležala bezmocná krabica. Vybrala z nej pero, ktorého poslaním nebolo písať, aj tak hovorilo za všetko. Obité pravítko a strúhadlo, klasické reminiscencie z otcovho šťastného detstva. Nevidela ho používať skoro nič, zato dobre poznala otcovu zberateľskú mániu. Nič nevyhadzoval. Ani vyťahanú čelenku, ktorú tak rád nosil v zime namiesto čiapky. Unavený hrebeň dopadol na zem, stará relikvia pripomínala tupú prázdnu prítomnosť.

Miloval snooker. Do každého boja sa púšťal ako o život. Načechral si ofinu a bol rozhodnutý poraziť každého súpera pri stole. Vždy bojoval najviac sám so sebou. Víťazstvá potreboval viac ako lásku, boli preňho drogou. Aj na ľade bol majstrom medzi gladiátormi, no korčule ho poslúchali viac ako hokejka. Nikdy sa nevzdával, veril tomu že zvíťazí aj nad smrťou. A zrazu tu ostali len drobné predmety ako také smiešne origami v ustlanom copíku života.

Ticho v dome to bolo niečo celkom iné. Tak pokojné, nezasahovalo do jej života a svojím zvláštnym spôsobom ju chránilo. Malo vôňu štvorlístka. Keď sa v ten večer Lukáš ozval, nezáležalo na tom, či sa rúti do pekla alebo do raja. Verila, že čokoľvek sa stane, bude jej odpustené.

Zblbnutá elektrina občas dostávala epileptické záchvaty a blikajúce žiarovky sa nechceli úplne rozsvietiť. Presne tak vyzeral aj ich vzťah. Fontána ľahkomyseľne splývajúcej radosti, ktorá stúpala niekam do inej sféry. On, veľký mág, pred ňou odhŕňal záves do raja. Jeden druhého mali absolútne v moci, hoci si toho neboli vedomí. Typické šťastné obete. Bol tam, aby ju oslobodil. Keď priložil palec na jej spodnú peru, rozochvelo sa celé jej telo. Rozumel mu viac ako vlastnému, ktoré skoro vôbec nevnímal.

„Bol si na tom vyšetrení? Vieš už výsledky?“

„Nie, prečo?“

Vedel ich od rána, aj to, že mu veľa času nezostáva. Zahryzol do jej pier, zúfalo, nástojčivo.

Ticho medzi nimi dýchalo prudko, zmyselne a bezmocne. Ticho ako na biliardovom stole. Kde čierna guľa vytiahnutá z pekla posielala každú bielu guľu nekompromisne na smrť. Tichá hra, v ktorej všetko padá do nekonečnosti, až ostane len prázdny stôl.

Oslava / Lidka Žáková

slová dodala Lidka Žáková

telepatia, dieťa, výkrik, export, zasvätenie, hoax, striebornà niť, bolesť, havran, fatamorgána, oslava, doktor, extáza, dynastia, Adamovo rebro, orákulum, synagóga, Mozart, tulipány, lož

Raz sa mi to zdalo
a teraz musím opäť prežiť tú bolesť.
Moja lož vystriedala fatamorgánu na striebornej niti.

Večne živý Mozart,
vydesené nahé dieťa
a jeho nezmazateľný pach,
s výkrikom do tmy.

Z tvojho Adamovho rebra som v extáze ako zemeguľa.
Tulipány posielaš na export
a moju úzkosť havranovi.

Aj tvoja telepatia ma desí.
Ako v spomalenom filme zrážaju sa spotené hoaxy,
materializmus sa im hnusí.

Hlas kňaza a slávna dynastia,
umučia ma raz tie zmätené klávesnice.
Márna je aj telepatia,
v čiernej diere samé komplikácie.

Volám doktora,
bol celkom milý.
Rozumie krvi,
čo sa leskne na stenách synagógy.
Šteklí moje telo,
zdobí ho zasvätením.
Roky som v ňom žila
s donútením.

Až teraz viem.
Je to moje,
povznesené orákulum.

Život po živote / Lidka Žáková

slová dodal Henrich Hanušovský

absurdne, ratrak, baklažán, Cyprián, pivo, hory, relax, bazén, sneh, podlaha, stromček, auto, rozum, centrum, hviezda, kostol, frajerka, dielo, renesancia, cisár, slow-motion

Každé dielo je posadnuté nádejou,
uspaté chválospevom,
v studenom zabudnutom kostole,
prebúdza sa mlčaním.
Ako sneh.
Ako stromček plný absurdných, renesančných svetiel,
čo sa po polnoci menia,
na kozmické monštrum stratosféry.

A ty, krotiteľ hôr,
vyhrážaš sa jej autom, ratrakom, balónom.
Sám ako cisár božstvom spitý,
s pivom tancujúcim po strohej podlahe,
v pochybných myšlienkach,
padáš do bazénu slov.
Tvoja slow-motion ťa prenasleduje,
ako dron,
omámený hviezdami.

Vstal si z mŕtvych, Cyprián?
Trúchlivá luna, tvoja frajerka už utiekla,
ešte mala kam.
Si unavený, ako oko hurikánu,
centrum vo vákuu dreva,
ako baklažán,
ugrilovaný v relaxe nehybnosti.
Tvoja duša je barcarola,
neposlušná ako život sám.
A rozum tak málovravný,
na teba spoliehal.

Prečo? / Lidka Žáková

slová dodal Stanislav Hoferek

palica, panvica, prvosienka, platnička, praženica, pivo, preháňadlo, poistka, priamka, Pikachu, Pinokio, prezervatív, para, perina, pena, pieta, priemysel, poklad, podtlak, prívarok, panika

Prečo?
Prečo podlieham sladkostiam a nie praženici?
V podtlaku smútku žiadam od života len trochu vzduchu.
Prečo sa prepínaš, prvosienka previnilá?
Pivo mám tak rada, pošepkám ti v perinách, snívajúc o prémiách.
Keď varím tú hnusnú polievku smrti,
pre poddaných len prívarok dusím,
a tá panvica,
to je des.
Samý hriech, smädný hriech,
dostanem ťa na škripec.
Nervózny prezervatív tu pokašliava.
Je to paráda, tento priemysel.
Pozri,
sladká pusa je ako pieta a ty na ňu nemáš odpoveď,

len tu čakáš ako na spoveď
a ja plačem.
Nemám poistku na platničku,
len na prstoch príval lásky.
Paríž a para na pobreží.
Bože, akú som len mala paniku,
v peci chamtivosti si ma pomiloval,
bez prezervatívu.
Tam si ma potreboval najviac, viac ako moju poéziu.
Odkáž Pinokiovi,
že moje pocity sú už po preháňadle vykostené.
Som prázdna, planá, pokorená
a prstene som zahrabala pod koberec.
Pľuvance padajú na zem.
Dýka je pripravená

Dieťa Nevinnosti / Lidka Žáková

slová dodal Ďuro Karkuš

hlava, ucho, noha, deti, smeti, lopata, sneh, hrôzostrašný, idiot, jaskyňa, opacha, papuľa, ráročha, hnis, krv, žabykláč, cajgel, baklažán, voda, láska, smrť

Tunajšie hviezdy ma nepoznajú,
zato tie tam doma vedia, že som žena bezproblémová.
Vynorím sa z piesku, ako z hlavy draka.
V poslednej dobe pôrodnej,
slnko dopadá ticho ako baletka.
V panenskej blane smrti sa leskne stopa,
melasa moja,
počujem homíliu lesa.

Keď maska padá z lana,
už neumriem v náhlom mraze povinnosti,
pod kolesami noci.
Som najstaršia skala,
diera nevinnosti.
Motýľ ma zvádza do lona plachých kostí.
Hodiny, tie metastázy nepokoja,
slzy z budúcnosti.
Spoznávam tiché drevo tetované vo mne.

Vypadla som z hniezda
a prešla more.
Som neriadená strela,
malý obor modrej planéty,
zlatá rybka plávajúca v tvojom kráteri.
Spím v 3. oku dúhy.
Sekerou pretnem to miesto medzi bránami,
kde divé kone schádzajú sa ako kurtizány.

Zem sa ponára,
breh je nad nami.
Naša loď potopená medzi oblakmi.
Keď budeš chcieť pristáť
a zamknúť ma tu na Zemi,
odhrniem závoj medzi svetmi
a ukryjem sa medzi snehovými vločkami,
do temnoty.
Vzdialim sa na chvíľu kozmickú,
do tvojich úst.

Kazuistika / Lidka Žáková

slová dodal Pavel Sekerák

fotografie, drum&bass, všeličo, nehodný, belasá, krv, empatická, vŕtačka, mačacia, dôverná, Ezechiel, náhodný, jednorožec, plutvy, automatický, prispôsobivá, kapuca, húževnatý, balzam, námestie, žiarivý

Som silou pre tvoj sval húževnatý,
a tak krehká pre svet, čo páli
a kričí na námestí.

Som tak nehodná toho, čo píšem,
automaticky sa však vyhnem klišé.

Som prorok belasý,
plutvy mám z inej planéty,
pre deti čistokrvné a empatické,
a tak zničená pre zlaté časy.

Som prispôsobivá pre tvoj tep,
zrezaný vŕtačkou pod čepiec.
Som len jednorožec,
sopečná ruža, balzam a umelec.

Raz budem tvoj Ezechiel žiarivý,
v chráme víťaznej modlitby.
Dôverný symbol bez pretvárky.
Budem chcieť všeličo aj nič.
Budem pamätník,
pre zvädnuté fotografie samotárky.
Budem mačacou divou,
zbláznim sa do tvojich splinov.
Budem tam, keď ťa budú vešať.
Drum&bass nalievať do tvojich žíl.
Zastavím vlak, čo ťa unáša,
no nenastúpim doň.
Nechám ťa ísť, nechám ťa ísť,
veslovať k otrokom.
Ten dážď mal prísť až ráno,
kapuca mi chýba.
Som smädný mníchov
a ty si len prízrak.
Nechám ťa ísť, nechám ťa ísť…

Mužskými očami

Mužská sekcia je v porovnaní s tou ženskou viac vtipná a tvorí ju zmes poézie a prózy. Jednotliví autori si dali za cieľ vytvoriť skutočne odlišné príbehy. Výsledkom sú rýmované úvahy, nereálne rozhovory či skutočne bláznivé možnosti, ako prepojiť 21 slov.

Je to výnimočná vlastnosť nás mužov, že vieme aj vážne slová obrátiť na srandu? Bude to tým, že sme vnútorne nedospelí? Alebo sme anjeli, ktorí padli z neba, zhodou okolností na hlavu?

Chlieb zBiškeku / Peter Hoferek

slová dodal Pavel Sekerák

paralyzovaný, dáždnik, monofóbia, krídla, červené, blaho, taxík, hlboko, nepoznám, dookola, usmiaty, brodil, perfektné, hudba, pôvabná, kalkulačka, chodidlá, zobák, padal, naklonený, verš

Paralyzovaný hladom, túlam sa podvečerným Biškekom. Spoločnosť mi robí len môj dvadsaťkilový ruksak, v ktorom si nesiem celý svoj majetok – spacák, stan, karimatku, dáždnik, foťák a pár hábov. Vďaka bohu, monofóbia ma netrápi, a tak si naplno užívam pocit dobrodruha - objaviteľa neznámych krajov.

Prechádzka večerným mestom v období ramadánu má vždy svoje čaro! Akonáhle zapadne slnko, končí sa pôst miestnych moslimov a zo všetkých strán začnú do nozdier prenikať podmanivé vône. Celé námestie ovláda príjemná atmosféra, hrá pomalá ľudová hudba a okolo stánkov na námestí sa vytvoria rady hladošov.

Šašlíky zabojujú o pozornosť s kebabom, klobásy s pečenou baraninou a jediný, kto sa konkurencie báť nemusí, je najobľúbenejší nápoj miestnych – kumys. Tento nápoj z fermentovaného konského mlieka miestni milujú nadovšetko! Usmiaty predavač núka aj mňa a dookola mi opakuje ako obohraná platňa, že má ten najlepší kumys v Biškeku. Za liter pýta 40 Somov. Hneď sa mi v hlave zapína kalkulačka. Nuž, nie som naklonený k nákupu... Aj tak môj žalúdok viac ako deci nezvládne. Mám to už vyskúšané. Radšej stavím na šašlík len za 20 Somov od vedľa.

Moju pozornosť si vyslúžila aj pôvabná predavačka v stánku oproti. Má červené líca, veľký úsmev, zvodné oči a po pohľade hlboko do jej výstrihu som usúdil, že asi nebude moslimka. Predáva chleby, ktoré vyzerajú ako okrúhla pizza bez kečupu. Platím, ďakujem a zabárám zuby do pokrmu. V kombinácií so šašlíkom perfektné pre môj zobák! Táto kombinácia mi dáva krídla, napĺňa moje telo silou a blahom. Už som skoro padal na zadok únavou, boleli ma chodidlá a zrazu únavu nepoznám! Kto vie, čo tá bosorka primiešala do múky, keď piekla ten chlieb?

Investícia do tejto požívne sa mi evidentne oplatila. Opúšťam pomaly trh a začínam hľadať miesto, kde by som si postavil stan. Vedľa mňa zastavuje taxík a ponúka mi odvoz. Trúfalo som na neho vyhŕkol verš:

Radšej by som sa v žumpe brodil,
ako v tvojom aute vozil.

Kde sa to vo mne nabralo, netuším. Veď sa to ani poriadne nerýmuje. To bude tým chlebom. Kto vie, čo ma túto noc ešte čaká... ?!

Učebnica vzduchoprázdna / Stanislav Hoferek

slová dodala Lidka Žáková

vidlička, kameňolom, svitanie, tantra, hlavolam, jaskyňa, kognitívny holokaust, mandle, edupage, poznanie, púšť, apoštol, eden, regiojet, černice, učebnica, vzduchoprázdno, fotosyntéza, dula, šediny, Ave Maria

Ľudstvo,
to je veľká sila,
energia svitania,
hlavolam duší,
edupage poznania.

Ale my, ľudia, sme… ľudia.
Veríme na tantrické milovanie,
ale topíme sa v púšti bez harmónie.

Sme jing ajang. Čierna abiela.
Kognitívny holokaust tam,
kde múdrosť vytvára šediny.

Mandle ačernice, k tomu Ave Maria.
Potom múr,
a druhý múr,
plot,
more avzduchoprázdno.

Žiadny Eden, apoštol nastúpil do Regiojetu
smer jaskyňa.

Za modrým plátnom stavajú otroci veľký chrám,
v kameňolome dolujú to, čo zo sveta ostalo.

Fotosyntéza sa prepla z ON na OFF.
Aj ľudskosť.
Ale dule, ktorá dostala len nádej avidličku,
to ešte nikto nepovedal.

Ľudstvo,
to je veľká sila,
energia svitania
tak to vraví veľká kniha,
Učebnica vzduchoprázdna.

Východ na východ / Stanislav Hoferek

slová dodala Martina Grmanová

Petrohrad, cár, záhrada, Katarína, sane, veterno, zasnežený, permoník, starodávny, trpasličí, vídať, vajíčko, kôň, snívať, čierny, psí, ňufák, zhodiť, pleťový, aloe, metro

Idem si takto po Brne a divím sa pri pohľade na dvere. **Tady není východ.** Vtipálek dopísal: **Zde je sever!**

Uvažujem, či by som tam chcel ísť. Aké by to bolo? Písal by som na blog niečo ako „romantické sane sa zlomili v zákrute“ alebo „v ruskom Petrohrade permoník prezlečený za cára prepadol metro“. Alebo by som uveril, že rakovinu i nedostatok sexu rieši aloe. A je jedno, či by to bolo písané v Rusku, alebo by to rusofili písali u nás.

Krajinka tam môže byť pekná. Všade sneh, ľad, nezamŕzajúce kone, zasnežený hmyz a ruské vajce, ktoré by najradšej emigrovalo na západ. Po Rusku behala Katarína Veľká, Peter Veľký, Napoleón údajne nie tak veľmi veľký. Všade tajga, tundra, hlučné psie ňufáky a môžem snívať, že uvidím bryndzové halušky. Najbližšie sú tisíce kilometrov ďaleko.

Keď už stojím pri tých dverách, medzi reklamou na pleťový krém a akousi záhradou, akosi sa mi nikam nechce. Iste, môžem nadávať, že na záhrade nie je wifi a starodávny trpasličí múr je v skutočnosti živý plot. Ale načo? Ostanem na mieste. Zadívam sa na hodinky, či nie je ten čierny piatok, aby boli horalky z automatu lacnejšie. Alebo vlnky. Len tie už akosi nie je vídať. Vyhynuli. Ako dinosaury.

A to som chcel zhodiť pár kíl tuku, nabrať pár kíl svalov a zobudiť sa.

Ešte neviem, v akom poradí.

Superhrdina / Stanislav Hoferek

slová dodal Henrich Hanušovský

absurdne, ratrak, baklažán, Cyprián, pivo, hory, relax, bazén, sneh, podlaha, stromček, auto, rozum, centrum, hviezda, kostol, frajerka, dielo, renesancia, cisár, slow-motion

„Tak čo, aký bol ten film?“ pýta sa chlapec mladšieho brata, ktorý má tú zvláštnu túžbu vidieť každý film s hrdinami z komiksov.

„Paráda! Mlátil ich v slow-motion! a ako tomu veľkému rozmlátil rebrá o podlahu!“

„Nie si na to trochu mladý?“

„A keď išiel autom, tak bol strašne silný!“

„Šibe ti z toho. Vymýva ti to mozog. Mal by si to… ako ti to poviem. Osprostievaš.“

„Ty máš svoju frajerku, ja mám svojich hrdinov.“

„Hlavne mám na rozdiel od teba rozum. Ty máš v hlave len tie svoje hviezdy.“

„Videl si, ako vie Kapitán Amerika hádzať štít?“

„To je už len úžasné dielo. Dať niekomu svaly, jednoduchú zápletku a do centra pozornosti príliš charizmatické postavičky. Ľudia ako ty sú z toho hotoví.“

„Závidíš, že idem v piatok do kina. To bude nárez! Ten, čo vyzerá ako rímsky cisár, bude všetkých sekať katanou!“

„Ak katana, tak asi japonský cisár, nie? Ty by si si poplietol renesanciu s pravekom a kostol s mrakodrapom, ak by to bolo v nejakom filme. Celé je to také uletené z reality. Čo z toho máš? Relax? Pochybujem. Nie aby si sa tešil z toho, že môžeš zdobiť vianočný stromček, alebo že môžeš behať po horách. Ty budeš radšej vysedávať doma a budeš sa dívať na tie absurdné gýčoviny. Už nechceš jazdiť na ratraku, ako si vždy chcel?“

Mladší z bratov sa na chvíľu zamyslí. Už ho neláka voda v bazéne. Ani sneh, na ktorom sa sánkoval. Teší sa z toho, ako James Bond prekoná najrôznejšie hory – doly, len aby zachránil svet, a on pritom ani kúsok sveta nepozná.

„Ty mi nerozumieš. Ty si príliš dospelý! Všetko berieš vážne a myslíš si, že všetkému rozumieš! Ale nerozumieš. Chápeš ma? Nerozumieš!“

„Hovor si, čo chceš. Ja si rád užívam život. Radšej, ako čumieť na bedňu, pôjdem s kamarátmi na pivo. Nebudem myslieť na nejaké hrdinské baklažány, ako bojujú s lietajúcim Cypriánom o svetovládu.“

„Ničomu nerozumieš.“

„Tak fajn. Pozriem si s tebou film a ty potom pôjdeš so mnou na futbal. Chýba nám jeden šikovný obranca. Čo povieš?“

„Všetci sú odo mňa rýchlejší. Na futbal sa nehodím.“

„Ale je len jeden človek, ktorý môže zariadiť, aby si bol vo futbale, v behu alebo v čomkoľvek lepší. Si to ty sám. Nie žiadny super hrdina, ale ty.“

„Tak dobre. Pôjdem. Ale pôjdeš so mnou na ten film, kde má Iron Man nový oblek!“

„Žehličkový muž? a už v tom obleku niekedy hral futbal?“

Nekúpiš hrocha? / Stanislav Hoferek

slová dodal Stanislav Hoferek

nemčina, ranné vstávanie, cesta do roboty, pracovná sobota, pracovná nedeľa, cestovné výkazy, disciplína, oblečenie, reklamácia, nepríjemný klient, pracovný úraz, zápcha, pokazené auto, hnačka, smola, drogový díler, toluén, spätný chod, vyskočená platnička, pľuzgier

„Čau Paľo. Nekúpiš hrocha?“

„Čože? Hrocha? Načo by mi bol hroch? a kde si ho zohnal?“

„Ale vieš, žena… mám narodky a chcela mi dať niečo netypické. Tak po pracovnej sobote a pracovnej nedeli ma prekvapilo niečo takéto.“

„Kedy si sa to dozvedel?“

„Cestou do roboty v pondelok. V autobuse som vypisoval cestovné výkazy. Zápcha ako vždy.“

„Prečo si šiel busom? Čo máš s autom?“

„Pokazené. Auto by bolo super, keby som ho mal čas opraviť.“

„To poznám. Ja som si chcel opraviť tú moju rachotinu, ale kvôli tomu pracovnému úrazu nemôžem.“

„Hovor mi niečo o úrazoch. u mňa je toho hneď niekoľko, od vyskočenej platničky až po hnačku. Takže nech to zhrniem, som nevyspatý, naštvaný a oslintaný. Fakt nechceš toho hrocha? “

„Nie, ďakujem. Ja som doma nikdy nemal ani len mačku. Neponúkneš ho do ZOO?“

„To je nápad! Ale žena to zistí. Darmo som jej hovoril, že nič tak šialené nechcem.“

„Tvoja žena je ako ranné vstávanie. Poriadne to s ňou preber. Nemáš nejaký nákupný bloček alebo tak? Nemôžeš hrocha reklamovať?“

„Skúsim.“

O týždeň sa stretli. Paľo si všimol, že Dano je ešte viac strhaný ako obyčajne.

„Vyzeráš hrozne. Čo sa stalo? a ako je na tom hroch?“

„Tieto dnešné hrochy. Tie hrochy...“

„Čo sa stalo?“

„Nemajú žiadnu disciplínu.“

„Ty si chcel toho hrocha nejako vycvičiť?“

„To je jedno. Zdrhol mi. A od rána musím všade lepiť plagáty, že sa hľadá hroch.“

„Ponúkaš nejakú odmenu? Už vidím tých feťákov na toluéne, ako hľadajú hrocha. Daj si spätný chod a už toho hrocha nerieš. Dobre?“

„Žena ho chce. Vraj je to jej obľúbený hroch.“

„Poriadne si ľahni. Dobre? Si úplne vyčerpaný. Samí pľuzgier a vyzeráš, ako keby na tebe drogový díler robil pokusy.“

„Myslíš?“

„A toho hrocha môžeš určite vrátiť. Čím skôr. Donesie ti len smolu. Stačí, ak povieš, čo všetko ti spôsobuje. Nechoď tam ako nepríjemný klient.“

„Predstavuješ si to jednoducho.“

„Aj to je jednoduché. Len si daj čisté oblečenie, poriadne si oddýchni a ak ti to nebudú chcieť vybaviť, skús na nich tú svoju nemčinu. Poriadne ich rozosmeješ a s úsmevom je všetko lepšie. Možno aj vrátenie hrocha.“

Koncert / Stanislav Hoferek

slová dodala Miriam Vojčeková

informácie, čerešne, anorexia, sila, dvere, morfológia, svetový, jablko, enormný, záujmy, klub, budík, sentimentálny, ráno, bielizeň, fľaša, topánky, krása, festival, bolesť, fejtón

Musel som sa zblázniť. Doslova som prišiel o rozum. Tá opica, čo mi v hlave búchala činelami ako nepodarený budík, si dala ďalšiu fľašu. Nemal som nikde chodiť!

Sentimentálny večer? Tentokrát nie. Idem do klubu. Ja. Už tu to začína vyzerať ako úplná katastrofa. Mohlo mi byť jasné, že tam nikto nebude mať záujmy, ktoré by sa aspoň trochu podobali na moje. Svetový mier? Ale kdeže, radšej rum bez čaju. s jablkom. Dokelu, v čom to plávalo?

Tlak dostával fakt že tlak. Topánky signalizovali enormné potenie. Bielizeň som mohol žmýkať, ako keby som preplával Amazonku.

Hustili do mňa, aby som išiel aj na festival. Vraj sú tam krásne kočky, ktoré predo mnou nezatvoria dvere. A že sú nádherné aj ráno. A že môžem od nich ťahať informácie, aké len chcem. Ale načo? Alebo sa ich spýtam, či sú anorektičky úmyselne alebo vlastne nechtiac?

Všetko ma bolí. Mohol by som písať fejtón, ale bolia ma ruky. Sila ma opúšťa. Nie, dnes nebudú žiadne metafory, morfológie… ale morfium by som si dal.

Dvíham telefón a pýtam sa človeka, ktorý vie všetko, jednu z mojich typických viet: Obsahujú čerešne morfium?

Marketing na Krowky / Stanislav Hoferek

slová dodal Pavel Sekerák

život, cieľ, stena, príde, mier, psisko, „Han Solo“, ráno, vrah, vtedy, kamery, veríš, vojny, omyl, pohoda, smrť, marketing, startup, pesnička, pot, ticho

„Videl si tie grafy?“ pýta sa jeden pracovník marketingového oddelenia druhého.

„Videl. A veru žiadna sláva. Príde nejaký šašo z velenia a hodí svoje omylné predstavy do chaotickej podoby.“

„Máš nápad, ako to dáme dokopy?“

„Jasné, že mám. Vyčarujeme si stovku génov, ktorí to urobia za jeden cent. To bude dobrý začiatok. Pustíme im nejakú pesničku a oni budú myslieť a tvoriť. To je môj pohľad na budúcnosť marketingu.“

„To vyčarovanie?“

„Samozrejme. Inak by to bola čistá smrť.“

„To neprejde.“

„Nič neprejde.“

„Čo takto rozšíriť pôsobenie? Keď môže Volkswagen poskytovať finančné služby, prečo by sme nemohli aj my nejako rozšíriť výrobu?“

„Máš pravdu. Nebudeme robiť len krowky, ale aj dovolenky, robotické vysávače a pekárske droždie. K tomu krmivo pre každé psisko a raketomety, aby sme tu mali mier. Vojny zametieme pod koberec a bude kľud.“

„Ty si sa dobre nevyspal, je to tak?“

„Odkedy tu pracujem, tak sa mi všetko zlieva dohromady. Ráno a večer, pohoda a chaos. Všetko.“

„Mohli by sme vyrábať a ukázať svetu bio Krowky. Raw Krowky bez cukru, laktózy a lepku.“

„Kde si ty bol, keď...“

„Keď čo?“

„Počkaj, niekto prichádza.“

Do miestnosti vstupuje aspoň dvojmetrový chlap. Svalnatý, ako keby chcel vyzerať dobre pred kamerami.

„Tak čo? Máte to? Urobili ste, čo šéf chce?“

Tichší a miernejší z dvojice sa chytá iniciatívy a snaží sa aspoň trochu rozumne odpovedať.

„Je to ťažké. Nemôžeme bez akýchkoľvek peňazí dostať naše produkty na výslnie. To chce čas, veľké úsilie a hlavne peniaze.“

„Preto som tu. Tu máte obaja dvojnásobok vašej mzdy. Od zajtra tu už nepracujete. Vaše prístupové kódy budú premazané.“

„To nám šéf nemôže urobiť.“

„Môže. Najal dvoch Srbov, ktorí nebudú reptať tak ako vy dvaja. Skončili ste.“

Obrovský chlap odchádza. Vždy ho volali jednoducho vrah, aj keď nikoho nezabil. Len Igor z vedľajšej kancelárie ho volal Han Solo, lebo bol menej chlpatý ako jeho manželka. Tí, čo poznajú Star Wars, chápu.

„Čo budeme robiť?“

„To, čo vždy. Ideme inde. Dvanásta firma za rok je vždy tá najdesivejšia.“

„Ideme do trinástej?“

„Po pravde ich už ani veľmi nerátam. Iné steny, iný pot pri robote, cieľ v nedohľadne a život ti uniká tak či tak. Je jedno, či si ticho, alebo papierovo plníš nereálne plány.“

„Urobme niečo iné. Skúsme nejaký startup. Kým nemáme šediny. Ako vtedy, keď to slovo ešte nepoznali prváci na učňovkách. Spolu to dokážeme. Veríš mi?“

„Nie. Mal by som? Živíš sa reklamou a ja tiež. Prečo by som ti mal veriť?“

Sexmisia naopak / Stanislav Hoferek

slová dodala Lidka Žáková

soľ, slúžky, slizký, sviatky, soprán, samoderžavie, supervízia, samaritán, solvina, supravodivý, suspenzor, sexmisia, slimák, sedmokráska, suchoty, sáčok, sledovať, samizdaty, sanitka, sérum, sopel, sychravý, sólista, silencio, sup, síra, spomienky, slivky, senátor

Zdalo sa mi niečo. Sen? Alebo som to prehnal s hubami? Neviem. Vážne neviem. Akurát pred týždňom som pozeral Sexmisiu. A teraz toto. Zdalo sa mi, že som sa ocitol na

akejsi planéte či čo, kde boli len chlapi. Žiadne ženské. Iste, malo to výhody, ale celé sa mi to zdalo veľmi choré.

Chlap sem, chlap tam. Neriešili sa veľmi poriadky. Občas bol na zemi sopeľ, všelijaké sáčky a neviem čo ešte. Kto by už len sledoval poriadok? Kto by chcel byť supervízor? Žiadne upratovačky, slúžky, spoločníčky. Nikto, kto by používal solvinu alebo iný čistiaci prostriedok.

Niečo som jedol. Slivky? Slimáky alebo iné slizké tvory? Dúfam, že nie sedmokrásky. Zo sedmokrások a chlastu by sa mi mohlo snívať to, čo sa mi sníva. Sexmisia, tá poľská, bola lepšia. Tam behali relatívne pekné baby. A tu? Bleee.

Prišla po mňa sanitka. V tom sne. Strašne teplý chlap ma chcel zbaliť. Nevedel som, prečo ma chcú do tej sanitky tak veľmi napchať. Čo to bolo za samaritánov? Navyše mi nič nebolo, vonku nebolo ani len sychravo a všetky spomienky sa mi akosi miešali dokopy.

Vyhodili ma pred ruského cára. Akože prečo? a čo robil ten ruský cár v modernej Bratislave? Pozeral povianočné výpredaje? Alebo si tú Bratislavu vygúglil a išiel sem na koni? Z čistej recesie som sa ho spýtal na Pytagorovu vetu, a on mi odpovedal samoderžavie. Potom som sa pýtal na Kirchhoffove zákony a on mi splietal niečo o samizdatoch a podozrivo potichu, silencio.

Cár je akýsi pomýlený sokoliar. Zakričal čosi v niektorom ruskom nárečí a zlietol k nemu sup. Ešte aj s ruskou vlajkou. Nechytal ho na sokoliarsku rukavicu, ale priamo na suspenzor.

„Prečo ten sup?“

„Lebo je supravodivý.“

„Ak je ten sup supravodivý, tak ja som sopránový sólista.“

„Ukážem ti to.“

Cár hodil soľničku a sup začal kikiríkať.

„Myslel som si, že supravodivosť znamená niečo iné.“

„Ach, táto mládež.“

Rozmýšľam, ako sa píše sup v ruskej azbuke. A nechcem vedieť, čo za zvuky by vydával, keby ten cár hodil síru.

„Povedz mi, vy v Česku oslavujete ôsmy alebo deviaty máj?“

„Si v Bratislave. Slovensko.“

„Kto je Senátor? Ktorý fešák?“

„Senátor Slovenska? Čo ja viem? Jožko Vajda?“

„To je ten, čo má suchoty, ale len cez sviatky?“

Potom sen skončil. Všetko sa rozplynulo a normálne som bol rád, že som sa zobudil. Až nabudúce začnem mať takto zvláštne stavy, tak si zaobstarám nejaké sérum. Poriadne.

Veštica / Stanislav Hoferek

slová dodala Lidka Žáková

krištáľova guľa, karty, veľká arkana, veľkňaz, konjunkcia, Mars, Jupiter, čakra, vybalansovanie, rozbor, rovina saturnu, kyvadlo, dvojnik, sedenie, výklad, anjelské afirmácie, ukončenie, numerologicka mriežka, kliatba, eso pohárov

Muž v stredných rokoch sa vracia domov k svojej žene. Je utrápený, zamyslený a nemá dobrú náladu. Žena ho zdraví hneď vo dverách.

„Kde si bol? a prečo ideš až teraz?“

„Nerieš to,“ odvrkol jej muž.

„Kde si bol? Nerada sa opakujem, tak mi odpovedz!“

„U veštkyne.“

„Klameš! Dýchni na mňa! Dýchni!“

„Nepil som. Fakt som bol u veštkyne. Vravel som, že tam pôjdem.“

„Neverím. Volal si, že prídeš za hodinu. Bol si tam 4 hodiny a dvanásť minút. Ty máš inú! Aká je? Chrápal si s ňou?“

„Nie. Nič také. Pustíš ma dnu alebo nie?“

„CHCEM POČUŤ VYSVETLENIE!“

Muž sa zmieril s tým, že domov jednoducho neprejde. Prestal myslieť na to, že mu bude stačiť racionalita.

„Mám pre teba darček.“

„Aký? Ukáž? Koľko stál? Zase bola akcia v Bille? Zase si kúpil to, čo už máme a čo nám ešte aj Naďa poslala minulý rok?“

„Ale nie. Ukážem ti, ale musím si sadnúť do obývačky.“

Podarilo sa. Prešlo sa cez prekážku, ktorá má na sebe kuchynské rukavice.

„Čo si doniesol?“

„Karty. Pozri sa.“

„To sú aké?“

„Pekne si ich pozri, ovoňaj, urob ich rozbor.“

„Eso pohárov? To sú čo za karty?“

„Nejaké veštecké či čo. To od tej veštkyne. Mám jej urobiť webstránku a všetko mi vysvetľovala, až ma z toho bolí hlava.“

„Ona ti vysvetľovala tieto… Veľká Arkána?“

„Aj to. Aj iné veci. Všetko sa mi motalo v hlave. Viem urobiť webstránku, ale podávať tam informácie o všetkých tých numerologických mriežkach, rovinách Saturnu, konjunkciách a to všetko, to nedám. Normálne som sa spýtal, aký mail tam mám dať a ona mi hovorila niečo o vybalansovaní vesmíru.“

„Tak si sadni na riť a choď makať! Nauč sa to a urob to, nech máme peniaze.“

„Ja urobím web, ale to o tých anjelských afirmáciách budeš robiť ty.“

„Ani ma nehne. Vieš, koľko som žehlila? Všetky ponožky som potriedila. Biele, sivé, čierne. Všetky. Aj s Ivankou som sa učila, aby z nej nebolo také nemehlo ako si ty!“

„Dostaneme sedemsto, keď to urobím. Rozdelíme si to. Tak si to rozdeľme.“

„Tie peniaze dáš mne, lebo ja nakupujem všetko čo potrebujeme.“

„Zaujímavý výklad. Ale nepotrebujem krištáľovú guľu na to, aby som vedel, že mi aj tak nepomôžeš.“

Muž sa začítal do článkov o astrológii, tarote a kliatbách. Rýchlo dostal pocit, že na to, aby správne všetko napísal, potrebuje minimálne dvojníka. Alebo nejakého veľkňaza, ktorý vie zároveň používať počítač aspoň na základnej úrovni.

Po niekoľkých hodinách dostal jednoduchý nápad. Outsourcing. Jednoducho zaplatil inej veštkyni, aby napísala o všetkých tých pojmoch pár riadkov. Popísala pre neho všetko o kyvadle a čakrách, o rôznych kartách a o tom, ako veštice zachraňujú svet. Nepotreboval ani žiadne sedenie a ukončenie celého projektu prišlo veľmi rýchlo.

„Kedy budú peniaze? Čo mám kúpiť?“

„Kúp si jednosmerný lístok na Mars. Alebo na Jupiter.“

„To ti poradila tá veštkyňa?“

„Súdny psychiater. Chceš miesto pri okne alebo v uličke?“

Vanilkový upír / Stanislav Hoferek

slová dodala Daniela Bordášová

vanilka, ostnatý, belosť, cukor, droga, mak, srdce, klamať, neskoro, miešať, lupienky, náušnica, slzy, prádlo, fľaša, nožnice, keramika, použitý, hrozne, sladkosť, kondóm

Pôvodne som chcel urobiť nejakú zlátaninu s upírmi. Hlavnou postavou by bol upír, ktorý miloval vanilku a menil sa na zaujímavú napodobeninu Pepka námorníka. Vtedy by ho nič nezastavilo, ani ostnatý drôt. Jeho upírska belosť sa menila tak trochu na vanilkovú farbu. Bola by to pre neho hlavná energia. Bol by to jeho cukor, jeho droga. Túžil by len po vanilke. Odignoroval by všetky tie makové rožky a jeho srdce by mu kázalo klamať – len aby sa dostal k zdroju svojho pokušenia.

Vstával z rakvy skoro ráno a išiel spať neskoro večer. Zaujímavé riešenie, iné ako u ostatných. Takto sa mohol vmiešať medzi ľudí a prechádzať sa napríklad pomedzi zmrzlinové stánky. Nepoviem, aká zmrzlina bola jeho obľúbená.

Raz sa poobhliadol a uvidel úplne novú zmrzlinárku. Mladá, krásna, plná života. Mala zásteru s lupienkami ruží a krásne náušnice so slzičkami. Bola to zvláštna kombinácia, keďže bola veľmi veselá a vždy voňala. Raz ako oceán, inokedy ako lacná aviváž z Lidla, ktorej niekto na prádlo vylial celú fľašu. Ale voňala.

Náš, zatiaľ stále nepomenovaný upír, sa jej vôbec nebál. Hneď pomyslel na to, že by si ju niekde odtiahol. Nožnicami, nechtami alebo čímkoľvek by jej dal dole šaty a poriadne by si užil jej mladosť s vanilkovým topingom. Ona si ho všimla. Zbledla, až vyzerala ako keramické misky zo záložne, ktoré síce nikto nepoužil, ale aj tak vyzerali hrozne.

Požiadal ju. O maličkosť. Jeden kopček vanilkovej. Taká malá sladkosť pred hlavným jedlom. Zaplatil Calio stravovacou kartou a už si ju vliekol do tajného útočiska.

Slečna bola vystrašená, ale aj ju pomiatlo jeho neodolateľné kúzlo, ktoré mu dodala vanilka.

„Máš kondóm?“

„Tu ti kondóm nepomôže, moja milá.“

„Ale to je ochrana. Chápeš?“

„Kým sa nedáva na krk, tak ti veľmi nepomôže.“

Tak… toto som chcel napísať. A ešte k tomu pridať pár vtipných momentov a jeho jahodového upírskeho brata. Ale mačka ma škrabla na malíčku a ja si to musím rýchlo ošetriť. Čo ak by si to niekto všimol? Neviem, čo všetko sa skrýva tam vonku. Dnes nemám chuť na sladké.

Posledný bojovník / Stanislav Hoferek

slová dodala Tereza Hrušková

papoušek, extravert, introvert, melancholie, chameleon, vzteklina, zeď, vítr, lano, stesk, rouno, pergola, růže, střepy, cesta, horizont, pašerák, písek, úsvit, dálka, tulák

Toľkí padli. Okolo mňa sú zničené štíty a nehybné ruky, ktoré ich stále zvierajú. Obraz skazy, smútku a beznádeje. Z môjho meča sú len kúsky, črepiny.

Neviem, kde presne som. Viem len to, že ma čaká dlhá cesta, možno až kdesi za horizont. Som sám, ale nemám strach. Ten mi už nemá čo ukradnúť. Moje ja je niekde preč.

Žijem a postaral som sa, aby z tábora nepriateľov neprežil nikto. Necítim sa ako hrdina, ktorý vybojoval zlaté rúno od draka. Stískam to, čo mi ostalo z meča, a snažím sa zorientovať. Teraz musím zhromaždiť zásoby na putovanie do veľkej diaľky. Potraviny, lano a nezničenú výzbroj.

Niekto nechal vojnovú sekeru opretú o stenu. Hodí sa. Či už budem stavať jednoduchú ochranu pred vetrom a dažďom, alebo budem musieť znovu bojovať o holý život.

Netrápi ma, či som vojak, tulák alebo pašerák. Musím byť pripravený. Nebudem čakať na úsvit. Vyrazím hneď.

Tam za tým kopcom by mala byť ich dedina. Nepamätám si jej názov. Možno tam nájdem loď a pohovorím si s jedným z tých kapitánov, čo majú papagája na ramene. Odtiaľto nevidím nič, len piesok prikrytý hustúcou tmou. Žiadne pochodne. Keby sa tam nachádzali celé záhrady s pergolami, odtiaľto ich neuvidím. Ale ísť na kopec môže byť veľmi zradné.

Rozhodol som sa postupovať opatrne, neustále krytý pred nepriateľskými očami. Na kopci boli nepríjemné kríky. Ich tŕne boli horšie ako tŕne na ružiach.

Celý dopichaný som sa konečne dostal až hore, na samotný vrchol. Besnil som, ako keby som mal besnotu a zároveň ma chytala melanchólia. Dedinu niekto vypálil. Práve teraz. Požiar sa začal šíriť a vystrašení ľudia pobehovali sem a tam. Niektorí mali v tele zapálené šípy. Napriek výcviku a psychickej sile, ktorú som si musel vybudovať, som musel odvrátiť zrak.

Každý niekedy zomrie, ale toto je naozaj nechutné a odporné. Všetci horeli a kričali, ako sa snažili utiecť od vlastných horiacich šiat. Muži i ženy, starci i mladí, introverti i extroverti. Všetci zápasili o život, ako sa snažili pomôcť tým, ktorí v tom momente potrebovali hrdinov.

Sňal som si helmu a dobre som sa zadíval na znak, ktorý bol na nej zvýraznený. Čo všetko znamenal pre mňa i pre ostatných, ktorí našli pod kopcom svoju smrť.

Mám na výber.

Nemôžem sa zmeniť kompletne na chameleóna a skryť sa pred tým, čo mám pred očami. Neviem, kto ma vidí a kto nie, ale viem, že moja vojenská kariéra sa práve teraz skončila.

Žijem. Viem bojovať. Chrániť ostatných. Ale nie každý boj je môj boj. Nemám rozkazy, ktoré musím plniť.

Kladiem helmu na vrchol kopca, obrátenú k miestu, kde je po zemi jedna takáto helma vedľa druhej. Neďakujem za roky v armáde, ale rešpektujem túto časť svojho života. Tá sa tu skončila. Nech bojujú iní, ja idem k svojej rodine.

Sekeru si beriem zo sebou. Neviem, aké myšlienky budú mať tí, ktorí sa mi dostanú do cesty.

Takmer historický príbeh / Stanislav Hoferek

slová dodala Mária Nováková

slabosť, depresia, smútok, slepota, klietka, nerozhodnosť, smeť, vietor, odchod, rozlúčka, zmena, cesta, poslanie, bábika, priateľ, prsteň, zlomenina, odkaz, správa, cibuľa, nedeľa

„Prepáč, Julka. Nechcel som meškať. To vieš, zase zápcha.“

„Ty stále nestíhaš! Stále! Meškáš, zabudneš, niečo pokazíš. Stále niečo. Už mám toho po krk. Uvedomuješ si, čo všetko mi to robí? Ja všetko pripravím. Nakrájam cibuľu, navarím, upracem, vynesiem smeti a ešte ti napíšem správu. A ty?“

„Snažil som sa.“

„Je moderná doba a ty nikdy nič nestihneš.“

„Predstav si, aké to bolo kedysi.“

„Kedysi? Ako to myslíš?“

„Len si to predstav. Ja by som bol v Egypte a ty v Sumeri. Posielali by sme si odkazy po karavánach, ktoré by sa, samozrejme, sem-tam stratili v púšti. A prichádzali by sme sa navštevovať. Za život by sa nám to mohlo podariť možno aj trikrát.“

„To je romantická predstava. A dohodli by sme si rande na siedmu, plus mínus štyri roky.“

„Vidíš Julka, to by bolo zaujímavé. Ale čo ak by si mi s niekým zahla a ja by som sa to dozvedel… no… asi skôr by sa to dozvedel až môj syn.“

„Tak ja ti zahnem a ty už máš syna? a čo keby som ja dostala nejakú slabosť? Mala by som zlé obdobie a písala by som depresívne hlinené tabuľky?“

„Tak by som ich chcel rozlúštiť čo najskôr. A posielal by som ti láskyplné papyrusy. Písal by som ti v nich o láske, o radosti a aby sa to rýmovalo, občas by som tam spomenul ibisov či nílske krokodíly.“

„Co ak sa niečo stratí v preklade?“

„To neviem, preklad medzi dvomi vymretými jazykmi asi nebude dobre pokrytý v Google Translate.“

„Ty trulko, nebude žiadny internet. Len tie tabuľky a papyrusy.“

„Tak ti pošlem prsteň.“

„Váš kmeň už bude vedieť spracovávať kovy?“

„Ale jasné. My budeme vyspelí. A možno už behom môjho života by vymysleli koleso. Budeme mať koliesko navyše.“

„Myslím si, že by to bolo strašné. Len si predstav, že si ten tvoj nešikovný kamoš niečo zlomí. Ten Boris, či ako sa volá. Príde si po neho po Níle sanitka? a nepríde, ak budú akurát povodne?“

„Julka, ty by si to mala tiež blbé. Tam na tom území bol Sumer, Akkad, Babylon, Asýria, Perzia a všetci ostatní. Stále vojny. Stále nejaká zmena. V nedeľu budú tí a v pondelok už iní. Nestihneš sa rozlúčiť so starými bohmi a už tu máš nových. Teraz zabudneš, čomu to vlastne veríš a budeš nerozhodná. Modliť sa k bohovi vojny číslo 5 alebo k bohovi vojny číslo 6?“

„Vieš, mňa niekedy naozaj chytí smútok. Vtedy chcem, aby si ma objal. Aby si mi venoval pozornosť. Ja nie som bábika a ty si môj priateľ. A nie si v Egypte, ale bývaš nado mnou. Musel by si byť slepý, aby si nevidel moje dvere, keď ideš domov. “

„Vieš, že chodím výťahom.“

„Naskočíš do tej klietky a ideš na tretie poschodie. Ty si ale hrdina.“

„Tak vieš čo? Dnes budem pri tebe. Ani neodídem. Budem spať u teba.“

„Je to preto, že máš zase na posteli rozhádzané oblečenie a nechce sa ti ho upratať? Minule to vyzeralo, ako keby si mal v izbe silný vietor, minimálne hurikán!“

„Nie. Je to preto, že i keď je to krátka cesta, rád budem čo najviac s tebou. Ak by prišiel ten smútok a tak.“

„To je tvoje poslanie?“

„Áno, to. Plus, doma došla zubná pasta. Môžem si zobrať z tvojej?“

„Dáš mi oficiálnu žiadosť na papyruse v staroegyptčine?“

„Julkaaaaaaa!“

Inzerát od morskej panny /Stanislav Hoferek

slová dodal Pavel Sekerák

ironický, priehrštie, melódia, povrazolezec, dôverčivý, zabalil, krivky, hrá, bezhlavo, dlhá, topiť, tichý, milenci, sneh, lampa (pouličná), šesť, šálka, bojím, smutná, hreje, diaľka

Som relatívne mladá morská panna. Som sama a smutná. Väčšinu času som vo vodnom prostredí, mám svoju súkromnú skalku. A už nič nie je také, ako kedysi.

Nič ma nehreje pri srdci. Nikto ku mne bezhlavo nepláva. Posledný milenec sa začal topiť a bol pri tom tak tichý, že som to ani nepostrehla.

Ďalší bol povrazolezec. Chcel sa ku mne dostať s pomocou lana. Nebol veľmi dôverčivý a bál sa vody. Aj ja sa niečoho bojím, ale vody? To je choré!

Rozmýšľala som, že by som si na skalu dala pouličnú lampu, aby ma bolo vidieť v noci. Všetci tí mládenci by mohli vidieť moje krivky. Zistila som však, že moderní muži sú jednoducho leniví a nechce sa im preplávať ani relatívne malú diaľku. Pripláva niekto? Je to dlhé čakanie.

Vždy šiesteho nahlas spievam a hrám na harfe celé priehrštia tých najkrajších melódií. Vlasy mi pritom vejú, zatiaľ čo sa všetci hrajú na mobile poker. Kto z nich to zabalí a pozrie sa na otvorené more?

Možno budem mať šťastie a nájdem niekoho cez inzerát. Ironicky nebudem v nič špeciálne dúfať, len si dám šálku dobrej kávy. Na skalke nemám svoj kávovar, tak chodím občas do mesta. Snáď sa niekto nájde skôr, ako zasneží a zamrzne blízky prístav.

Zemeguľa / Stanislav Hoferek

slová dodala Tereza Hrušková

pavouk, hrnek, tma, noc, obloha, víra, smrk, smrt, mimozemšťan, soumrak, svítání, obzor, dálka, šál, proporce, zákon, zeměkoule, vesmír, ještěrka, slovo, text

Hodina zemepisu. Hokejová škola.

„Václav? Kde ho máme? Tam si. Tak šup-šup!“

„Ja? Ale ja tam mám známky.“

„Z matiky možno. Ale zemepis? Tu vidím jednu štvorku. Nič viac. Takže nástup. Nová látka.“

„Ale ja som sa nemohol učiť.“

„To je výhovorka. Mimozemšťania ti celú noc kradli králika?“

„Jašterica.“

„To určite. Ale dobre, vypočujem si ťa.“

„Od svitania po súmrak mi stále chceli ukradnúť jašterica.“

„Mal si zobrať šál, poriadne ich zviazať a hodiť do komory. Prečo si to neurobil?“

„Chcel som. Ale čo ak by to bolo trestné? Viete, aké majú vo vesmíre zákony? Čo ak je trest za zviazanie šálom napríklad zničenie celej zemegule?“

„Pri učení sa na zemepis si to mohol riskovať. Aspoň raz. Takže teraz poď k tabuli a povedz mi, čo sme sa mali naučiť. Vieš, čo to znamená domáca úloha, však?“

„No… ale moja viera mi neumožnila riskovať v prospech zemepisu.“

„Aleba. A prečo?“

„Trest je povinné jedenie pavúkov zo špinavého hrnčeka.“

„Po tme?“

„Samozrejme, že po tme. Počas dňa by to bola smrť na základe lykožrútskeho festivalu. Či chceš alebo nechceš, musíš jesť stromy. Smreky, jedle, borovice, občas topoľ. To už radšej tie hrnčekové pavúky.“

„Vidím, že máš dobrú prípravu. Ale teraz poď k tabuli. Poď sem, máš slovo.“

Žiak sa pomaly a veľmi neisto dostáva k tabuli a snaží sa naviazať očný kontakt s niekým, kto nepozeral včerajší zápas medzi Barcelonou a Ličártovcami.

„Václav, čo sme sa to mali naučiť?“

„Celý svet. Úplne celý svet.“

„Celý svet nie. Skús to nejako zamerať na konkrétnu oblasť toho sveta.“

„Bez jedinej oblasti by svet nebol kompletný. A to by bolo veľmi smutné.“

„Takže nevieš. Máš proporcie, ako keby si celé dni a noci pozeral telku. Škoda, že si sa ani tam niečo nenaučil.“

„Ale mali by sme vedieť všetko. Aj obzor, aj oblohu.“

„Stačí. To je za 5. Sadni si.“

Václav si ide sadnúť, zatiaľ čo si učiteľ vyvoláva ďalšieho nešťastníka.

„Monika, čo sme mali na úlohu?“

„Nič. Toto je prvá hodina po prázdninách.“

„To je za jednotku. Výborne.“

„Ona má jednotku a ja päťku? Však nemusela vedieť žiadny text. Ja som sa tu dusil, prekonával som diaľku až k tabuli a mám za to nedostatočnú?“

„Špeciálne ty si to mohol vedieť, keď si v deviatke už druhýkrát, nemyslíš? Ale neboj sa, na zemeguli nie si jediný.“

Evolúcia / Stanislav Hoferek

slová dodal Pavel Sekerák

gondoliér, Evka, vysávač, zapadnutý, pomaly, strapatá, nezávideniahodná, cukrík, dvere, evolúcia, maľuje, tráva, skutočný, padá, žlté, stereofónny, skriňa, skáče, nahrané, perina, plačúce

Pozerám na zapnutú telku a divím sa. Vraj evolúcia v predaji bambusových ponožiek. Čo príde nabudúce? Hrebene, ktoré sú vhodné aj pre strapatých? Alebo úradné preklady zo slovenčiny do kotlebčiny, a to už od jedného kebabu za normostranu? Reklama sa zbláznila. Alebo sme sa zbláznili my?

Nedávno som na stereofónnych slúchadlách počúval hoax o tom, že ak ti na nohu spadne skriňa, dožiješ sa dlhšie. Hneď za ním bol ďalší. Vraj ak vydržíme 10 rokov stáť na nohe, tá noha sa nám zväčší a predtým priveľké topánky nám budú akurát. Možno na tom aj niečo bude, ale v bulvári o tom písať na dvojstránke je celkom sranda.

Prepínam kanály a dostávam sa na akúsi reakciu o starých, zabudnutých skladoch. Čo tam zas nájdu? Eva tam našla gondolu aj so zombie gondoliérom, perinu aj s roztočmi a svetovú raritu – plačúce pálené tehly. Nezávidím človeku, čo to vymyslel. Musí brať veľmi silnú zmes.

Vonku padá žlté lístie. Ale tu? Mám voľno a chrípku k tomu, tak čo mám robiť? Zapáliť si trávu, nech mi tiež také veci napadajú?

Hapčí! Strašná táto evolúcia. Sme páni tvorstva, ale keď príde soplík, tak je zle. Stačí pekné kýchnutie a už som zmaľovaný do červena a rozhodne sa mi nechce otvárať dvere a ísť von. Pracovať sa mi akosi tiež nechce. Pomaly sa dostať ku skrini a vytiahnuť vysávač, to by nešlo.

Doparoma, toto nie! Kde je ovládač? Kde? Akurát dávajú Nákupné maniačky a ja to neviem prepnúť. Toto je skutočné peklo. Cukríkové kostýmčeky a nezávideniahodné doplnky, ktoré by chcela každá bezdomovkyňa zaniesť do záložne. Vyskočím z kože. Toto fakt nie.

Prichádza priateľka. Nepýta sa ma, ako sa mám a či ma nič nebolí. Pýta sa ma, či má nahrané tie Nákupné maniačky. Zas pochybujem, že sme, pokiaľ ide o evolúciu, my ľudia tak vysoko.

Onkologický behemoth / Stanislav Hoferek

slová dodal Stanislav Hoferek

elf, mágia, čarodejník, pliaga, moc, chaos, oheň, vláda, vyvolávanie, behemoth, drak, podzemie, oštep, kúzelný meč, brána, zradca, zabijak, hlad, banské koľaje, zlato, meď

„Teraz vám, milé deti, ukážem to najlepšie kúzlo na svete. Ste pripravené?“

Zástup detí sa veľmi teší z predstavenia. Na detskú onkológiu prišiel klaun a kúzelník v jednej osobe. Ukazuje kúzla, ktoré sú síce naivné, ale prinášajú to najdôležitejšie. Radosť a úsmev na tvári.

Najväčšie a najlepšie kúzlo však pokazil. Zajačik sa akosi nedostavil a z klobúka sa nepodarilo nič vytiahnuť.

„Kde je zajačik?“

„Asi… zase meška. Tie dnešné zajace, vôbec sa na nich nedá spoľahnúť.“

„Už nepríde?“

„Myslím si, že nie. V poslednom čase už nechce chodiť do klobúka. Hovorí, že zjedol veľa mrkvy.“

Otvárajú sa dvere a prichádza ďalší chlapec, ktorému chýbajú vlasy. Na prvý pohľad je rovnaký ako všetci ostatní. Má neskutočne tmavé oči a hlas, ktorý k dieťaťu vôbec nepasuje. Dal by sa prirovnať skôr k démonovi ako k chlapcovi.

„Nebol to zajačik, ale králik. Zožral ho behemoth v sklade.“

„Aký behemoth? Čo to je?“ pýta sa klaun chlapca.

„Obrovský a nezvládateľný. Ako malý drak, ale s ostrými zubami a prednými labami. Je to podzemná príšera, ktorej sa nikto nemôže postaviť.“

„Nikdy som o ničom takom nepočul. Nič také neexistuje.“

Chlapec prichádza bližšie a berie si do svojich malých rúk kúzelnícky klobúk. Na počudovanie všetkých zúčastnených vyťahuje malú krvavú kravatu.

„Váš králik ju nikdy nemal rád, ale nevedel vám to povedať.“

„Preboha. Čo sa stalo?“

„Behemoth. Ušiel mi.“

„Ty máš takú obludu? Koľko máš rokov?“

„To nie je dôležité. Všetci musia odísť. Okamžite!“

Nastáva panika. Na niečo takéto sa nedá pripraviť. Klaun i deti nevedia, čo robiť. Aj ten nový, čudný chlapec má strach.

„Čo sa to deje? Čo budeme robiť?“

„Môžeme urobiť len jediné. Musíme ukuť meč, ktorým mu dokážeme prebodnúť srdce. Kde tu máte vyhne?“

„Toto je onkológia. Tu nič také nie je.“

„Potrebujeme kúzelný meč. Zavolajte elfských kováčov. Bez ich znalostí a mágie nemáme šancu.“

„Ty si tu rieš čo chceš, ja padám!“

Klaun uteká. Opúšťa miestnosť. Niekoľko detí ho nasleduje. Nový chlapec, ktorý vie o situácii najviac, vyťahuje zo zadného vrecka papier popísaný neznámym písmom. Kričí na ostatných, aby priniesli zlato, striebro, meď a ďalšie ušľachtilé kovy. Tí mu často vôbec nerozumejú.

Jeden z chlapcov mu donáša náušnicu, ktorá kedysi dávno niekomu vypadla. Usmieva sa a teší sa, že niečo doniesol.

„Toto nie je ušľachtilý kov. Navyše je toho málo!“

Ten zvláštny človek sa rozhodol, že už nebude skrývať svoju osobnosť. Zmenil svoju podobu z chlapca na vysokého bojovníka v ľahkom, miestami potrhanom brnení.

„Potrebujem viac surovín, skúseného kováča a ďalšie veci. Ako prvé opevnite bránu. Už som hodil do toho behemotha dva oštepy a ani ho to nespomalilo. Alebo je tu nejaký únikový východ, napríklad cez podzemie?“

„Pomôžem ti bojovať,“ hovorí mu jeden z chlapcov, ktorý ledva stojí na nohách.

„Ty nie si žiadny zabijak. Postavíš sa proti nemu a on ťa použije len na to, aby nemal na chvíľu hlad.“

„Pomáhal som mamičke s nákupom pred tým, ako som sem prišiel.“

„Na to nepotrebuješ žiadnu špeciálnu moc.“

„Môžem ho bodnúť do chrbta ako zradca.“

„To sa ti nepodarí. Vieš vyvolávať? Hodil by sa drak. Alebo iný behemoth. Alebo… čo vieš vyvolať? Alebo banské koľaje, nech nám prídu pomôcť trpaslíci?“

„Keď kričím veľmi nahlas, tak niekedy príde mama a postará sa o mňa.“

„Má tvoja mama nejaký špeciálny bojový výcvik?“

„To neviem, ale keď varila, tak sa popálila a horela jej kuchynská rukavica. Neplakala pri tom a starala sa o to, aby bol všade poriadok a nie chaos.“

„Vládnutie domácnosti a boj s príšerou sú úplne odlišné veci. Nemyslím si, že by tú pliagu zahnala.“

„Zahnala by ju! Rovno ju zavolám. MAMI, MAMIII!!!“

Malý chlapec sa prebúdza. Je ráno ako každé iné. Jeho kamaráti s rovnakou chorobou sa na neho pozerajú a potichu si hovoria, že mal len ďalší, veľmi silný sen.

„Kde je mama? Kde je moja mama?“

„O dve poschodia vyššie, tak ako včera a predvčerom. To si zabudol?“

Medzi mrežami / Stanislav Hoferek

slová dodala Andrea Ferencová

drzý, hlaveň, pes, sen, hnev, klobúk, automatický, vaňa, farma, dúha, hroch, otecko, vlna, kniha, sviečka, cesta, skriňa, mlyn, syr, lievanec, mláka

Načo mi strihali nechty? Čo si myslia, že niekomu ublížim? Však som si chcel len robiť čiarky do steny za každý deň, čo ostávam tu. V pekle. Mám tu malú izbu, môj apartmán. Malé miestečko, ktoré má nahradiť život tam vonku a popri tom ma zlomiť. Tak trochu irónia je, že tu mám vešiak. Načo mi je vešiak, keď nemám žiadne oblečenie a nemôžem ísť von, keď chcem? Dal by som si tam aspoň klobúk, ale kde ho zoženiem?

Vonku vidím niečo ako schátranú farmu. Kedysi dávno sa tam mohlo pestovať obilie alebo niečo chovať, ale dnes je to len blato, mláky a zrúcaniny. Keby som sa tam dostal, tak by mi to nepomohlo. Ale kam môžem ísť? Nemám nikoho a nič. Žiadne vyhliadky. Robil by som niekde vo fastfoode a načierno, kým ma nevyhodia? To je ale život.

Ostáva mi niečo cez osemnásť rokov. Vražda. Dvojnásobná. Jedna chtiac a jedna… ešte aj zblúdená guľka mi ničí život. Nebudem si stále klamať, že svet je nespravodlivý a veľkí hajzli sú na slobode, kým tí menší sú v podobnej cele, akú mám ja. Keby sa mi niečo stalo, tak prischne niekomu inému. s podobným osudom, ale s iným číslom v tých hlúpych databázach. Dostane rovnaké knihy, rovnakú posteľ a možno o vrecúško čaju mesačne viac.

Niekedy ľutujem, že som proti tým hajzlom nemal automatický samopal, len nôž. Mohlo to byť jednoduchšie. Rana do hlavy alebo doživotie. Ale ja som mal jednoducho hnev. Ten hajzel mi zmlátil buchtu a ja som mu to chcel jednoducho vrátiť. Žiadne súdne ťahanice, jednoducho som mu chcel ukľudniť hormón a pustiť trochu žilou. A potom sa to stalo. Posledná návšteva pri jej posteli. Zobral som nôž a myslel som si, že všetko napravím. Raz som sa príliš dobre trafil a hotovo. Súd neuznal, že mi niekto podstrčil pištoľ a nejakú mŕtvolu, ktorú som nikdy nepoznal ani za živa. Nezabralo ani to, že na hlavni neboli moje odtlačky a nikdy som nestrieľal. Ani zo vzduchovky. Stačilo im, že som raz kopol do toho mŕtveho hajzla. Ja somár.

Skoro osemnásť rokov. Za dobré správanie možno menej. Kto vie? a hlavne, nikto ma nebude volať otecko. Vyjdem strhaný ako pes, ktorému nikto nedal žrať. Žiadna kariéra. V skrini nebudem mať žiadne značkové handry ani jednoduché vlnené veci po starých rodičoch. Neviem, či vôbec budem mať nejakú skriňu. Budem mať vôbec na jedlo?

Existuje taká jednoduchá väzenská múdrosť. Ak je to múdrosť. Dosť o tom pochybujem. Vraj ak mám dôvod ísť von, tak je čakanie dlhšie, ako keby ma vonku nič nečakalo. Nechcem prísť o zvyšky zdravého rozumu plánovaním a potom počítaním, čo všetko nevyšlo. Chcem žiť.

Neviem, či mám čakať a žiť s tým, že som kriminálnik, alebo sa dať na cestu a byť kriminálnik aj tak. Ak ujdem a chytia ma, bude zle. Bude iná cela, iný kolektív. Ešte aj o ten poondiaty vešiak prídem.

Dnes mám mať návštevu. Neviem, kto príde a čo pre mňa urobí. Alebo mám ja robiť niečo pre niekoho? Aj to by skrátilo tie nekonečné hodiny. Tak rád by som išiel predtým do vane, obliekol by som si najlepšie šaty a narobil by som lievance ako… ako kedysi.

„Máš tu niečo,“ oslovuje ma jeden z dozorcov. Nebojí sa prísť bližšie. Vie, že so mnou nikdy nie sú problémy a nie som žiadny drzý exot.

„Tá návšteva? Príde? a kto ma tak veľmi chce vidieť?“

„Poobede. Poznáš pravidlá. Ale niečo ti mám odovzdať.“

Naťahujem ruku ako dieťa, ktoré práve uvidelo novú hračku. Je to niekoľko papierov. Kresba. Hmmm. Hroch sa díva na dúhu. Má to nejaký skrytý význam? Zvláštne. A čo to žerie? Syr? Celé je to nejaká detská práca. Zahodiť to? Nie, nezahodím. Zistím, čo to má znamenať. Ďalší papier s kresbou a ďalší. Konečne text. Idem bližšie k tomu malému oknu a potom späť. Vždy sa mi po stojačky čítalo najlepšie.

„Drahý, urobila som chybu. Tak veľa chýb. Neviem, kde začať. Písala som ti, že som s Tomášom šťastná. Už to neplatí. Bol ku mne stále hnusnejší a hnusnejší. Ubližoval mi a ja som ublížila jemu. Je koniec. Skúšala som zabudnúť na teba, ale nikdy som na teba úplne nezabudla. Aj keď si mal svoje chyby, vždy si pri mne stál. Musím ti povedať, že som bola s ním aj preto, aby bol niekto s malým Riškom. Ty vieš, koho je to dieťa. Teraz si môžeš pozerať jeho kresby. On potrebuje teba a ja ťa potrebujem tiež. Spoznala som jednu babu, ktorá ťa možno dostane von. Dokázala, že niektoré veci proti tebe boli použité nesprávne a že sa aj fízli, aj všetci mýlili. Porozprávame sa.“

Všetko dobre dopadne? Neverím. Taký sen sa nemôže naplniť. Možno sa predsa len naučím nejakému remeslu a budem robiť sviečky alebo hýbať mlynským kolesom. Ale hlavne, budem konečne niekto. Nie plnka do truhly, ale niekto, kto chce žiť. Nebudem si užívať život, ale postarám sa, aby tie krásne časti života boli čo najkrajšie.

Minimalizmus /Stanislav Hoferek

slová dodal Pavel Sekerák

Pes, lietajúce, postranný, rezonancie, človeče, píšem, kritizovať, neúplné, odvážny, maličkosť, dvadsaťjeden, zelený, bezodný, ústretový, major, šaty, čelenka, zakopaný, závisť, neoprén, kus

Bezodne ľúbim tvoje rezonancie.
Človeče, si ústretovo odvážna.
Dvadsaťjedenkrát nie!
Závisť je… kus postranná.

Kritizuješ lietajúce šaty,
neúplne píšeš maličkosti,
čelenkový major je zakopaný,
neoprénový pes a zelené kosti.

Bezruký lukostrelec /Stanislav Hoferek

slová dodala Tereza Hrušková

běh, les, řeka, výhled, světlo, stín, nálada, smích, nabíječka, čaj, termoska, pštros, bolest, pocit, emoce, normální, blázen, polévka, šanon, šaman, větrovka

Nemôžem. Nemôžem to, nemôžem tamto. Nedokážem prvé a nedokážem posledné. Stále tie isté slová. No dobre, slová možno niekedy iné, ale ten istý význam. Na nič sa nehodím. Stále vidím všetky tie emócie, ktoré sú pred ďalšou vetou. Už mám po krk tých vysvetľovaní, že to nepôjde.

Nemám ruky a tak nemôžem behať. Na jednej strane je na tom kúsok pravdy. Ruky by sa hodili. Ale na beh potrebujem dve nohy, a dve zdravé a silné nohy mám. Viem sa postaviť, keď padnem a aj keď to trvá dlhšie, ako ostatným, tak to dám. Som normálny, cítim sa tak. Ale pre niekoho som len blázon.

Aj minule. Neviem do seba naliať polievku tak, ako všetci tí ostatní. Mladí i starí to stihnúť skôr ako ja, ale umývať riad nohami viem len ja. Alebo taká jednoduchá činnosť, ako odkrojiť si chleba a natrieť ho maslom. V svojej kategórii som jasný víťaz, ale kto by chcel byť v mojej kategórii?

Včera si robil jeden týpek srandu, že ma obsype zlatom, ak ulovím pštrosa. A mne by sa to zlato hodilo. Môžem ho uloviť aj bez rúk? Môžem. Bez ohľadu na bolesť, ktorú vytrpím. Ak sa dokázal Dr. Strange s pokazenými rukami naučil kúzliť, tak to dokážem aj ja. Ešte sa z neho stal veľký šaman, čarodejník alebo čo to vlastne. Mám pocit, že to nebude jednoduché.

Mám vytypovaného jedného pštrosa. Dal som mu aj meno. Stínopštros. Trochu je to zlátanina pravdepodobne chybnej češtiny, ale znie to neskutočne cool. Už sa teším, ako ho ulovím. Viem, kde bude. Žiadny les alebo rieka, ale pekná pasca.

Ráno si spravím čaj hrdinov, pre istotu aj do termosky. Dám na seba vetrovku a zoberiem si šanón s papierovačkami. Čo ak by som narazil na ochranárov?

Pre istotu mám so sebou aj GoPro kameru. Len aby bolo dobré svetlo. Len nemám nabíjačku, tak hádam niečo vydrží. Kto vie, ako bude trvať lov?

Už je to tu. Jeden na jedného. Len ja a pštros. Môj luk a jeho rýchle nohy. Mám výhľad na cieľ, on má motiváciu zmiznúť čo najrýchlejšie. Nohami naťahujem šíp, ako tá baletka z reklamy a strieľam.

Zásah! Trafil som ho!

Pštros vyľakane uteká a šíp, ktorý sa do neho zaryl asi tak dva milimetre, po dvoch skokoch odpadáva. Som skutočný bezruký lukostrelec! Smejem sa a mám výbornú náladu!

Stálo to len trochu odvahy a snahy, ale podarilo sa mi to. A tiež bolo treba zaplatiť chlapov, ktorí toho pštrosa priviazali a všade okolo neho vykopali jamu. Tí, čo mi pomohli, sa vôbec nehnevali, keď som im svoje zlato ponúkal nohou.

Posledný odpočinok / Stanislav Hoferek

slová dodal Stanislav Hoferek

1939, 1968, 90-60-90, 3,14, 5!, N, 23, #00ff00, 1,44MB, 0800 123 456, 158, N49°19, 36,7°C, 10F, 16:9, 1492, TRUE, FALSE, 42, 300 000 000m/s, 666

Už 23. deň na tomto zavšivenom mieste. Z člna ostalo len pár premoknutých triesok. Všetky zásoby som spotreboval, alebo ich jednoducho neviem použiť. Načo mi je 1,44MB disketa? Načo? Ulovím na ňu niečo? Keby som teraz zavolal na 0800 123 456, tak mi určite ešte aj tie optimisticky naladené žienky s mierami 90-60-90 pošepkajú, že som v riti. Hlboko v riti sveta, niekde medzi Brazíliou a Európou. Niekde…

Nie som tu sám. Spolu so mnou je tu nejaký človek. Text na náhrobnom kameni neviem prečítať, len roky 1939 až 1968. Ten človek nemal ani tridsiatku. Chudák. Alebo chudáčka. Neviem. Začnem písať aj svoj dátum narodenia? a dal to ten človek sám, alebo mu to niekto napísal? Predpokladám, že sám. Roky vie a ak tomu človeku došli potraviny a všetko ostatné, tak sa už ničomu nečudujem.

Poriadne sa pozriem na svoje zásoby. Voda: FALSE. Hlad: TRUE. Super. Kedy zomriem? Keby tak bol rok 1492, mohol by sa tu zastaviť Kolumbus. Pochybujem, že by som rozumel jeho jazyku, ale mohol by som to skúsiť.

Ešte ostáva jedna možnosť. Dostať sa odtiaľto. Mám ale málo zdrojov na to, aby som niečo skutočne vymyslel. Ostrov je tak 16 na 9 metrov. Taký jednoduchý obdĺžnik. Mal som čas porátať úplne všetky palmy. Sú tu dve. Nie 42, to by som niečo vymyslel. Len dve. Keby som mal niečo, čo dokáže dosiahnuť rýchlosť svetla (300 000 000m/s), potom by som sa odtiaľto dostal ako nič. Ale aj tak by som nevedel, kam ísť. Kde vlastne som? Na N49°19? To ťažko. Som niekde uprostred ničoho. A za tým ničím je ďalšie nič. Za celý ten čas som nevidel žiadnu loď. Maximálne zblúdenú čajku.

Nepomôže mi asi nič. Zbytočne by som volal na 158. Sem by nikto neprišiel, aby pomáhal a chránil. Teplota je relatívne stabilná, stačí sa držať tieňa. Keď dôjde posledná sladká voda, ktorú si šetrím, ako sa len dá, tak sa tých 36,7°C zmení na niečo celkom iné. Môžem ďakovať tomu hore, že teplota v noci nie je 10F a plne mi postačí jednoduchá prikrývka zo zničenej plachty.

Mám nervy. Mám nervy na N-tú a najradšej by som celý ten oceán dal preč. Alebo by som s ním niečo urobil. Premenil ho na ružovú záhradu. Alebo na centrum mesta. Prefarbil by som ho na #00ff00 alebo inú farbu. To by ryby čumeli. A možno by sa nechali jednoduchšie chytiť.

Opieram sa o hrob a pozerám sa do diaľky. Viem, kde je ktorá strana podľa pohybu slnka, ale sám sa odtiaľto nemám kam pohnúť. Príde si po mňa ten červený panák s číslom 666 na hrudi a bude koniec. A budem sa učiť 3,14 či 5! v pekle. Po nemecky.

Nemal som podceňovať, že mal kapitán lode v záznamoch napísané niečo ako naše: Vodič v zácviku. Tak mi treba.

Rozchod / Peter Jarkuliš

slová dodala Mária Nováková

slabosť, depresia, smútok, slepota, klietka, nerozhodnosť, smeť, vietor, odchod, rozlúčka, zmena, cesta, poslanie, bábika, priateľ, prsteň, zlomenina, odkaz, správa, cibuľa, nedeľa

Kráčam svetrom,
vdepresii asmútku.
Cestou zmeny,
veď rozbil si klietku.

Nerozhodnutý, čo
spravíš so životom.
Zo spomienok smeti,
zlásky malý protón.

Prelialo sa kopec sĺz,
ako pri krájaní cibule.
Na stole odkaz.
Vysťahuj sa do nedele.

Zbavený slepoty,
zčarov krásnych stien.
Jej srdce so zlomeninou,
nechceš späť prsteň.

Na rozlúčku žiadosť,
ostaň mi priateľom.
No to nie je moje poslanie,
budem len pozorovateľom.

Necítiš slabosť,
netrasieš sa ako osika.
Keď prišla správa,
že je zo mňa voodoo bábika.

Fľaša / Peter Jarkuliš

slová dodal Pavel Sekerák

pes, lietajúce, postranný, rezonancie, človeče, píšem, kritizovať, neúplné, odvážny, maličkosť, dvadsaťjeden, zelený, bezodný, ústretový, major, šaty, čelenka, zakopaný, závisť, neoprén, kus

Ešte vo mne rezonuje prehratý zápas,
odvadsať jeden bodov.
Nechápem, veď súperom bol lietajúci pes,
alebo to bol major vzelenom?
Určite bol zmojich výplodov.

Kritizujem aj človeka sčelenkou,
ato postranného rozhodcu.
Bol ústretový ksúperovi, ale čo,
môžeš čakať od závistlivého dôchodcu.

Nepomohlo ani mať odvážny dres,
ktorým boli neoprénové šaty.
Rozhodla jedna maličkosť,
bol som viac ako kúsok ožratý.

Ateraz píšem tieto nezmyselné rýmy,
vedľa mňa bezodná, aj keď neúplná fľaša.
Roky bola vzáhrade zakopaná,
možno ju raz dopijem apôjdem robiť Mikuláša.

Červenovláske / Peter Jarkuliš

slová dodal Pavel Sekerák

dúha, kvetiny, milovaná, spolu, odovzdávam, nájdený, náručie, oči, myslieť, stretnutie, odhalená, vankúš, bosý, hádaj, hviezda, chvíľa, piesok, slnečný, nežný, deti, šťastná

Stále myslím na tvoje oči,
ktoré žiaria ako hviezdy.
Na chvíľu, keď našli sme šťastie
aobaja vedeli,že už je to navždy.

Bolo slnečné popoludnie,
asi hodinu, možno dve po daždi.
Dúha bola nad nami,
abol mokrý piesok,čo chodidla dráždi.

Prišiel som bosý skvetinou vruke,
ty mala si odhalené ramená.
Šťastní, že spolu sme,
začala bozkov výmena.

Odvtedy ubehlo už stretnutí pár,
keď vmojom náruči si skončila.
Aostala milovanou aj vo chvíľach,
keď si sa na mňa mračila.

Jadeň čo deň sa Ti odovzdávam,
sdôverou asláskou.
Hádaj, ským chcem už navždy byť?
Skrásnou červenovláskou.

Nebola si nájdená pod vankúšom,
nie, nenechala mi ťa zúbková víla.
Prišla si. keď som ťa nečakal
amoje srdce idušu si ozdravila.

Tvoj nežný dotyk nech ma vždy hreje
aoheň, čo máš vo vlasoch, nech ti vždy svieti.
Tak kráčajme vedľa seba celým životom
aspolu snami aj našedeti.

Sklamanie / Peter Jarkuliš

slová dodala Daniela Bordášová

vanilka, ostnatý, belosť, cukor, droga, mak, srdce, klamať, neskoro, miešať, lupienky, náušnica, slzy, prádlo, fľaša, nožnice, keramika, použitý, hrozne, sladkosť, kondóm

Sedíš sfľašou vína
asrdce obaľuješ ostnatým drôtom.
Je neskoro roniť slzy
apremýšľať, čo so životom.

Sladkosť jeho bozkov aslov,
čo chutili ako vanilkový cukor.
Noklamať vedel ako politik,
už knemu cítiš len hrozný odpor.

Bol pre teba ópiom,
drogou vyrobenou zmaku.
Teraz je už len zlou spomienkou
atým, ktorého chceš mať na háku.

Hotelová izba, darované náušnice,
posteľ obsypaná lupienkami kvetov.
Rozhádzané prádlo, pomiešané telá
avzduch nasiaknutý potom.

Belosť tváre, v hneve rozbíjaš keramiku,
keď zistíš, že zmizol ako fantóm.
Nožnicami striháš jeho fotku,
ostal po ňom len pach apoužitý kondóm.

Morbídna /Peter Jarkuliš

slová dodal Stanislav Hoferek

kanvica, hriankovač, sendvičovač, HDMI kábel, slúchadlá, nabíjačka, televízor, práčka, chladnička, žehlička, vysávač, mixér, smoothie, zastrihávač, rádio, káva, odvápňovač, sporák, krovinorez, predĺžená záruka, zákazník

Vrádiu známy song,
zhrnčeka vonia čerstvo pomletá káva.
V mixéri sa mieša smoothie,
sused trávu krovinorezom osekáva.

Také bežné ráno,
povedal by si ten čo ťa nepozná.
No len ty vieš,
že atmosféra v miestnosti,

je dusná anervózna.

Od radosti neskáčeš,
ako zhriankovača topinka.
Vieš už celú pravdu,
pre Teba je už len cudzinka.

Pokazená práčka, chladnička,
či sendvičovač ale aj televízor.
Všetko to bola zámienka,
aby knám chodil od suseda revízor.

Máš chuť dať hlavu do sporáka,
ale je ti jasné,že je iba elektrický.
Vbubline nad hlavou otáznik,
prečo si nebol viac praktický.

Vo vťahu sneverou,
neexistuje predĺžená záruka.
Po HDMI kábli siahne,
tvoja pravá ruka.

Obmotáš okolo jej krku,
azatiahneš celou silou.
Žehlička jej padá zrúk,
a vhlave Ti svitne plán,
čo spravíš smotorovou pílou.

Vysávačom upraceš piliny,
čo ostali zkosti ajej chrbtice.
Tvoje srdce od kameňa už nevyčistí,
ani odvápňovač, čo používaš do kanvice.

Zbalíš zastrihávač, nabíjačku
ak tomu ešte veci pár.
Ale kým zmizneš zmesta,
navštíviš ešte ten starý bar.

Kde zákazníkom pravidelným,
si bol skoro každú noc.
Zbytočne sa teraz diviť,
že suseda volala si na pomoc.

Denník siedmych slov /Eduard Lautrek

slová dodala Daniela Bordášová

Ústa, liek, horúci, okuliare, čokoláda, duša, hmla, čaj, ruže, zapaľovač, zaspávať, sedem, lapač snov, sklenený/sklený, kresliť, dlhé vlasy, infekcia, smrdieť, klietka, plátno, rieka

Na vlnách divokej rieky,
splácam všetky svoje hriechy.
Po dni čakania káže temnota svoju moc,
hmla sa stráca v duši tmy, začína prvá noc.

Na kraji vedenia som uvidel ženu,
bez tepu, len sklenený pohľad na ňu.
Vraj maľovať jej krásu dnes začať mám,
na hrane odpustenia som sa ocitol sám.

Druhú noc len okuliare medzi nami,
stávam sa posadnutý divými snami.
Zo smradľavého duriana konár som ulomil,
lapač snov si na lodi k mesiacu namieril.

Tretiu noc som zaspával v klietke očakávaní,
na plátne pribudli ďalšie ťahy záhadnej ženy.
Pery by ruže červené, sladké čo čokoláda,
len horúca túžba bozkať ich ma ovládla.

Jej dlhé vlasy sú čajom pre moju chorú myseľ,
zapálili infekciu zvrátenosti, česť mi podkopal syseľ.
Takto to šlo ešte štyri noci po sebe,
závislý na liečivom šepote jej dychu.

Siedmu noc som naposled vydýchol,
obraz dokončil,
ústa slzami pokropil,
srdce si zastavil.

Kľúče / Horan Ovcipas

slová dodala Andrea Ferencová

kľúče, mačka, pes, rúra, deka, kvety, sneh, láska, klobúk, stroj, mentolky, oči, reklama, látka, dážď, okuliare, sviečka, macko, ihla, lúka, koláč

Keď išiel Jano z domu, pri bráničke mu z vrecka vypadli kľúče. Bol na nich taký huňatý prívesok, ktorý zaujal Janovu mačku. Tá ho hneď polapila do tlamy a odniesla ho za dom. Tam však na ňu vybehol pes a začal ju naháňať. Mačka utekala a schovala sa v rúre ležiacej na záhrade, do ktorej sa pes už nedokázal vopchať. Keď pes odišiel, mačka vyšla von, avšak kľúče nechala v rúre. Šla ku vchodovým dverám a dvierkami pre mačky vošla dnu, kde sa uvelebila na deku položenú na gauči.

Medzitým sa Jano vrátil domov s kyticou kvetov v ruke avšak, ajhľa! Pri dverách zistil, že nemá kľúče! Vtom ako na potvoru začal padať sneh... Chodil tam chudák po celej záhrade, hľadajúc kľúče triasol sa od zimy stále s kvetmi v ruke. Keďže kľúče nenašiel, rozhodol sa, že pôjde za svojou láskou Michaelou skôr, než boli dohodnutí. Cez mačacie dvierka na dverách nahmatal klobúk, ktorý mu ráno spadol z vešiaka na zem, dal si ho na hlavu a išiel do garáže naštartovať svoj pekelný stroj, Ferrari F 430. Kľúče od garáže a auta mal, našťastie, oddelene od kľúčov od domu a v inom vrecku. Bodaj by nie, však jeho auto bolo oveľa drahšie než jeho dom! Sadol doň, dal si dve mentolky, slastne prižmúril oči a naštartoval. Takmer by bol zabudol! a obliekol si ešte svoju šoférsku vestu s reklamou na Ferrari z červenej látky. Počas cesty za priateľkou sa sneh zmenil dážď. Ešteže mal tie kľúče od auta a garáže zvlášť, inak by teraz pred domom mokol na daždi!

Keď došiel za priateľkou, práve sa sprchovala. Vyrušil ju zvonček, tak cez seba prehodila župan, nasadila si okuliare a šla mu otvoriť. „Prepáč, Miška, vymkol som sa z domu, tak som prišiel skôr,“ ospravedlnil sa jej Jano. „Tieto kvety sú pre teba, láska moja! Šťastný Valentín!“ Michaela sa im veľmi potešila. Potom spolu pri svetle sviečky strávili krásnu večeru. Keď dovečerali, Michaela si spomenula, že zabudla dať Janovi darček. Spoza gauča vytiahla veľkého plyšového macka, ktorý Jana trochu rozosmial. „Čomu sa smeješ? Mám ťa snáď pichnúť ihlou?! Vieš, že by som to dokázala spraviť!“ reagovala Michaela s uštipačným humorom na Janov smiech. Hneď na to ju Jano objal. „Veď vieš, že ja som iba žartoval. Ten macko je krásny a veľmi sa mi páči,“ odvetil. „Inak, zajtra sa má vyčasiť a bude vraj pekne, čo by si povedal, keby sme si spravili taký malý piknik niekde na lúke?“ navrhla Michaela. „Som za! Sám som ti to chcel navrhnúť. Ráno by som sa mal dostať do domu, kľúčiar mi príde vymeniť zámok na dverách. Takže budem môcť zobrať aj koláč, ktorý napiekla moja mama. Výmena kľúčov by nemala trvať dlho a hneď budeme môcť ísť spolu na piknik,“ vysvetlil Jano. Michaela sa veľmi potešila a od radosti Jana ešte pevnejšie objala.

Ak aLoď / Pavel Sekerák

slová dodala Beáta Plučinská

more, hviezdy, slnko, skala, kôň, loď, piesok, závoj, diera, les, lano, hlava, drevo, hodiny, slza, dúha, maska, motýľ, sekera, ryba, stopa

Ak

Ak budeš morom,
chcem byť tvojou vlnou.
Na tvoj príkaz rozbijem sa o skalu.

Ak budeš slnkom,
chcem byť tvojim lúčom.
A nikdy si nedám masku na hlavu.

Ak budeš motýľom,
budem dúhou na tvojich krídlach.
A spolu poletíme ku hviezdam.

Loď

V sypkom piesku zanechal,
kôň stopy svojich kopýt.
Rozmýšľam, kam utekal,
chcem to tajomstvo odkryť.

Viedli do lesa,
išiel som za nimi.
Trvalo mi to,
asi pol hodiny.

Vošiel som do diery v kroví,
a odkryl závoj neznámeho.
Tom v potoku ryby loví.
A sekerou tam rúbe drevo.

Poď sem, to lano nám hoď!
Kričia mi jeho pomocníci.
Postavíme spolu loď.
Dojatý slzu mám na líci.

Hoax / Pavel Sekerák

slová dodala Lidka Žáková

telepatia, dieťa, výkrik, export, zasvätenie, hoax, strieborná niť, bolesť, havran, fatamorgána, oslava, doktor, extáza, dynastia, Adamovo rebro, orákulum, synagóga, Mozart, tulipány, lož

Nevidím žiadne červené svetlá, žiadne varovanie. Ani telepatia ma už teraz nezachráni. Rozhodol som sa! Možno klamem sám seba. Ale nie je lepšia príjemná lož ako tvrdá realita?

Oblečený ako doktor, zamiešal som sa medzi personál. Dostať sa dnu nebolo vôbec ťažké. Prešiel som okolo recepcie. Bola podozrivo prázdna, tak som sa zbytočne nezdržoval a vydal sa na najvyššie poschodie. Izba, ktorú hľadám, je až na konci chodby. Sebavedome som otvoril dvere a rozhliadol som sa.

Malo byť predsa tu!

Ale izba bola prázdna. Čerstvé tulipány vo váze naznačovali, že tu nedávno ešte bolo. Zázračné dieťa, o ktorom sa písalo v e-maily, je preč! Uniesol ho niekto? Odišlo samé? Kde ho teraz hľadať? Sklamaný som nastúpil do výťahu a stlačil jednotku. Vydával nejaké divné zvuky. *Hádam sa odtiaľto dostanem. Už aby som bol preč,* pomyslel som si. Už som bol dole, ale výťah nezastavil, pokračoval ďalej až do suterénu. Bolo rozsvietené. Prekvapilo ma to. Uprostred noci by som to nečakal.

Zvedavosť zvíťazila, a tak som sa pristihol, ako sa túlam podivnými chodbami. Všade boli poukladané krabice a popri stene bolo pár lehátok na kolieskach. Odrazu sa chodbou ozval skľučujúci výkrik. Musela to byť nepredstaviteľná bolesť. Bolo to doslova volanie o pomoc. *Išlo to odtiaľto.* Ocitol som sa pred dvojdielnymi dverami s nápisom EXPORT. Dúfal som, že to nie je ten chlapec. Bol posledný z dynastie. Za dverami už nebolo toľko svetla. Ale nevadilo mi to. Mal som strach a nechcel som byť spozorovaný. Vlastne mi to vyhovovalo. Zakrádal som sa potichu ako havran ukrytý v nočnej tme. Chodba bola vykladaná obkladačkami, všelijako sa kľukatila a nemala konca. Chvíľu mi trvalo, kým som došiel k ďalším dverám. Nakukol som dnu cez malé okno. Nemohol som uveriť tomu, čo vidím.

Bolo to ako zjavenie, ako fatamorgána. *Toto snáď ani nie je skutočné. Čo to je?!* Uprostred temnej miestnosti sedel v kresle chlapec pripútaný striebornou niťou. Miestnosť osvetľovali iba fakle. Dekorácie pripomínali synagógu, ktorú som raz navštívil, ale to ostatné bolo úplne odlišné. Po stenách boli nasprejované nápisy v jazyku, ktorému som nerozumel. Okolo dieťaťa poskakovali nejakí divní ľudia. Vyzerali, akoby boli v extáze. Opäť som sa pýtal seba samého: *Čo to je?! Oslava, nejaké zasvätenie?* Ešte aj tá hudba od Mozarta… Vôbec som nevedel, na čo sa to pozerám. Kolegovia sa mi smiali, že som blázon. Že ten e-mail je len HOAX. Ale to, čo som videl, bolo predsa skutočné. Napriek tomu, že bol chlapec zviazaný, správali sa k nemu, akoby to bol anjel. Akoby im mal zveriť akési posolstvo. Tajomstvo, o ktorom sa nemal nik dozvedieť. Bolo to vari nejaké novodobé orákulum? Stál som tam ako primrznutý. Vtom jeden z tých podivínov pristúpil k chlapcovi a pokojným hlasom prehovoril: *Prečo nám to nechceš povedať? Už len ty jediný vieš, kde je. Povedz nám, kde je to pravé Adamovo rebro?*

Králik / Pavel Sekerák

slová dodal Horan Ovcipas

králik, lišta, rýľ, Lego, jedlo, dievča, sneh, fotka, noha, ležať, padať, svetlo, dom, Karpaty, hmyz, kameň, voda, krabica, meč, riedidlo, točiť

Kdesi v Karpatoch vraj žije králik, čo žerie hmyz. Je to unikát, keďže králik divý, najrozšírenejší druh v Európe, je vegetarián. V lete sa živí trávou, zelenými časťami rastlín, hľuzami. A v zime rád odlupuje kôru zo stromov. Od momentu, ako som sa o ňom dopočul, spriahal som plány, ako ho vypátrať. Na lištu vo webovom prehliadači som si uložil záložky na stránky s údajmi o poslednom spozorovaní tohto druhu. Keď pominul sneh, vydal som sa na výpravu.

„Máme všetko, na nič si nezabudol?“ kontrolovala ma Zuzana.

Ale ako môžem vedieť, či som na niečo zabudol? Ak som zabudol, tak o tom predsa neviem. Či?

Pre istotu skontrolujem všetko podľa zoznamu. Na Zuzanu som sa mohol spoľahnúť za každých okolností.

„Rýľ! Zabudol som na rýľ!“ kričal som na ňu z garáže.

Zíde sa, ak sa budeme chcieť dostať do králičej nory.

„A čo jedlo a voda? Prečo je batoh s jedlom ešte stále v kuchyni?!“

To dievča je nenahraditeľné. Nebyť jej, ostalo by všetko v dome.

Zbehol som po batoh s jedlom, krabicu s náradím a všelijakými pomôckami na dlhší pobyt v prírode. Všetko sme naložili, sadli sme do auta a vyrazili za dobrodružstvom.

„Vypol si svetlo v kuchyni?!“ pýtala sa opäť.

Asi ma porazí! povedal som si v mysli. Vôbec som si nebol istý, či som ho vypol alebo nie.

„Áno, zlatko, samozrejme, že som ho vypol.“ zaklamal som, pretože sa mi tam už nechcelo vracať. Neustále nás čosi zdržuje. Takto sa k tomu králikovi nedostaneme nikdy. Kým tam prídeme, vyhynie. Nohu som poriadne pritlačil na pedál. Teraz ma už nič nezastaví.

Prešli sme asi 500 kilometrov a začala na mňa padať únava. Zastavili sme sa na najbližšej benzínke. Natankoval som 30 litrov paliva a pri pokladni som ako darček dostal lego. Paráda. Konečne niečo veselé. Zuzana je fajn, ale jej jazyk je niekedy ostrý ako meč. To bolo rečí, keď som namiesto aviváže nalial do práčky riedidlo… Ani pomyslieť!

„Kam sa tak rútiš, nemali sme ísť teraz doľava?!“ skríkla na mňa nečakane.

Okamžite som začal točiť, ale bolo už neskoro. Zadným kolesom som zišiel mimo cestu a narazil na kameň. Auto sa niekoľkokrát prevrátilo. Črepiny z rozbitých okien lietali vzduchom spolu so všetkou batožinou. Na chvíľu sme stratili vedomie. Keď hukot a prach ustali, prebrali sme sa. Ucítili sme zápach paliva vytekajúceho z nádrže.

„Zuzi, rýchlo! Rýchlo poď von!“

Ani neviem, ako sa mi to podarilo. Vyliezol som cez pokrčené dvere a oknom som vytiahol von aj Zuzanu. Potácali sme sa, ale chceli sme ísť čo najďalej od auta. Zuzana spadla a ostala ležať. Nevidel som to, pretože bola za mnou. Vtom sa ozvala obrovská rana a auto sa rozletelo na milión kúskov. Všetko bolo preč! Všetko! Ostalo mi iba autíčko z lega a ohorená fotka záhadného králika.

Vlakom / Pavel Sekerák

slová dodal Stanislav Hoferek

Trenčín, smiech, lečo, harmonika, fúrik, kávovar, lyžica, nemčina, dvorná dáma, kaktus, minicooper, hrach, savo, gastrolístok, slnečnica, Karel Gott, vlak, akvapark, inflácia, Aragorn, mačička

„Myliš sa, ak čakáš, že za gastrolístok dostaneš niečo lepšie ako lečo. Nanajvýš párky a hrach. Je príliš veľká inflácia.

Ani tu, v Trenčíne, to nie je ktovie čo, nemysli si.“ upozorňoval ma Stano neustále.

A mal pravdu.

Bolo zrejmé, že v staničnom bufete ledva nazbierali peniaze na kávovar.

Všetko tam bolo špinavé.

Obrusy ani záclony neboli vyprané asi nikdy a na zemi ležala použitá lyžica.

Zato cesta vlakom bola pohodlná, pozerali sme Pána prsteňov.

Aragorn, syn Arathorna, sa pekne vyfarbil.

A ten malý hobit tam spieval ani Karel Gott. No v nemčine to nebolo ono.

Dvorná dáma mala hlas ako mačička.

Musel som sa smiať.

Ale bol to taký smiech cez slzy.

Už sa teším do akvaparku.

Vidieť z neho lány žltých slnečníc.

Je to asi jediný akvapark, v ktorom necítiť savo.

Po príchode do Trenčína som zostal veľmi sklamaný.

Začalo husto pršať.

Mal som pocit, že aj fúriky budú z neba padať.

Peši rozhodne nepôjdem, pomyslel som si. Vyberiem si niektorý z taxíkov.

Ale bol tu iba Mini Cooper a Citroën C4 Kaktus.

No nič, pôjdem radšej autobusom.

Stará dobrá harmonika nás bezpečne a lacno dovezie až na kúpalisko.

Pokémon / Pavel Sekerák

slová dodal Stanislav Hoferek

kombajn, pokémon, basgitara, kurča, halucinácia, procesor, mačka, kocúr, krmivo, sloboda, kalkulačka, tulipán, stratégia, jeleň, kňažka, metal, rock, islam, vodáreň, ponorka, stierače, Hirošima

Cítim sa ako kurča,
zjedené na obed.
Ponorku som ustal,
nebudem jej obeť.

Nenechám sa kŕmiť,
skazeným krmivom.
Kalkulačka tvrdí,
že som len pokémon.

Z mačky sa stala,
kňažka islamu.
A kocúr vrazil,
do tulipánu.

Veď to je tá sloboda,
o ktorej hráme,
jeleň na klávesy,
ja na basgitare.

Hráme si metal,
a aj tvrdý rock.
Stratégia je,
hrať bez podmienok.

Čo na tom, že ti na kombajne,
nesvietia stierače,
svet, kde v Hirošime už,
dávno nik neplače.

Vo svete kde procesor,
baterky nevybíja,
nikdy ma nepostretne,
táto halucinácia.

Prekliata poviedka / Pavel Sekerák

slová dodal Pavel Sekerák

mlčky, chyba, lego, guľaté, rýmy, spolu, papier, ružový, bezfarebný, rasa, kocka, okná, milostný, lampa, štyri, šťastný, postava, neviem, temná, štúdio, kapitola

Nervózne sa pokúšam dopísať konečne poslednú kapitolu. Tentokrát musí predčiť všetky ostatné. Nie, nie je to milostný román, ako by sa mohlo zdať na prvý pohľad. Aj keď tam cítiť určité náznaky. Vlastne je to iba taká skladačka, akési lego poskladané zo slov. Aj tieto majú rôzne tvary, rôzne farby. Som moderný človek, preto to píšem v počítači. Papier bude mať čoskoro veľkú cenu. Minimálne takú ako maslo. Tak sa ním snažím šetriť. Ale nemôžem sa sústrediť, lampa na stole podozrivo bliká. Jedným okom hľadím na monitor, druhým pozorujem ako guľaté svietidlo postupne stráca na sile a vzápätí jej má až príliš. Nie som z toho šťastný, je celkom nová. Kúpil som ju na planéte plnej elektra. Mali tam všelijaké svietidlá, ale nič pre mňa. Doteraz nechápem, prečo mi predavač ponúkal ružový luster.

„Vidíš, mali sme tam ísť spolu!“ ozvalo sa z kuchyne. „Určite by si nekúpil takúto haraburdu!“

Zahryzol som si do jazyka a mlčky pokračoval v písaní. Je to príbeh o vzdialenej planéte, ktorá sa ocitla v záujme niekoľkých skupín kolonistov. Jedna rasa mimozemšťanov výstrednejšia než druhá. Aj hlavná postava bola vskutku neobyčajná. Na hlave, čo vyzerala ako kocka, chýbal nos. Zato oči mala štyri. Každé inej farby. A z otvorov na rukách vylučovala bezfarebný sliz. Celá planéta bola ponurá a temná, ale veľmi bohatá na surovinu potrebnú pre nadsvetelné lety. Stavby domácich obyvateľov rozhodne nenavrhovali architekti v štúdiu. Aj africký domorodci by ich postavili lepšie. Ostávalo mi napísať ešte pár posledných riadkov s rozuzlením, ale nebolo mi dopriate. Monitor zmodrel a uprostred sa objavil nápis: Neznáma chyba!

„Doparoma! Neviem prečo som si nedal poradiť?! Prečo som si namiesto Linuxu nainštaloval tie blbé okná?!“ zašomral som si sám pre seba a v mysli sa mi vynárali vulgárne rýmy.

Nobelovka za smrť / Pavel Sekerák

slová dodal Pavel Sekerák

život, cieľ, stena, príde, mier, psisko, „Han Solo“, ráno, vrah, vtedy, kamery, veríš, vojny, omyl, pohoda, smrť, marketing, startup, pesnička, pot, ticho

Celý môj život obrátil sa naruby,
bolo to v deň, keď Kato prišiel o zuby.
Vtedy uvedomil som si tú krutú realitu,
vytrhnutý zo sna ako Solo z karbonitu.

Slnko bolo nízko, noc bola ešte blízko.
A na dvore brechalo susedovie psisko.

Celý život prežijeme pod dohľadom kamier
a najväčší vrah dostane nobelovku za mier.
Proti tomu nezmôžeš nič, tak sa stým zmier, kámo!
Veď nikdy nevieš, či po tejto noci príde ešte ráno.

Život neber príliš vážne. Živý z neho nevyviazneš.
Ak odídeš posledný, dúfam, že za sebou zhasneš.

Preto bojuj zo všetkých síl, choď za svojím cieľom.
A proti stene rozbehni sa zásadne len čelom.
Pusti si k tomu pesničku, alebo vojnu ticha.
Prestaň nad každým omylom nekonečne vzdychať!

Urob nejaký startup, ak si na to veríš.
Marketing ti zaručí dokonalú prestíž.
Na svete však nič nie je, ako sa ti zdalo.
Z toho čo je dôležité, majú najbohatší málo.

Za pohodu spriateľmi, vymeň pot samoty.
Choď naplno, kým prídu na teba mrákoty.
Užívaj si života, chuť všetkých jeho maškŕt.
Inak ťa on sám ocení nobelovkou za smrť.

Rande / Pavel Sekerák

slová dodal Stanislav Hoferek

zľava, plexisklo, Vltava, hudba, únava, kvietky, čokoláda, podprsenka, teplo, vášeň, poézia, Western Union, Praha, mäsožravec, rýchlik, muchotrávka, diskografia, melódia, minerálka, putá, bič

Prezerám si diskografiu Michaela Buriana,
neviem sa rozhodnúť či Praha, či Vltava.
Obidve sa mi páčia, rytmus imelódia.
Konečne hudba, čo nezabíja.

Slečna za plexisklom vo Western Unione,
Vyzerá, že má dosť, že je vo veľkom zhone.
Dnes mi to nevadí, nikam sa nenáhlim,
pokojne počkám apotom to rozbalím.

Za chrbtom v rukách držím čokoládu akvietky.
O chvíľu vyjde vonku zo svojej klietky,
či prepážky, priehradky, okienka, to je jedno.
Potom ju oslovím apozvem niekam na jedlo.

Som mäsožravec, snáď jej to nebude vadiť.
Určite privolí, veď padá od únavy.
Má rada poéziu, vraveli o tom v telke.
Napísal som báseň o jej podprsenke.

Čítať ju bude môcť až po 22:00.
A nie je to preto aby neusnula.
Možno to bude pre ňu silná dávka,
ako zelená muchotrávka.

Posledný rýchlik vyrazil z hlavnej stanice,
vtom nečakane dostal som pusu na líce.
Predbehla ma, vytušila môj zámer.
A aký bol tejto story záver?

Naša vášeň stúpala ako bublinky v minerálke.
Teplo sa zvyšovalo jak zľava na morálke.
Nakoniec nebola až taká nedotknutá,
veď za posteľou skrývala bič aputá.

Reťaz slov / Pavel Sekerák

slová dodal Stanislav Hoferek

brontosaurus, chrúst, svišť, ryba, obec Príkra, les, Tamagotchi, Facebook, meč, globálne otepľovanie, bryndza, rašelina, čiara, reťaz, samuraj, veverička, stratégia, hrozienko, mušketier, knižnica, antivírus

Nasadím si antivírus či antibiotiká.
Nech nepočujem čas, čo tak hlasno tiká.
Netrápi ma rytmus ani gramatika.
Na otepľovanie sa celkom dobre zvyká.

Brontosaurus alebo brontovírus?
Doteraz neviem či plus, či mínus.
Facebook sa tvári vskutku globálne,
Tamagotchi ma hnevá poriadne.

Svišť svišť rýchlosťou chrústa,
tak si daj pozor azavri ústa!
Veverička z lesa pri obci Príkra,
na Štrbskom plese celkom si zvykla.

Na obed bude dnes bryndza arašelina,
tentokrát je moja stratégia iná.
Ako rýmový samuraj spravím cez teba čiaru,
nádej na prežite máš príliš malú.

Hoci si čítal o mušketieroch v knižnici,
máš smolu, teraz ti tečie krv po líci.
A už si ticho, mlčíš ako ryba.
Ku šťastiu ti už len hrozienko chýba.

Marťan / Pavel Sekerák

slová dodala Lidka Žáková

nemá tvár, blázon, Venuša, útočisko, príliv, rozhrešenie, súzvuk, aura, zatmenie, prilákať, kominár, moderátor, utešene, medúza, ľadovec, únia, jasmín, avokádo, prach, karneval, dvojičky

Zdá sa, že som prekonal krízu tvorenia.
Je teraz načase, oprášiť umenie dvorenia.
Aj keď je príliš ďaleko on nás ku Venuši,
mám v rukáve eso, o ktorom nik netuší.

Nemá tvár apsie oči už nie sú moderné,
karneval falošných úsmevov nahradí zatmenie.
Ja stavím všetko vždy iba na jednu kartu,
asi som blázon dekorovaný do pop-artu.

Obávam sa, že nenosím šťastie, nie som kominár.
Navyše unás na Marse je čierna povinná.
Napriek všetkému dúfam, že to útočisko nájdem.
Vyhnem sa medúzam, aj keď na dno padnem.

Prekonám príliv omylov, na loďke z avokáda.
Jej aura mi napovie, či ma má vskutku rada.
Saxofón ipiano hrajú dnes v rytme moderato.
Súzvuk ich melódie naozaj stojí za to.

Je ako súznenie ľadovca sarktickou oblohou,
hýbe sa utešene, svôňou jasmínovou.
Prach mi nezabráni k sebe ju prilákať,
rozhodol som sa totiž na inú nečakať.

Bolo to vzájomné, opojné omámenie.
Únia lásky nám poskytla rozhrešenie.
Je jasné, že to bude odteraz navždycky
a asi v novembri čakáme dvojičky.

Díler / Pavel Sekerák

slová dodal Stanislav Hoferek

nemčina, ranné vstávanie, cesta do roboty, pracovná sobota, pracovná nedeľa, cestovné výkazy, disciplína, oblečenie, reklamácia, nepríjemný klient, pracovný úraz, zápcha, pokazené auto, hnačka, smola, drogový díler, toluén, spätný chod, vyskočená platnička, pľuzgier

Nikdy som nemal rád skoré ranné vstávanie,
ale ako inak nadobudnúť aspoň základné imanie?
Nie náhodou sa vraví: Škaredá jak cesta do roboty.
A najviac som neznášal pracovné soboty.

Dokonca ešte viac ako pracovné nedele.
Vtedy som sa nevedel ani dostať z postele.
Preto som začal hľadať alternatívne zdroje,
nie vo fabrike makať aobsluhovať stroje.

Žiadna disciplína či cestovné výkazy,
nič mi nepripomína život bez peňazí.
Pritom mi k tomu pomohol pracovný úraz,
a zmenil mi môj život na prírodný úkaz.

Ukázal mi ako žiť bez nepríjemných klientov,
bez reklamácií atrápnych momentov.
Vďaka ti za všetko, vyskočená platnička,
vďačná ti je aj moja milovaná mamička.

Už nemusí mi variť azašívať staré oblečenie,
a vždy pre mňa mala lásku aaj pochopenie.
Hoci čakám v zápche, na tvári mám úsmev,
vďaka zakázanej látke dosiahol som úspech.

Pokazené auto spôsobilo kolónu na míle,
ale mne to nevadí, veď som drogový díler.
Teraz som už nad vecou, smola sa na mňa nechytá.
Tá, čo si čuchla toulénu, chodí ako opitá.

Malo to ichybičku krásy, taký malý pľuzgier,
prišla na mňa hnačka. Bol to pod pás úder.
Žalúdok zaradil spätný chod, práve keď som v Berlíne.
Aj navigácia môjho auta bola, nanešťastie, v nemčine!

Čo sa stalo ďalej, dá sa ľahko tušiť.
Verte mi, nie je to nič pre vaše ctené uši.

Poľutovaniahodný manžel / Pavel Sekerák

slová dodal Peter Jarkuliš

víno, orangutan, pohoršenie, politická scéna, jazyk, konzola, nadúvanie, oxid, autobus, akord, melanchólia, radostne, flegmatik, výber, vodopád, opera, manžel, poľutovaniahodný, neznášanlivosť, ego, plachý, hazard

Neustále sa pohoršuje,
aj keď je známy flegmatik.
Občas sa tvári, že nepočuje
a nedáva si pozor na jazyk.

Poker nazýva hazardom,
a to sa nie všetkým páči.
Naoko plachý udiera,
po televíznom prijímači.

Po konzumácii vína,
vzbudzuje pohoršenie uľudí.
Len politická scéna,
ho z letargie prebudí.

Nemám moc na výber,
sľúbili sme si večnú lásku.
Aj keď niekedy vyzerá,
ako orangutan na obrázku.

Hlavne že pozná, ktorým,
príkazom spustí konzolu.
A o nadúvaní nehovorím...
Najmä keď pije kofolu.

Vraj za to môže oxid uhličitý,
nie je to iba jeho vina.
Dobre je, len keď je sýty,
netrápi ho melanchólia.

Vždy, keď nestihne autobus,
vyleje vodopád dôvodov.
Najradšej počúva hudbu,
plnú molových akordov.

Neznášanlivosť ajeho silné ego,
občas ho privedú do úzkych.
So synom radostne hrá sa lego,
v opere nadáva do mrzkých.

Raz ma dokonca zranenú,
omylom doma zavrel.
Čo už sním narobím? Je to môj
poľutovaniahodný manžel.

Medveď / Pavel Sekerák

slová dodala Janka Růžičková

vodopád, kočka, chata, večeře, ulice, šaty, odpočinek, víno, slunce, domov, úsměv, světlo, medvěd, podlaha, strom, skála, život, večer, vlasy, důvěra, rodina

Tak teda, vezmem to rovno od podlahy.
Čo na tom, že nie som Mr. Propper?
Výlet na chatu nebol vôbec drahý,
stačilo nasadnúť na môj Chopper.

Nasadla si ku mne sdôverou,
aj keď sme museli nechať mačku doma.
Začali sme chutnou večerou,
no ty si chcela víno koštovať.

Večer bol dlhší, ako som čakal,
slnko sa skrývalo kdesi v uliciach.
Úsmev na tvojej tvári mi prezrádzal,
že nemáš zo tmy žiadny strach.

Už som sa tešil na odpočinok,
no ty si neprestávala naliehať,
že si za celý svoj život,
nevidela nočný vodopád.

Boli sme už celkom blízko,
bol pár metrov za tou skalou.
Za stromom sa niečo blyslo,
švihnutie medveďou labou.

Dobre mierená rana,
ukončila môj život.
Domov si išla sama,
bude ti po mne clivo.

Tvojou módou sa teraz stanú,
dlhé či krátke čierne šaty.
A keď nebudeš srodinou,
budeš mať strapaté vlasy.

Kaktus / Pavel Sekerák

slová dodala Lidka Žáková

hlas, netopier, kleptoman, spovednica, rukojemník, kobra, Vatikán, pšenica, kord, viečka, symbolika, pasažier, hromozvod, tuleň, rytmus, tovar, Čína, luna, meskalito, meditácia, andante

Občas sa cítim ako prepichnutý kordom,
ako netopier vrážajúci do stien.
Slepý ahluchý.
Živý, apredsa mŕtvy.
Či to bude lunou, to však netuším.

Plavím sa riekou života,
ale som iba pasažier na malej loďke.
Možno stroskotá pri prvej búrke.
Všetko sa vraj dozvieme, nakoniec.

Až keď naposledy zatvoríme viečka,
dozvieme sa, komu patril ten hlas.
Ten, čo nás ako sprievodca viedol.

Dotýkam sa klasov pšenice,
ako slnko, keď jeho svetlo umiera.
Ako kleptoman v samoobsluhe.

Rytmus môjho bytia sa zmenil,
spomalil z allegro na andante.
Bude v tom určitá symbolika.

Je čas stým niečo urobiť.
Nebudem predsa ako tovar z Číny.
Hromozvod ľudských emócií,
tuleň, ktorého si pohadzujú kosatky.

Niektorí sa chvália znakom kobry,
na kapote svojho auta.
Aj tak nie sú nič viac,
ako len rukojemníci vlastných túžob.

Snáď to bude vo Vatikáne alebo v spovednici.
Témou meditácie nebude meskalito.
Témou meditácie bude život.

Vincent / Pavel Sekerák

slová dodala Martina Grmanová

zrkadlo, kreslo, zamat, modrá, knihy, Absinth, slnečnice, postimpresionizmus, pointilizmus, galéria, Vincent, šialený, skákať, nadával, guľka, mŕtvy, zaľúbený, Tahiti, Arles, horúci, včera

Po zotmení sa ulicami,
pohybuje temná postava.
Na križovatke sa zastaví.
Nevie či vpravo, či doľava.

Na kruháči chodí dookola,
akoby to bol Amfiteáter v Arlese.
Môže za to Absinth, že tu blúdi,
ako Mauglí stratený v pralese.

Volajú ho šialený Vincent
a jeho príbeh je dosť smutný.
Ak nenájde nejaké mince,
čoskoro bude isto mŕtvy.

Všetko sa to začalo na Tahiti,
na výstave pointilizmu.
Najviac ho z umenia ťahalo,
k postimpresionizmu.

V galérii spoznal aj Klaudiu,
mala pokožku ako zamat.
Odvtedy nemyslel na inú
a začal sa o seba starať.

Sedával v kresle zahĺbený,
preňho to bolo ako včera.
Stále je do nej zaľúbený,
ako keď robil dispečera.

Nosila veľmi peknú sukňu,
modrú smotívom slnečníc.
Vincent miloval túto farbu,
aj farbu Klaudiiných líc.

V ten horúci večer čítali,
spolu všelijaké knihy.
To ešte Vincent nevedel,
akej sa dopustil viny.

Klaudia bola už vydatá,
za málo známeho vraha.
Nadával jej aod mlada,
musela jak on chcel skákať

V ten večer ich v bare objavil,
vtrhol dnu arozbil zrkadlo.
Bez varovania ju zastrelil,
guľka ju prepichla ako žihadlo.

Aj keď sa Vincent zachránil,
a vrátil sa odtiaľ domov.
Nikdy viac sa stým nezmieril.
Veď ako by aj mohol?

Jedinú ženu, čo miloval,
strelili priamo do hrude.
Odvtedy sa len potuloval.
Už sňou čoskoro bude…

Júlia / Pavel Sekerák

slová dodal Pavel Sekerák

autor, báseň, citlivo, detské, elektrizujúci, formálne, gitara, hodvábna, istota, Júlia, kamkoľvek, lámať, mimoriadne, neustále, oklamať, potrebná, riešenie, spoločne, tmavovlasá, usmieva, výnimočná

Autorom tejto divnej poézie,
básne, čo nemá meno, som ja acelý horím.
Citlivo bezcitný, asi to nepreží jem.
Detské, niekedy dospelé rýmy tvorím.

Elektrizujúci je to pocit,
formálne formulovať formality.
Gitaru skúsim do rúk uchopiť,
hodvábne jemné abnormality.

Istota je však iba jedna,
Júlia nebola plnoštíhla deva.
Kamkoľvek išla, nič nejedla,
lámať si hlavu nad tým netreba.

Mimoriadne, iba občas jedla mäso.
Neustále si strážila líniu.
Oklamať ju, to len tak ľahko nešlo.
Potrebné je zmeniť muníciu.

Riešenie to ale neprinieslo.
Spoločne sme to zbabrali.
Tmavovlasá nádherná slečno,
usmieva sa, ato nás napáli.
Výnimočná je vskutku táto žena.

Putování introverta / Pavel Sekerák

slová dodala Tereza Hrušková

papoušek, extrovert, introvert, melancholie, chameleon, vzteklina, zeď, vítr, lano, stesk, rouno, pergola, růže, střepy, cesta, horizont, pašerák, písek, úsvit, dálka, tulák

Má cesta je střepy posetá,
ztěží zahlédnu horizont.
Přede mnou jen dálka prokletá,
cíl, který nemůžu neminout.

Úsvit avítr mě probouzejí,
ztrhávají ze mě rouno.
Motám se v kruhu, v beznaději,
a to už hodně dlouho.

Písek je všude kolem,
mé stopy v něm nejsou vidět.
Mluvím schameleonem,
prý se nemám za co stydět.

Opakuje mi to pořád,
jak takový papoušek.
Jen nevím jestli zdolám
takhle vysokou zeď.

Propadá mě melancholie.
Můžu já za to, že jsem introvert?
Jen vůně růže alilie,
dají mi na to odpověd.

Jsem tulák, nebo pašerák?
Extrovert nejsem, to je jistý.
Fouká pořádnej severák.
Naštestí, lano mě jistí.

Stesk mnou úplně pronikl,
je jako vzteklina.
Pergola zakrývá část chodníku
a v půli jej protíná.

Tak jsem to zvládnul,
tady je mojí cesty konec.
Byl to pořádnej záhul,
naštestí, už zvoní zvonec.

Dlhá cesta domov / Pavel Sekerák

slová dodala Daniela Bordášová

vanilka, ostnatý, belosť, cukor, droga, mak, srdce, klamať, neskoro, miešať, lupienky, náušnica, slzy, prádlo, fľaša, nožnice, keramika, použitý, hrozne, sladkosť, kondóm

Sedel som neskoro na schodoch vedľa cintorína,
zrazu začul som zvuk, ako keby padla gilotína.
Rozmýšľal som, načo je tam plot z ostnatého drôtu,
a stále ma to ťahalo čoraz bližšie tomu plotu.

Nebudem klamať, srdce sa mi rozbúchalo,
a ani neviem, čo ma tak veľmi vyľakalo.
Možno to boli zvuky smrti, možno len moje predstavy,
mal som pocit, že sa sem blíži pes adve tmavé postavy.

Mesiaca spln dnes všetky očakávania splnil,
vtom jasný lúč tmy moje oči oslnil.
Ručičky hodín sa zastavili, keď zakopol som o fľašu.
Rozsypal sa mi mak acukor, čo kúpil som pre Dášu.

Našťastie som zachránil vanilku ispodné prádlo.
Bez toho by to dnes večer asi dobre nedopadlo.

Ale príliš zavčasu urobil som tento záver,
osud mal so mnou dnes celkom iný zámer.

Všade na cmiteri boli použité kondómy,
radšej som sa rozhodol, zobrať plecia na nohy.
Teda, vlastne naopak, dnes sa mi všetko mieša hrozne,
pletiem si belosť sbolesťou atak podobne.

Stúpil som na striekačku, dúfam že nie z drogy.
Aj tak som sa zo všetkého cítil celkom grogy.
Kúsok ďalej našiel som náušnicu v tvare slzy,
hodí sa keď budem Dáške vravieť, že ma to mrzí.

Že nekúpil som keramiku, dokonca ani nožnice,
pred príchodom domov pôjdem do spovednice.
I tak bude neodvratný hnev mojej priateľky,
keď sa vrátim neskoro adonesiem len lupienky.

Snáď / Pavel Sekerák

slová dodala Andrea Ferencová

drzý, hlaveň, pes, sen, hnev, klobúk, automatický, vaňa, farma, dúha, hroch, otecko, vlna, kniha, sviečka, cesta, skriňa, mlyn, syr, lievanec, mláka

Ťahá ma ku tebe neviditeľná sila,
presne taká, o akej som sníval.
Skutočná ako táto kniha,
ktorú som ešte nedopísal.

Hlavné je nemať pri hlave hlaveň,
nevzdať sa aj počas najväčšieho hnevu.
Na konci cesty je dúhový prameň,
podaj mi ruku apoďme spolu k nemu.

Neboj sa, tak podaj mi ruku,
zvezieme sa na dobrej vlne.
Slnku sa skryjeme v klobúku
a cez mláku preplavíme v člne.

Budem ti robiť lievance so syrom,
alebo sčímkoľvek budeš chcieť.
Ukážeme chrbát veterným mlynom.
Ak mi to dovolíš, ak budem smieť.

Viem, niekedy bývam trochu drzý,
a spávam vo vani ako taký hroch.
Chcem stvoriť svet, čo ťa neomrzí,
kde bude všetko pre nás dvoch.

Pretože život vo svete bez teba je pes,
na jeho konci sa zvykne zapáliť sviečka.
Mojím snom nie je žiť pre automatický stres.
A o čom snívaš ty, keď zatvoríš viečka?

Je to skriňa plná šiat, farma plná zvieratiek?
To sotva, to sa mi k tebe nehodí.
Dúfam, že ako ja snívaš, že budeš mamičkou ,
pre dieťa, čo sa nám narodí.

Snáď som na nič nezabudol,
snáď myslel som na všetko.
Budeš istotne dobrou mamou
a ja hrdý otecko.

Všetko má svoj koniec / Pavel Sekerák

slová dodal Peter Jarkuliš

krasokorčuliar, biatlon, degradovaný, ochotník, knižnica, recipročne, okultizmus, kraken, príbeh, nadácia, pomoc, výzva, upozornenie, dalmatínec, vyvolený, spin-off, antidepresívum, letenka, Nobel, svadba, kapitalizmus

Toto je Petrov príbeh.

Odmalička mal vzťah k zimným športom. Túžil byť majstrom sveta v biatlone. No na jeho škodu to bolo v čase, keď modrá nebola tá správna farba. Hoci mal talent, do športového klubu ho neprijali a aj medzi rovesníkmi sa cítil ako 102. dalmatínec. Hľadal pomoc všade možne, ale jedine v divadle mu otvorili dvere. Tam sa na stranícku príslušnosť moc nepozeralo. Z Petra sa stal obľúbený ochotník a hry, ktoré hrávali, boli celkom populárne. Po jednom z mnohých vystúpení za ním prišiel neznámy muž.

„Ahoj kamoš, už dlhšie ťa sledujem a myslím si, že máš talent," povedal mu neznámy tlsťoch s kamenným výrazom v tvári.

„Vážne? Vy ste z televízie? Alebo z hereckých odborov?"

„Ani jedno, ani druhé. Zastupujem nadáciu, ktorá podporuje mladých športovcov. A z teba by bol skvelý krasokorčuliar."

„Čože?!" vyhrkol Peter prekvapene, pretože práve pil. „To myslíte vážne?! Krasokorčuliar?! Ako vám to preboha napadlo?!"

„Videl som viacero tvojich vystúpení. Tvoje pohyby sú ladné a estetické. Sú také nenútené, nie ako tie kŕče, čo mi predvádzajú moji terajší zverenci. Skutočne, máš na to byť dobrý. Čo to hovorím! Nie dobrý, najlepší!" vytiahol z vrecka vizitku a podal ju Petrovi. „Uvažuj o tom..."

Zmizol v dave tak nepozorovane, ako sa objavil. Peter uprene hľadel na vizitku, ktorú obracal medzi prstami. Tak toto je skutočná výzva. Ale má ju prijať? Necítil sa byť vyvolený. Nemohol uveriť tomu, čo sa práve stalo. Bolo to, ako keď z ničoho nič na loď zaútočí kraken a stiahne ju pod vodu. Vŕtalo mu to v hlave celú noc. Na druhý deň ráno sa vybral do knižnice, vyhľadať čo najviac informácií. Už sa videl na stupni pre víťaza. Cieľavedomosť mu rozhodne nechýbala.

Rozhodol sa. Asi po týždni vytočil číslo z vizitky, ale v slúchadle sa ozvalo ha-la-li. Bol to pre neho šok. Ako sa s ním má teraz spojiť? Bude sa história opakovať? Dopadne to tak ako s biatlonom? Na Petra to nemalo dobrý vplyv, prestal si veriť a musel siahnuť aj po antidepresívach. Aj v spoločnosti sa diali divné veci. Všetko sa zmenilo. Komunizmus pominul a nastala doba kapitalizmu. Zanechal svoje športové ambície, našiel si peknú ženu a po svadbe sa začal venovať podnikaniu. Založil si firmu na výrobu priemyselných výbušnín. Stal sa z neho akýsi slovenský Alfred Nobel. Tiež nemal rád vojnu a násilie, no napriek tomu predával produkty, ktoré sa pre niektorých stali jednosmernou letenkou. Uvedomil si to a hľadal spôsob, ako sa s tým vyrovnať. Nakoniec si vybral okultizmus. Všetko tajomné ho strašne lákalo. Vôbec nedbal na upozornenia. Vstúpil do podivnej spoločnosti. Fungovala striktne recipročne. Ale kvôli svojej povahe bol, napriek prvotnému bleskovému postupu v rebríčku, degradovaný na radového člena. Vytvoril si teda vlastnú odnož, akýsi spin-off tej divnej skupiny. Celkom mu z toho preplo. Ponáral sa čoraz hlbšie do vecí, ktoré boli príliš temné a príliš ťažké na pochopenie. Až sa jedného dňa objavila v správach reportáž o hrozivom náleze desiatich mŕtvych mužov, ktorí pravdepodobne spáchali rituálnu samovraždu.

A tak sa stal Peter konečne slávnym, aj keď nie práve spôsobom, ktorým si pôvodne želal.

Koniec dobrý, všetko dobré / Pavel Sekerák

slová dodal Peter Jarkuliš

krasokorčuliar, biatlon, degradovaný, ochotník, knižnica, recipročne, okultizmus, kraken, príbeh, nadácia, pomoc, výzva, upozornenie, dalmatínec, vyvolený, spin-off, antidepresívum, letenka, Nobel, svadba, kapitalizmus

Upozornenie: Tento príbeh zvyšuje hladinu cukru v krvi!

Volala sa Zuzana aon sa volal Peter.
Obidvaja nosili vždy rovnaký sveter.
Ľúbili sa, veď boli mladí avždy veselí,
recipročne vracali si každý dotyk na pery.

Biatlon bol jej veľkou vášňou,
biele pruhy robili ju šťastnou.
Aj Peter mal svoj zvláštny dar,
bol to krasokorčuliar.

Vyvolený kapitalizmus,
je prezlečený okultizmus.
No ich antidepresívom bol
dalmatínec menom Gól.

Hodená hračka krakena, to bola výzva.
Najmä, keď niekomu na hlave pristál.
Gól ho vždy zvalil priamo na chodník,
poslednou obeťou bol známy ochotník.

Potom sa obaja smiali jak neprítomní,
keď v knižnici čítali spin-off na Hviezdne vojny.
Vediac, že sa na nich z rohu pozeral
nedávno degradovaný generál.
Vždy, keď mali ťažkosti, boli si útočiskom navzájom.
Neodopierali si pomoc či citový podnájom.
Bola to ich vzájomná nadácia lásky,
kde nikto z nich nenosil strašidelné masky.

A čo Alfred Nobel? Ako sem on zapadá?
Pravdupovediac nijak. Bola to len návnada.
Ako keď si kúpili letenku na plavbu,
na ktorej vystrojili utajenú svadbu.

A tak žili spokojne, pokiaľ nepomreli.
Je mi jedno, či tomu vôbec niekto verí.
Ani nebo nebýva vždy modré,
no koniec dobrý, všetko dobré.

Očami ženy / Pavel Sekerák

slová dodala Mária Nováková

slabosť, depresia, smútok, slepota, klietka, nerozhodnosť, smeť, vietor, odchod, rozlúčka, zmena, cesta, poslanie, bábika, priateľ, prsteň, zlomenina, odkaz, správa, cibuľa, nedeľa

Bola to jedna z tých otravne nudných nedieľ, aké bývajú minimálne štyrikrát v mesiaci. Nič za oknom ma nelákalo opustiť svoj pohodlný príbytok. Je to síce klietka, ale je zlatá, poriadne naleštená a čo je dôležité, moja. Vlastne som bola rada, že nemusím vôbec nikam ísť. Ukrytá v bezpečí teplej deky, s čerstvo uvarenou kávou, ktorá tešila moje zmysly. V ruke som zvierala najnovší prírastok do mojej neustále sa rozrastajúcej knižnice. Tú knihu som dostala od jednej kamarátky. A ona zas od úplne neznámeho muža, ktorý jej ju dal ako poďakovanie za úspešne uzavretý obchod. Nebola z tých, ktoré by fascinovali slová. Miluje čísla. A to hlavne tie na účte. Tak mi ju ponúkla. Vedela, že neodmietnem. Knihy boli mojimi jedinými priateľmi. Ale táto kniha to mala všetko zmeniť.

Úplne tuctový román s predvídateľnou zápletkou. Už po prvej kapitole mi bolo jasné, akým smerom sa to bude vyvíjať. A keď som dočítala druhú, vypadol z nej lístok. Malá skladačka po pár preloženiach vydala svoje tajomstvo:

Nedeľa 6. 5., Hlavná stanica, 10:04. Nenechaj ma čakať! PN

Čo to má znamenať? To je predsa odkaz pre ňu. Musím jej ihneď zavolať! Alebo… Alebo nie? Nerozhodnosť ma pripravila takmer o 20 minút. V okamihu som poprela všetky mýty o tom, ako dlho trvá žene, kým sa vychystá von. Premohla ma zvedavosť a túžba po zmene, túžba zažiť nejaké dobrodružstvo. No aby sa nepovedalo, cestou som bola vyhodiť smeti. Vesmír je opäť v rovnováhe.

Cesta mi ubehla tak rýchlo, až som mala pocit, akoby som sa na stanicu teleportovala. Bolo vysoko pravdepodobné, že som porušila i niekoľko dopravných predpisov. Po príchode na stanicu sa mi rozbúšilo srdce a cítila som akési neopísateľné vzrušenie z neznámeho. Prechádzalo celým mojím telom, od nôh až po končeky prstov na rukách. Ale čo teraz? Kam mám ísť? Veď ani neviem ako vyzerá. A čo mu poviem? Milióny myšlienok vzniklo a zaniklo v zlomku sekundy. Pohľad na tabuľu s odchodmi vlakov ma nasmeroval na nástupisko číslo 2. O 10:04 išiel len jeden vlak. To musí byť ono! Pomyslela som si a rýchlym krokom som vyšla na perón. Nastala totálna slepota. Neviem, čo som si myslela, že uvidím, ale nevidela som to. Vlak už čakal len na hvizd výpravcu. A ten sa vzápätí ozval. Dal sa na odchod a zmizol v diaľke. Stála som tam ako porcelánová bábika. s otvorenými ústami a upreným pohľadom. Sklamaná a s kopou výčitiek v mysli som chcela ísť domov, ale nejako sa mi zamotala hlava, zakopla som. Spadla som na koľaje a pocítila ostrú bolesť v pravom predkolení. Odpadla som.

Chlad instantnej šedi nemocničnej izby narúšala váza s ružami. Hm, to nebýva v nemocniciach zvykom. Zazvonila som na sestru. Potrebovala som predsa dať rodine správu o tom, čo sa mi stalo.

„Máte zlomeninu píšťaly. Pár dní si u nás poležíte," oznamovala sestra, pričom som mala pocit, že ani nehýbe ústami.

„Ďakujem za kvety," povedala som jej, keď už stála medzi dverami.

„Nie je za čo. Tie sú od vášho priateľa."

„Od môjho p-p-priateľa?" zakoktala som.

„Áno, doniesol ich ten pán, ktorý vás sem priviezol."

V momente na mňa prišla podivná slabosť. Nevnímala som svoje telo, zato myseľ pracovala na plné obrátky. Pokúšala som sa spomenúť si, ale márne. Takmer ma to doviedlo do depresie. Zaspala som.

Keď som sa zobudila, sedel v miestnosti muž. Urastený, vkusne oblečený a s pohľadom ako šteňa. Pozeral sa mi priamo do očí a ja som nevedela, čo mám robiť. Chcela som byť cibuľou a skryť sa do najvnútornejšej vrstvy. Ale toto nebola rozprávka ani sen. Sedel tam a v ruke držal knihu.

„Doniesol som Vám knihu," povedal a podišiel smerom k posteli, „stratili ste ju na stanici."

Podal mi ju aj s lístočkom.

„Volám sa Pavel. Pavel Novák. Odkiaľ máte túto knihu?"

Vyrozprávala som mu celú tú bláznivú historku o ceste na stanicu. So záujmom si ju vypočul. Potom sme sa rozprávali o všeličom možnom i nemožnom, až kým náš rozhovor neukončila „milá" zdravotná sestra.

„Vy čo tu ešte robíte!? Návštevné hodiny už dávno skončili!"

Na rozlúčku ma pobozkal na líce a potom sa stratil v spleti nemocničných chodieb. Dvere sa zatvorili a zmocnil sa ma smútok. No neostala som sama. Mám tu predsa ruže. A knihu.

Teraz budem mať kopec času na čítanie. Otvorila som ju a vypadol z nej papierik. No nebol to ten istý, čo ráno. V tomto papieriku bol zabalený prsteň. Neuveriteľné, aké poslanie môže mať kniha. Pritisla som si ju k hrudi a s úsmevom na tvári zavrela oči.

LoToR / Pavel Sekerák

slová dodala Mária Nováková

slabosť, depresia, smútok, slepota, klietka, nerozhodnosť, smeť, vietor, odchod, rozlúčka, zmena, cesta, poslanie, bábika, priateľ, prsteň, zlomenina, odkaz, správa, cibuľa, nedeľa

Som priateľ prsteňa,
nie bábika v rukách Sarumana.
Nič ma nezastaví,
ani keď bude cesta zarúbaná.

Svoje poslanie splním,
bez ohľadu na to, že je nedeľa.
Nevzdám sa abudem prvým,
čo nezhynie rukou nepriateľa.

Môžeš sa hnevať na odchod bez rozlúčky,
doručiť správu je prvoradé.
Ak pôjdem pekne potichúčky,
už zajtra budem v hrade.

Na nerozhodnosť nie je vhodná doba,
vietor sa môže obrátiť proti nám.
Neboj sa, čoskoro budem doma.
Verím, že tentokrát nezlyhám.

Takýto pozitívny odkaz som nechal drahej,
realita bola však dramaticky iná.
Slabosť, depresia abeznádej,
k tomu ešte zlomenina.

Smrdia jak skazená cibuľa,
držia ma zavretého v klietke.
Všade sú smeti akrv,
na zemi aaj na omietke.

Riadna zmena oproti ránu.
Trápi ma slepota asmútok.
Nesú ma kamsi za bránu,
chystajú ďalší útok…

Opäť sama / Pavel Sekerák

slová dodal Pavel Sekerák

dúha, kvetiny, milovaná, spolu, odovzdávam, nájdený, náručie, oči, myslieť, stretnutie, odhalená, vankúš, bosý, hádaj, hviezda, chvíľa, piesok, slnečný, nežný, deti, šťastná

Hovoril si, že budem šťastná,
namiesto toho dávaš kvety inej.
Nie som viac tvoja hviezda jasná,
hoci sme mali aj pekné chvíle.

Spolu sme sa delili o vankúš,
chodili bosí po dúhe.
Sypali sme si piesok do vačku.
Teraz si nežný k druhej.

Už sa necítim milovaná,
chýba mi tvoje náručie.
Naspäť ti všetko odovzdávam.
Prsteň i zostatok na účte.

Na tvoje oči stále myslím,
od nášho prvého stretnutia.
Bude to asi vrodený princíp.
Niečo, čo deti sa neučia.

Odhalená som pred tebou stála,
bol si stratený a znovu nájdený.
Hádaj čoho som sa tak bála.
Že mi budeš raz neverný.

Je slnečný deň a ja som sama.
Smutná na teba spomínam.
Neznášam osamelé rána,
a závidím šťastným rodinám.

Volby / Pavel Sekerák

slová dodala Tereza Hrušková

pavouk, hrnek, tma, noc, obloha, víra, smrk, smrt, mimozemšťan, soumrak, svítání, obzor, dálka, šál, proporce, zákon, zeměkoule, vesmír, ještěrka, slovo, text

Jednoho dne došlo mezi zvířátky v lese k neshodám ohledně toho, které z nich je nejvhodnějším kandidátem na post starosty lesního města. Místo se uvolnilo poté, co starostku žábu přejel kluk na kole. Domluvili se, že volbu nového starosty nebudou odkládat, a udělají tak hned příští den za svítání. Nebylo to moc vhodné načasování. Noční tvorové se ukládali ke spánku a ti denní se ještě neprobudili. Účast byla proto velice nízká. Nicméně, slova se ujal pavouk Milan. Prohlásil se za nejvhodnějšího, protože má nejvíce nohou a je také rychlý. Jeho víra v sebe sama byla tak veliká, že sliboval i změnu směru, kterým se točí zeměkoule. Prý také vymyslel nový, lepší gravitační zákon.

Ještěrka se také hlásila o slovo, ale poté co snědla pavouka, již nemá důvěru ostatních. Milanova smrt se dotkla srdcí všech přítomných. i obloha najednou jakoby potemněla. Celý vesmír prosákl smutkem. Jistě, podle některých nebyl Milan nelepším kandidátem. Někteří říkali, že nemá ty správné proporce. Ale co na tom záleží, důležité je srdce. Celý den se pak dohadovali, koho zvolí. Nikdo se nezdál být lepší než pavouk Milan. Najednou je na louce u starého smrku zastihl soumrak. Slunce zapadlo za obzor a všichni se ocitli ve tmě. Iniciativy se teď chopili noční tvorové. Nejmoudřejší se zdála být sova Vilma. Se svými kukadly a šálem vypadala celkem důvěryhodně. Také se zodpovědně připravila a svůj text četla z kousku papíru. Po ní pak vystoupili další a další. A takhle to pokračovalo celou noc. Zajíc si s sebou přinesl hrnek horkého kafe a jen zpovzdálí se díval na tuhle komedii. Sám se na místo starosty nenabízel, politika ho nikdy nezajímala. Zničehonic se v dálce za horizontem objevilo podivné světlo, ale nebylo to slunce, jak se mnozí domnívali. Lesklej a zářivej kotouč se snesl doprostřed lesa a vylezla z něj záhadná cizí bytost, mimozemšťan.

„Kdo jste?" ptala se zvířátka.

„Ten váš křik je slyšet na tisíce světelných let! Mé uši už to nemohou vydržet. Jsem Aslaeth a jsem váš nový starosta!"

Sumer hits you! / Pavel Sekerák

slová dodal Stanislav Hoferek

pravek, bronz, hlina, nádoba, otrok, Egypt, voda, zavlažovanie, papyrus, papier, minca, steblo, čln, farbivo, škorica, cesnak, pyramída, faraón, slnko, odvaha, Sumer

Tento album letných hitov je nejaký divný. Sumer hits… Leto sa predsa píše s dvomi „m". Navyše to bude asi nejaká vykopávka z praveku. Ani rok už nie je čitateľný. Slnko takmer úplne vybielilo papier obalu. Nedokážem si presne spomenúť, odkiaľ ho mám. Čosi mi napovedá, že to bude z dovolenky v Egypte. Áno, najskôr to bude odtiaľ. Byť zavretý v zlatej klietke rezortu a na pláži chytať bronz, to nebolo nič pre mňa. Strašne som sa tam nudil, ani pyramídy ma nezaujímali, tak som sa motal po trhovisku. Každých pár metrov som musel odolávať vtieravým ponukám miestnych obchodníkov. Tí svoje matky už určite dávno predali. Ale prečo som si kúpil toto?

Asi to bolo tým obalom. Zdal sa mi celkom vtipný, bol na ňom muž stojaci na člne, čo šľahal bičom a otroci, ktorí spievali. Na obale matne rozpoznávam ich vyblednuté obrysy. To farbivo, čo použili na tlač, nebolo ktovieako kvalitné, veď ho mám necelý rok. No nikdy som ho nepočúval, nemal som na to odvahu, alebo sa mi len jednoducho nechcelo. Idem teda na to. Prvá skladba sa volá Faraón. Ha, tak to by ste si mali vypočuť. Je to pecka, rock&roll, a refrén je vskutku chytľavý:

„Pharaoh, Pharaoh, ooh baby, let my people go! Uh, uh! Yeah, yeah, yeah, yeah..."

Tak takéto niečo som vôbec nečakal. Pustím si to pri varení, to mi pôjde všetko svižnejšie. Prísady: voda, škorica, cesnak a ešte pár ďalších vecí. Čo to bude? Nepoviem. Chcem prekvapiť Katku, keď sa vráti domov z práce. Ale som trošku znepokojený. Doktor Oetker by mal vrátiť diplom, takmer vo všetkých jeho produktoch je nejaké farbivo. Čo už, asi sa tomu dnes vyhneme len ťažko. Vložím všetko do nádoby a poriadne premiešam. Nesmú tam byť hrudky, malo by to byť vláčne ako hrnčiarova hlina. Dôležité je pravidelné zavlažovanie, aby to bolo tak akurát. Ešte pridám steblo citrónovej trávy a šup s tým do rúry. Ako to písali na tom papyruse? Na 200°C a 30 minút? To by mohlo stačiť. Keby sa mi to nezdalo, tak tomu pred koncom ešte trošku pritnem. Či je to hotové, mám vraj skúsiť mincou. Nedbám, dnešok je plný noviniek, aj keď niektoré sú trošku staršie.

Trip / Pavel Sekerák

slová dodal Pavel Sekerák

gondoliér, Evka, vysávač, zapadnutý, pomaly, strapatá, nezávideniahodná, cukrík, dvere, evolúcia, maľuje, tráva, skutočný, padá, žlté, stereofónny, skriňa, skáče, nahrané, perina, plačúce

„Tak to nie! To nemyslíš vážne! Tam ma nikdy nedostaneš!" zdráhala sa Evka vstúpiť cez malý otvor do akejsi diery v skale.

„Neboj sa. Je to bezpečné," upokojoval som ju a jednou nohou som už bol dnu.

„Ja tam nejdem, veď nás to môže zasypať alebo čo..."

„Poď, toto je najlepší spôsob, ako prekonať strach. Nemôžeš sa tomu celý život vyhýbať."

Z diery mi trčala už iba ruka, ale Evka ešte stále odmietala vojsť dovnútra. Pomaly však začínala chápať, že to myslím vážne. Nechám ju tam samú. Ak nepôjde so mnou, je stratená. s jej navigačnými schopnosťami určite. Viem, nie je to pre ňu jednoduché, ale raz to urobiť musí. Bojí sa byť pod zemou. Nikdy sa neviezla metrom, nešla cez podchod či tunel. Dokonca ani v pivnici nebola. Má strach, že sa to na ňu zrúti. Ale teraz som jej nedal moc na výber. Uvidím, čoho sa bojí viac, samoty alebo podzemia. Som zlý, však? Aj sem som ju

dostal len za pomoci malej ľsti. Dnes chcela upratovať, tak som ju oklamal, že vysávač je pokazený a náhradný diel sa bude musieť objednať. Nemyslite si, ani pre mňa to nie je jednoduché. Veď som si mohol v pokoji hovieť doma a oddychovať. Navyše, rád sa na Evku pozerám. Je krásna, keď strapatá polieva kvety. A o umývaní okien ani nehovorím.

Pod zámienkou prechádzky v lese som ju presvedčil, aby sme upratovanie nechali na inokedy. Kým sa upravovala v kúpeľni, nenápadne som zo skrine vytiahol čelovku a pár náhradných batérií. Dvere sa za nami už zabuchli, no ona sa ešte na chvíľu vrátila domov, vraj si niečo zabudla. Ale ja dobre viem, že nemohla odísť bez toho, aby neposkladala periny. Tak takáto je tá moja Evka, skutočný poklad. Po pár minútach sme mohli konečne vyraziť. Prechádzky má rada. Miluje vôňu lesa, mach a niekedy chodí bosá po tráve. Aj túto prechádzku sme si naplno vychutnali. Slnko nás príjemne hrialo a držiac sa za ruky sme vstupovali čoraz hlbšie do lesa. Stereofónny posluch vtáčikov má tiež svoje čaro. Čas plynul, a tak sa mi ju podarilo presvedčiť na „skratku“. To však ešte netušila, kadiaľ povedie. Prišli sme na malú čistinku, z ktorej vystupoval skalný masív. Na jeho spodku bol neveľký otvor, vedľa ktorého bola pripevnená žltá tabuľka s nečitateľným textom. Očividne nebola najnovšia, kde-tu sa spod hrdze vynárali rozmazané písmená. Bez varovania som vošiel do diery a Evka sa ocitla v nezávideniahodnej situácii.

„Nikam nejdem, spadne to nás!“ maľovala opäť čerta na stenu.

Neodpovedal som. Zapol som čelovku a rozhliadol sa po jaskyni. Vlastne to nebola jaskyňa, bola to štôlňa. Tak dlho je opustená, až sa v nej začali vytvárať krasové útvary. Stalagmity, stalaktity a dokonca jazierko. Ale len také maličké, ani gondoliér by sa naň nezmestil. Ale pre žabu, čo tu skáče, je celkom dostačujúce. Zamieril som na ňu kužeľ svetla, aby som si ju obzrel lepšie. Nuž, s touto sa evolúcia pekne pohrala, namiesto štyroch mala iba tri končatiny. Dve vzadu a vpredu iba jednu. Kým ja sa tu zamýšľam nad tajomstvami života, tam vonku stojí plačúce dievča. Som ja ale charakter… Bolo mi jej ľúto. Aj pre jej úprimný strach, a aj preto, že má za priateľa takéhoto cvoka. Chúďa, keby len vedela, že je toto všetko iba nahrané. To by bol asi nášmu vzťahu koniec. Som magor! - povedal som si a rozhodol sa vrátiť za ňou. Než som sa stihol otočiť, začul som, ako niečo ťažké s rachotom padá. Strop štôlne sa kúsok od otvoru zrútil a ja som tam ostal uväznený, zapadnutý, pochovaný za živa. Nazvite si to ako chcete, ale toto je môj koniec. Iná cesta odtiaľto nevedie a mne ostal v batohu len cukrík.

Drak / Pavel Sekerák

slová dodal Stanislav Hoferek

elf, mágia, čarodejník, pliaga, moc, chaos, oheň, vláda, vyvolávanie, behemoth, drak, podzemie, oštep, kúzelný meč, brána, zradca, zabijak, hlad, banské koľaje, zlato, meď

„Kto si?“ opýtal sa chlapec hľadiac vysoko do cudzincových očí. Nevyzeral ako človek. Určite nie ako všetci ľudia, ktorých doteraz poznal. Pravda, bol ešte malý a celý svoj krátky život strávil v meste. Podobal sa na elfov z rozprávok, ktoré rád pozeral, ale čo by robil elf tu na sídlisku?

„Moje meno je Emmyth. A teba ako volajú, maličký?“ opýtal sa neznámy tvor.

„Ja som Simon. Ty si elf, keď máš také špicaté uši?“

„Áno, pochádzam z ďalekej krajiny a len vďaka mágii som sa dostal sem, do tvojho sveta.“

„A prečo si prišiel?“

„Poslal ma sem jeden čarodejník. Potrebujem pomoc. V našej krajine je práve teraz strašná vojna. Našich ľudí kántria vojská temného rytiera. Mnohí z nás sa ho pokúšali zabiť a ukončiť tieto hrôzy. No nikomu sa to nepodarilo, nedá sa zabiť, nie je to možné. A preto som tu. Potrebujem nájsť kúzelný meč, jediný, ktorý ho môže zničiť.“

„O takom meči som nikdy nepočul. Neviem, kde by mohol byť.“

„Podľa legendy je v hrobke železného draka.“

„Ale veď železní draci neexistujú!“

„V tom prípade ti ďakujem, Simon, skúsim šťastie niekde inde.“ Otočil sa a ladným pohybom plášťa rozvíril vzduch okolo seba.

„Počkaj! Počkaj, čo ak to nie je drak?“ vykríkol Simon.

„Nie je to drak? a čo by to teda malo byť?“

„Napríklad indiáni alebo primitívni domorodci nazývajú naše lietadlá *kovový vták*...“

„Lietadlá? Čo to je?“

„Tomu by si nerozumel. Ale železný drak môže byť nejaký náš stroj. Nejaký, čo chŕli oheň a dym. Lokomotíva! Bude to parná lokomotíva!“

Zaujímavé, Emmyth Simonovej reči rozumel, ale teraz nechápal vôbec nič. *O čom ten chlapec rozpráva?* - pomyslel si.

„Viem o jednej lokomotíve. Kúsok odtiaľto je baňa, kde sa ťažilo zlato a meď. Vláda ju už dávno zatvorila. Asi už všetko vyťažili. Ale lokomotíva, čo ťahala vozne s rudou, je ešte tam. To by mohol byť železný drak.“

„Si si tým istý?“ spýtal sa elf, pretože aj keď tomu vôbec nerozumel, mal pocit, že by to mohla byť tá správna cesta.

„Tadiaľto! Poď za mnou!“ zavelil chlapec a rozbehol sa smerom k lesu za sídliskom.

Asi po polhodine prišli k oplotenému areálu. Bol opustený dlhé roky, nikto ho nestrážil. Brána bola síce zamknutá, zato plot bol deravý ako úsmev starého bezdomovca, ktorého volali posmešne „krivák“ alebo aj „dentista“. Bez problémov našli vchod do podzemia. Viedli tam pomerne zachovalé banské koľaje. Na počudovanie neskončili v zberných surovinách, ako tomu býva zvykom. Ako tak kráčali do temnoty, len za svetla vybíjajúceho sa mobilu, pokračoval Emmyth v rozprávaní o ich vzdialenej krajine.

„Temný rytier Behemoth je krutý vládca bažiaci po moci a vláde nad všetkými národmi. Kamkoľvek prišiel, všade spôsobil chaos a skazu. Jeho poskokovia, temní mágovia, zosielali na ľudí všelijaké pliagy, choroby, skazu úrody a hlad. Vyvolával rozbroje, aby sa ľudia nenávideli medzi sebou navzájom. Poštval otcov proti synom a matky proti dcéram. Bezohľadný zradca a zabijak. Aj ja som mal s ním tú česť. Naše zbrane však nie sú také dobré ako tie, čo má temná armáda. Oštep, čo som do neho hodil, sa iba odrazil od brnenia na jeho hrudi. Nemal ani škrabanec. Museli sme ustúpiť. Môj ľud sa teraz ukrýva v lese a mňa vyslali sem. Dúfam, že nie zbytočne.“

„Už sme skoro tam, pozri sa!“ ukázal Simon na obrys rušňa, ktorý v diaľke rozoznal. „To je on, ohnivý železný drak!“

Pristúpili k vraku parnej lokomotívy a začali hľadať skrýšu, kde by mohol byť schovaný kúzelný meč. Vtom sa stalo niečo nečakané.

Z ničoho nič sa podzemím ozval hlas chlapcovej matky: „Simon, vstávaj! Zobuď sa! Zaspali sme, prídeš neskoro do školy.“

Narodeniny / Pavel Sekerák

slová dodal Stanislav Hoferek

polovica, polostrov, polomer, poloblázon, poloblúk, poloha, polovník, polonahá, poloautomat, polónium, polovojenský, poloboh, polohrubá, poločlovek, poloprofesionálne, pólo, polopravda, polodrahokam, poloprázdne, polovičné, polomäkké

Neviem sa rozhodnúť, jedna moja polovica to chce, a druhá ustavične váha. Keby som vopred vedel ako to skončí, bolo by rozhodovanie jednoduché. Ale so mnou je to komplikované. Som príliš nerozhodný. Alebo nie? Polonahý stojím pred zrkadlom a v každej ruke mám tričko. Jedno z nich je modré a druhé červené. Po dlhej polhodine som obidva tričká odložil do skrine. Na polo sa predsa najviac hodí polokošeľa.

„Tak už si konečne vyber!“ - Hovorím sám sebe a navliekam na seba tú čo som držal v pravej ruke.

Nemám čas. Ak hneď neodídem, prídem neskoro a nebudem môcť hrať. Navyše organizátor turnaja je poľovník a potrpí si na dochvíľnosť. Nemôžem riskovať, že ho naštvem. Nabudúce by ma nepozval. A ja túto hru potrebujem. Ako inak sa dostanem ku kontaktom ktoré potrebujem? Bežím dolu schodmi. Čakať na výťah by bola strata času. Schodisko sa stáča do poloblúka s ostrým polomerom. Nervózne pozerám na hodinky a beriem schody po dva. Stačila sekunda nepozornosti a už som sa kotúľal dole ako vrece zemiakov alebo polohrubej múky. Zastavil som sa až celkom dole pri niekoho nohách. Ubolený, ležiac v podivnej neprirodzenej polohe, som zdvihol pohľad hore. Také niečo som ešte nikdy predtým nevidel. Nebola to obyčajná bytosť. Bol to snáď poloboh či poločlovek? Či nebodaj anjel? Chopil som sa podanej ruky a s jej pomocou som sa postavil na nohy. Táto ruka však nebola ľudská, to som si istý, aj keď väčšinou o všetkom pochybujem. Bola príjemne polomäkká, strieborná ako polónium. Odevom tejto bytosti si ale nie som istý vôbec. Celá bola akoby odetá do svetla. Aspoň tak si ju pamätám. Sám však už neviem čo je pravda. Nerozlišujem čo je skutočnosť a čo polopravda. Asi som už blázon. A ak nie blázon, tak poloblázon určite. Kým som sa zamýšľal nad sebou samým, neznáma bytosť zmizla. Pokračoval som teda na poloprázdne parkovisko s úmyslom dohnať stratený čas. Vďaka známostiam platím iba polovičné parkovné. Aj pre toto sa oplatí hrať pólo. S ťažkou nohou na pedáli som vyrazil na štvorprúdovku. Po chvíli som si uvedomil, že v spätnom zrkadle vidím celú cestu tie isté autá. Odbočil som bez smerovky do bočnej uličky. Prenasledovatelia išli stále za mnou. Bola to chyba! Ulica bola slepá. Nemal som už kam ujsť a tak som iba čakal čo sa stane. Z tmavých SUV vystúpila akási armáda či polovojenská zložka. Obkľúčili má chlapi v kuklách vyzbrojení poloautomatmi. Skoro som sa veď viete čo. Nemali na sebe žiadne identifikačné znaky, tak som ich vyzval aby sa preukázali čo sú zač. To som nemal robiť. Táto poloprofesionálna zberba ma pritlačila k zemi a v kuse hulákali o nejakých polodrahokamoch. Už som si predstavoval ako strávim zvyšok života zavretý v base niekde na poloostrove. Zrazu som začul buchot akoby niekto hodil granát. Otočil som sa a videl ako vo vzduchu lietajú konfety.

„Všetko najlepšie k narodeninám!“ - znelo z úst spoluhráčov z póla, ktorí sa ukrývali pod maskami. Odľahlo mi, ale jedna vec mi stále vŕta v hlave. Tá tajomná strieborná bytosť...

Slzy / Pavel Sekerák

slová dodal Pavel Sekerák

pes, lietajúce, postranný, rezonancie, človeče, píšem, kritizovať, neúplné, odvážny, maličkosť, dvadsaťjeden, zelený, bezodný, ústretový, major, šaty, čelenka, zakopaný, závisť, neoprén, kus

Rezonancie sĺz sa strácajú na kraji mláky.
Formujú sa do neúplných kruhov.
Ich harmóniu naruší až človek,
najhorší zo živočíšnych druhov.

Hľadiac do jeho zelených očí,
nevnímam bytosť, iba kus.
Má zmysel vôbec kritizovať?
Nestojí to ani za pokus.

Moje slzy padajú do bezodnej kaluže.
Nepotrebujú neoprén.
Ani ústretové gestá či postranné úmysly.
O tie sa nikdy neopriem.

Malý pes behá po parku sčelenkou v papuli,
vzbudzuje vo mne podivnú závisť.
Človeče, ako k tomu vôbec došlo?!
Ako rýchlo sa zmení láska na nenávisť...

Môžem byť odvážny koľko chcem,
ty vždy nájdeš aspoň dvadsaťjeden dôvodov.
Je úplne jedno, čo napíšem,
aj tak som sa už rozhodol.

Je koniec, aj keď pre teba asi len maličkosť.
Zajtra si kúpiš nové šaty avšetko bude fajn.
Ja ostanem zakopaný vo svojom smútku,
bez zmyslu, ako Viktor Frankenstein.

A tak moje slzy padajú ďalej,
trieštia sa o zem na lietajúce črepy.
Až hudba dáva mi nádej:
Fred V & Grafix - Major Happy.

Dovolenka / Pavel Sekerák

slová dodal Pavel Sekerák

recyklácia, celulóza, prezident, námestie, chren, karoséria, kakao, čeština, chrumka, západ slnka, objatie, valach, kanibal, kurča, kofola, práčka, dovolenka, mobil, muchotrávka, pochopenie, hydralisk

Každý dnes hovorí o recyklácii prezidenta,
je toho plný internet anoviny.
Niektorí nosia sviečky na námestia,
iní zas žhavia svoje mobily.

Pod prezývkami hydralisk či kanibal
budujú vraj lepšie zajtrajšky.
No nič z toho sa ma netýka,
keď mám pod sebou piesok dunajský.

Na dovolenke stebou hľadím
na úžasný západ slnka.
Počkaj, niečo mi tu vadí.
Je to zatúlaná chrumka.

O pár osušiek ďalej sa ozýva
známy to jazyk – čeština.
Kohosi k sebe pozýva
na kofolu, kurča. Abez piva!

Chýba im už len kakao,
muchotrávkou ochutené.
Je mi ľúto, no pre toto,
nenachádzam pochopenie.

Hučí tu ako valach
a ruší naše objatie.
K tomu zápach chrenu…
To je fakt prekliatie.

Je to ako celulóza v Ružomberku.
Toto už nezachráni ani práčka.
Ten puch preniká dnu cez karosériu,
a to mal ten hotel tri áčka…

Voľný pád / Pavel Sekerák

slová dodala Miriam Vojčeková

kreslenie, kávovar, gumička, tieň, slnečný, reproduktory, farebná, pery, husle, klampiar, šediny, mlieko, drevené, okuliare, sentimentálny, racionálne, parapet, padák, spev, smútok, ceruzka

Keď budeš čítať tieto riadky,
bude už neskoro niečo zmeniť.
Pre mňa bude tento deň krátky,
predsa vieš, že mne môžeš veriť.

Som iba obyčajný klampiar,
čo opatrne zakrýva svoje šediny.
Čo práve prišiel o nádej,
že bude pre teba jediný.

Pamätáš na naše prvé stretnutie?
Pokazil sa ti kávovar.
Gumičkou z tvojich vlasov,
som ho opravoval.

Bola to streda, slnečný deň.
A reproduktory zvádzali k tancu.
Všetko však prekazil jeho tieň
a ja som nedostal šancu.

Možno som príliš sentimentálny,
možno ma len premohol smútok.
Skrývaš sa za čiernymi okuliarmi,
nestal sa žiadny skutok.

Pokúšal som za zabudnúť, ver mi!
Mojou terapiou sa stalo kreslenie.
Ceruzka však kreslila tvoje pery
a moje srdce drevené.

Snažím sa brať to racionálne
a nedávam si už mlieko do kávy.
Odpusť mi, ale som na dne,
bez teba ma to tu nebaví.

Je jar avšetko je farebné,
z parku počuť spev ahusle.
Na parapete bez padáku,
tak toto bude husté…

Tie slová, čo ma ťahajú dole,
veľmi dobre poznáš.
Milujem ťa. Nechcem žiť bez teba.
Toto je môj odkaz.

Po práci / Pavel Sekerák

slová dodala Monika Abdu Touderová

cukrík, monitor, trezor, žiletka, objatie, kandeláber, pštros, jama, truhlica, kvetináč, PlayStation, fľaša, zips, bezprostredný, zub, zošit, dážď, zoznam, pocitový, ísť, groš

Zhasínam posledné svetlá,
ostáva ešte vypnúť monitor.
Položím zošit radšej vedľa.
Je v ňom len zoznam pocitov.

V trezore mu bude asi lepšie,
než v obale na suchý zips.
Neviem kód, no skúsim to ešte,
musí to predsa nejak ísť.

Úspešne, aspoň si pozriem, čo skrýva.
Žiletka, fľaša whisky, dva groše.
Nič moc. Ale tak to už dnes býva,
nikto už nemá ani na galoše.

Zamkol som tú modernú truhlicu,
na dnes mám toho akurát dosť.
Dážď opäť kropí celú ulicu,
kadekto si skrýva hlavu ako pštros.

Pocitová teplota je pomerne vysoká,
teším sa na tvoje objatie.
V ruke ti nesiem kvetináč
a niečo voňavé na zasiatie.

Ako na PlayStation rúti sa blázon,
rovno oproti kandelábru.
Skok cez jamu úspešne zvládol,
zrazu však počuť veľkú ranu.

V hromade črepov leží telo,
zopár zubov acukrík vexta.
Bezprostredný telefonát domov:
„Zlatko, zas budem meškať...“

Gravitácia / Pavel Sekerák

slová dodala Dagmara Hudáková

zemeguľa, lopata, karfiol, omyl, cukrová vata, dýchať, oxid uhličitý, voda, menšturácia, ego, robot, Huawei, súradnice, posteľ, paplón, vešiak, zámok, streda, Barbora, sieť, ryba, Netflix

Odkladám posledné zvyšky večere,
hľadím na muchu ako pristáva na plafón.
Zadávam GPS súradnice postele,
polomŕtvy padám na paplón.

Posteľ vydáva podozrivo ľudské zvuky.
Žeby halucinácie z karfiolu?
Spod paplóna sa vynoria čiesi ruky.
Barbora! My sme ešte spolu?

„Posuň sa, veď nemôžem dýchať!“
Hovorí azmieta sa jak na suchu ryba.
Už mi to dochádza, keď som sa začal dvíhať.
Bol to omyl, osudová chyba.

„Nič nebude, aj keď je dnes streda.“
Zas akoby som dostal lopatou po hlave.
Migréna, menštruácia, dnes sa nedá.
Tak hľadám môj Huawei na podlahe.

Na celej zemeguli už nie je žena ako ona.
Môže za to závislosť na cukrovej vate.
A to, že Fero akurát nebol doma,
a pokazený zámok na jej chate.

Skrátka, príliš veľa očiek
v už aj tak malej sieti.
Miska ovsených vločiek,
ego, robot adeti.

Asi tento vzťah zavesím na vešiak,
pustím si Netflix aotvorím kolu.
Zloženie oxid uhličitý, voda…
Zajtra už nebudeme spolu.

Zoznámenie / Pavel Sekerák

slová dodal Stanislav Hoferek

Dagmara, Edison, Tesla, cievka, prúd, energia, šťava, zariadenie, výskum, pokrok, alkalická batéria, drevo, meď, hádka, konflikt, stožiar, červík, zaváranina, zrúcanina, správa, Horkýže Slíže

„Môžem ťa volať Dáška? Dagmara znie tak oficiálne,“ pýtam sa, kým držím jej ruku.

„Áno, budem rada,“ odpovedá s úsmevom a dotyk stále trvá.

„Ja som Oto. Ale volajú ma Otec.“ Asi sa červenám a držím jej ruku ďalej.

„Mám ťa volať otec? To už rovno ocko!“ vybuchne do krásneho smiechu.

„Na tom by som ani tak netrval,“ hovorím a energia medzi nami začína byť hmatateľná.

Neustály prúd nabitých častíc vypĺňa tých pár centimetrov medzi nami. Z tohto stavu by sa zložil aj Edison či Tesla. V okamihu by pochopili tajomstvá vesmíru. Celý ich výskum by bol iba červík v ovocnom sade. Cítim sa ako alkalická batéria, čo objavila kompatibilné zariadenie. Ak to bude ešte chvíľu trvať, úplne zhorím. Ostane zo mňa len zrúcanina. A tie rany nezahoja ani mamina zaváranina. Ani jej vychýrená jablková šťava, za studena lisovaná. Som už červený ako rozpálená cievka z medi. Bude nevyhnuté použiť nejaký izolant, najskôr kus dreva. Aj keď prerušenie tohto spojenia je to posledné, čo chcem. Vnútorný konflikt, hádka túžob stále trvá. Trvá aj dotyk našich dlaní. Jej úsmev si odpíšem z daní. Ale nepriznám ho vo výročnej správe, zahrniem to do výdavkov na pokrok. Som v tom až po uši, z tohto sa už nevylížem. A pritom netuším, či má rada Horkýže Slíže. No, mal by som už niečo spraviť, stojím tu ako taký stožiar. Konečne sa k tomu odhodlám a uvoľním spotené dlane.

„Tak fajn. Uvidíme sa neskôr, zatiaľ ahoj,“ prekonám seba samého.

„Ahoj, otec,“ otočí sa a vlasy sa jej rozmarne rozvlnia v rytme krokov.

Uff, ako by mi niekto vrazil klin do srdca. Už nikdy si tú ruku neumyjem…

Klam /Pavel Sekerák

slová dodala Miriam Vojčeková

Informácie, čerešne, anorexia, sila, dvere, morfológia, svetový, jablko, enormný, záujmy, klub, budík, sentimentálny, ráno, bielizeň, fľaša, topánky, krása, festival, bolesť, fejtón

V piatkových novinách čítam si fejtóny,
ďalšie dievča je obeťou anorexie.
Môj záujem o to začal byť enormný,
tak som si vyhľadal informácie.

Je to zvláštne, aký má tento klam silu,
čerešne sa ti zdajú ako jablká.
Skúmam všetko, imorfológiu,
aj keď to je už iná náuka.

Niekto je obeťou bielizne,
niekto chce do klubu krásy.
Bolesť, ktorá tak rýchlo nezmizne,
ďaleko od želanej spásy.

Namiesto jedla, len fľaša vody,
a tvoje telo sa stráca v ráne.
Ako ten čo verí na náhody,
keď sa cíti sentimentálne.

Zvoní budík aty dnes vďaka tomu,
môžeš otvoriť nové dvere.
Obuť si topánky najskôr na správnu nohu,
s podrážkou čo sa nezoderie.

Vyraziť na svetový festival chutí,
ver mi, nič nie je ľahšie.
Prekonaj myseľ, ktorá ťa núti,
a tak nájdeš svoje šťastie.

Alebo /Pavel Sekerák

slová dodala Tereza Hrušková

běh, les, řeka, výhled, světlo, stín, nálada, smích, nabíječka, čaj, termoska, pštros, bolest, pocit, emoce, normální, blázen, polévka, šanon, šaman, větrovka

To je zase nálada!
Smiech? Ani náhodou.
Možno sa to zlepší,
keď budem za vodou.

Vraj na druhej strane rieky,
to vždycky lepšie býva.
Ale svetlo, ktoré hľadám,
sa v tieni ukrýva.

Bolesť je normálnym stavom,
pozitívne emócie zriedkavým javom.
Na stole je otvorený šanón,
nabíjačka atermoska sčajom.

Som taký normálny blázon,
povedal mi to jeden šaman.
Jedol polievku shráškom,
a budúcnosť v nej hľadal.

Mám pocit, že ju celkom nevidel,
nejako mu to nevyšlo.
Aj keď ma požiadal o prídel,
aby mu v hrdle nevyschlo.

Strčím si radšej hlavu do piesku,
už aj tak tu behám ako pštros.
Dnes opäť nedopíšem poviedku,
lebo do všetkého strkám nos.

Alebo si dám obľúbenú vetrovku,
a pôjdem niekam do lesa.
A v tichu noci preskúmam,
všetky vesmírne telesá.

Apokalypsa

Táto časť je veľmi jednoduchá – každý zo zúčastnených autorov môže napísať ľubovoľné dielo, ktoré však vždy obsahuje nasledovných 21 slov:

apokalypsa, zombie, púšť, voda, elektrina, domov, zima, ľudstvo, hlad, putovanie, beznádej, stroje, volanie, zranený, veriť, náboje, prasknutie, palivová nádrž, odvaha, nebo, jedlo

Autorom slov je Stanislav Hoferek.

Bludisko / Silvia Antalíková

Bola som zranená a chýbala mi odvaha. Srdce mi pomaly smutne krvácalo. Červený pramienok sa po tichúčky rinul od hrudníka až po zem. Necítila som nič. Vlastne, cítila. Beznádej. Absolútnu. Hlbokú. Najhlbšiu, aká sa cítiť len dá. Mala som v sebe vyprahnutú púšť. Možno sa čoskoro strhne poriadna púštna búrka a všetko to tu rozmetie. Poupratuje. Zlostne a silno, rázne odfúka preč. Ďaleko. Kam nedovidím, nedocítim.

Potrebovala som zázračnú liečivú vodu, veľmi veľa vody, ktorá by mi zmyla telo, dušu. More vody. Myšlienky vo mne hlodajú ako krysy a vytvárajú stále nové a nové otázky, na ktoré neviem odpoveď. Bláznivo bublajú ako farebná voda v pohári so šumienkou. Hlavu mám na prasknutie. Začínam cítiť hlad.

Čo budem robiť, keď to všetko praskne? Celkom zreteľne som zacítila volanie domova. Áno, musím ísť domov. To je jediné miesto na svete, kde sa všetko vylieči, opraví, urovná. Potrebujem dlhý teplý kúpeľ a dobré chutné jedlo. Univerzálny liek na všetko.

„Som Zombie a toto je apokalypsa!“ začujem za sebou silný, rázny mužský hlas.

Strhnem sa, ako keby som bola napojená na elektriku. Ako som sa tu vlastne ocitla? Chcela som sa tu nachádzať? Prečo som tu, keď tu byť nechcem?

Vykročím k starému, z každej strany obitému autu stojacemu neďaleko. Stroj, čo už toho veľa pamätá. Musím ujsť. Verím tomu, že sa mi to podarí uskutočniť. Kebyže aj náhodou nie, aspoň som sa pokúsila.

Zhlboka sa nadýchnem, aby som si dodala odvahu. Urobím pár dlhých krokov, nasadnem do auta. V zapaľovači je hrdzavý kľúč. Šťastne sa usmejem, takmer som sa nahlas zasmiala.

Otočím kľúčom. Auto vydalo čudný zvuk, zakašľalo pľúcami starého tuhého fajčiara. Palivová nádrž zasvietila na oranžovo, motor zaskučal a znova sa ponoril do spánku. Na sedadle spolujazdca boli rozhádzané náboje.

Takto zle nedobre skončilo moje čudné putovanie. Zomrela vo mne všetka viera, nádej, odvaha. Zrazu zima. Bola som tam celkom sama, sama na celom svete ako prst, nevedela som ako ani kam ísť.

Pozrela som sa hore do neba, do oblakov či neuvidím dajaké znamenie. Bledulinko modrá obloha, na nej ani náznak mráčika, obláčika, ničoho!

„Čo mám robiť? Čo mám teraz len robiť?“ zakričím do oblohy.

Kútikom oka som zachytila, že prúd krvi zaschol. Srdce mi už nekrváca. Na oblečení som mala vytvorenú dajakú krvavú mapu. Študujem na nej, kadiaľ ísť, ako sa na tomto čudnom mieste nestratiť.

Zrazu ma za ramená schytia čiesi ruky. Strhnem sa. Chytil ma Zombie?!

„Nie, nie, prosím nie!“ zakričím z plných pľúc.

„Mami, zaspali sme, mami, švihaj!“ súri ma syn z postele.

S úľavou si vydýchnem. Nové ráno, nový deň, slnko sa za závesom zvedavo prediera do izby.

Noc bola dlhá, cítim sa veľmi unavená. Celú noc som niekam márne unikala, bežala, hľadala východ z čudného bludiska. Som rada, že som práve tu a teraz, aj keď musím svižne spraviť raňajky, desiaty, syna hodiť do školy a bežať s vyplazeným jazykom do práce, kde mi bude šéf nazúrene ukazovať hodinky.

Noc v púšti / Vojtech Beniczky

Nebo sa zatiahne a zahalí ma tma. Počiatočný hlad po dobrodružstve vystrieda strach. Moje putovanie púšťou ukončila prázdna palivová nádrž v aute. Zmocňuje sa ma beznádej.

Kdesi v diaľke počujem žalostne zavíjať stroje. Ale som zranený a nevládzem sa ani hnúť. Tak veľmi túžim vrátiť sa ihneď domov, no moje volanie zostáva nevypočuté. Vzdávam sa. Strácam odvahu a je mi zima. Potrebujem sa rýchlo vzchopiť. Musím veriť, že sa nevráti postava bez tváre a bez očí, ktorá na mňa zaútočila, keď som sa zúfalo pokúšal naštartovať zhasnutý motor. Zasypali ma drobné úlomky skla a údery. Cítil som ich, ako keby ma zasiahla elektrina. Netuším, čo to bolo zač.

Možno Zombie alebo nejaká iná príšera znamenajúca apokalypsu pre ľudstvo. Pár výstrelov do tmy ju nemohlo zastaviť. Minuli sa mi náboje a jedlo, a už čoskoro sa mi minie aj voda. Krčím sa na sedadle zdemolovaného auta. V neznesiteľnom tichu počujem slabé prasknutie. Je späť…

Na konci pekla / Tomáš Beník

Nuda a samota, ktoré ma v mojom improvizovanom pivničnom bunkri napadli, zaútočili na moje mozgové bunky. Len stála a pravidelná činnosť snáď prinúti môj mozog bojovať s týmito aktuálnymi nepriateľmi, ktorí sú takí silní, aby ma priviedli na okraj šialenstva. V tomto „bunkri“ som trčal zabarikádovaný už takmer mesiac. Bol tu so mnou aj môj otec, ale ten sa so mnou po dvoch týždňoch prestal rozprávať. Jeho tí nepriatelia už porazili. Len sedel a pozeral sa na rádio. Pravidelne ho zapínal a hľadal čo i len najmenšie spojenie so svetom. Odpovedal mu vždy len ten šum.

A keď prestalo fungovať aj rádio, lebo mu po otcovej „robote“ došli batérie, chcel napojiť prístroj na autobatériu. To už možné nebolo, lebo len vďaka nej sme mali ako také svetlo. Jemu to ale bolo jedno. Rádio bolo jeho jedinou prioritou. Kvôli nemu aj zabudol, že má syna a že sme už dlho nedobrovoľne odrezaní od elektriny. Začal ma brať ako prekážku k splneniu jeho účelu. S nožom v ruke sa mi už asi trikrát vyhrážal smrťou. A to som si vždy myslel, že on, ktorý by mal byť mojím najväčším vzorom odvahy a statočnosti, nepodľahne ako prvý zmeneným podmienkam. Čo ich v tej armáde učili? Slúžil tam takmer tridsať rokov. Celú dobu čelil smrti tvárou v tvár. Jeho by predsa nemalo nič zlomiť. A teraz? Nič nezachytil. Žiadnu správu, volanie z niektorého vysielača, skrátka nič. A to ho ničilo.

Bolo treba nad tým všetkým mávnuť rukou. Aj nad vzduchom. Náš narýchlo vybudovaný bunker totiž nemal ventiláciu. Vzduch, nahromadený v piatich miestnostiach bunkra, už bol dávno vydýchaný. Už bolo načase vyvetrať. Ale dalo sa to? Od tej doby, čo nastal ten predpovedaný „koniec sveta,“ nevideli moje oči denné svetlo. Vonku bolo počuť akurát tak úplné ticho. Keď som sa však dotkol hrubých stien, zacítili moje dlane chlad. Teplota teda musela rapídne klesnúť. Ktovie, ako sa tá zima prejavila tam vonku. Tie steny ale boli vždy studené.

Už môj dedo vedel, prečo postavil túto pivnicu s takými hrubými stenami. Už vtedy sa na ten deň pripravovali. Na rozdiel od nás, oni mohli dožiť svoj život v pokoji a blahobyte, aj keď ten nôž mali tiež stále na krku.

Dúfal som, že dovnútra neprenikalo nejaké svinstvo. Ktovie, čo na seba tie armády vonku používali. Zostávalo len veriť, že barikády z hliny, tehál a iných, rýchlo nahádzaných somarín, naukladané v oknách, ktoré boli najslabšími bodmi nášho bunkra, všetko zadržali. Pozrel som sa na dvere. Tie vyzerali slušnejšie. Tiež sme ich však museli všemožne tesniť lepiacimi páskami a inými vecami z našej pivnice.

Boli sme tu len my dvaja. Moja mamička so sestrou a starou mamou tu nie sú. Ani jedna z nich nechcela uveriť myšlienke, že by sa všetko zrazu skončilo. Darmo dohovárali otcovi, aby s tým šialenstvom prestal. Darmo mame otec hovoril, že napriek pokojným správam príde útok každým dňom. Nedbala na fakty. V ten osudný deň si otec, tak isto ako ostatní jeho kolegovia z obrany, ktorí to tiež vedeli, vzal dovolenku, a ja som bol doma, pretože som na výške nemal prednášky (asi to tiež vedeli). Mama zobrala moju sestru, aby jej pomohla v škole, kde učila. Stará mama zase išla na cintorín pozrieť na hrob môjho starého otca.

Na týchto riadkoch to všetko vyzerá, akoby strata mojich najbližších bola len akýmsi oznamom. Ani si nevieš predstaviť, milý čitateľ, akú bolesť a žiaľ skrývam vo svojom vnútri. Na tie ale teraz nie je priestor. Ešte silnejší je strach. Strach z budúcnosti, strach zo smrti, ktorá nás pokosila ako kosec pole plné žita. Je tu aj obava z krajiny, ktorú uvidím. Keby sa to dalo, zostal by som v bunkri uzavretý naveky. Dochádzajú nám však zásoby jedla aj vody, pomaly prichádza hlad a koniec tých vekov sa vďaka vydýchanému vzduchu pomaly blíži.

Otec v ten osudný deň sedel pred televízorom a pozoroval správy. Ja som sa prechádzal po záhrade. Slnko svietilo silnejšie, konečne bolo po škaredom marci nádherné jarné počasie. Všetko kvitlo. Vtom ma otec zavolal domov a odviedol k televízoru. Ukázal mi správy. Skôr než stihla

moderátorka niečo povedať, vypol sa prúd. Ako posledná sa na obrazovke objavila značka radiácie.

„Pozri sa na svoj telefón! Máš signál?“

Žiadny signál. Ukázal som displej otcovi. Ten zbledol.

„Už to vypuklo! Rýchlo si zober, čo potrebuješ a utekaj do pivnice!“

Skôr než sme stihli čokoľvek urobiť, vonku sa rozozvučala siréna.

„Utekaj! Rýchlo!“ ziapal na mňa, keď sme bežali do bunkra.

Pri behu do pivnice moje oči naposledy videli tú nádhernú krajinu. Keď sme boli pri dverách, kričal som na nášho psa ležiaceho v ležovisku na verande. On však len ležal a pišťal. Vôbec nechcel ísť.

„Kašli naňho!“ zareval otec a rýchlo zabarikádoval dvere. Dobehol k rádiu napojenému na autobatériu a zapol ho.

„Vysielame na všetkých frekvenciách. Náš štát bol práve napadnutý...“

Hlas nahradilo prasknutie a po ňom ešte jedno. Potom nastal len šum. Otec rádio rýchlo vypol.

„Najprv nastane výbuch vysoko nad zemou. Ten zničí všetku elektroniku a všetky stroje. Mohol by zničiť aj naše rádio,“ povedal napäto.

Na otázku, čo bude potom, odpovedal: „Apokalypsa, syn môj. Koniec sveta!“

Sotva sa ma chytila beznádej, nastal vonku ohromný výbuch. Inak ten zvuk ani neviem popísať. Otriaslo to naším domom tak, že po chvíli prišli zvuky jeho deštrukcie.

Potom nastalo ticho. Otec stále hypnotizoval naťahovacie hodinky na svojej ruke.

„Synu, zapamätaj si, že ľudstvo dnes skončilo!“

Skôr než prišla reakcia, nastal vonku ďalší ohromný výbuch, aj keď o čosi slabší ako ten predchádzajúci. Otec ma schytil a schovali sme sa pod ťažký stôl. Bunkrom prechádzali mohutné záchvevy. Omietka padala zo všetkých kútov miestnosti. Hrôzostrašné zvuky deštrukcie vonkajšieho sveta, krížené s nápormi tlakových vĺn, ničili našu psychiku. Rachot nastal aj nad nami. Pravdepodobne sa zrútila ďalšia časť domu alebo čo. Každopádne, veranda to určite neprežila. Po piatich minútach nastalo ticho prerušované výkrikmi našich susedov. Ako to mohli prežiť?

„Somári! Zabije ich to!“ hromžil otec.

Už sme chceli vyliezť, keď nastal ďalší výbuch. Opäť sme sa skrčili pod stolom. Vonkajšie výkriky však ustali...

„Haló! Je tu niekto?“ ozval sa hlas zvonku. Prerušil ma z mojich spomienok a vrátil do súčasnosti.

„Sme tu!“ ozval sa otec.

„Ste v poriadku?“ opýtal sa mužský hlas. Bol mi akýsi povedomý.

„Nič nám nie je.“

„To je fajn. Mohli by ste otvoriť?“

Vôbec sme nerozmýšľali, že by nám mohlo hroziť nejaké nebezpečenstvo. Otvorili sme dvere a zbadali sme jazvami posiatu tvár kapitána Jedličku. Posledný rok otca v službe bol jeho nadriadeným. Vtom som zbadal, že tie jeho jazvy nevyzerali moc dobre. Pravdepodobne si ich neošetril a teraz sa mu zapálili. Otec mi o ňom hovoril, aby som sa mu oblúkom vyhýbal, lebo vraj bol vždy akýsi čudný. To však neznamenalo, aby som ho nepozdravil na ulici. Kapitán zasalutoval a rukami si oprášil poškodenú uniformu. Po pravom boku mal na páse puzdro s pištoľou. Ako správny dôstojník.

„Snažil som sa Vám ozvať a dúfal som, že aspoň Vy sa ku mne pridáte, ale ste takí istí ako Vaši kolegovia...“ povedal hrdo a chcel pokračovať, no vtom sa pri pohľade na mňa zarazil a hlavou naznačil otcovi, aby išiel za ním von. Vyšli po schodoch posiatych sutinami zničenej verandy. Ja som zostal v bunkri. Potom nastalo ticho. Ale len na chvíľu. Ten stav ničoho prerušil výstrel. Potom opäť nastalo ticho. Zmocnil sa ma strach, ale aj zvedavosť. Čo sa stalo? Chcel som sa ísť pozrieť, no strach mi to nedovolil. Teda len prvých päť minút. Napokon som sa konečne odvážil...

Prvé, čo sa naskytlo mojim očiam, bol chvost nášho psa trčiaci spod veľkej kopy sutín ako pamätník na našu verandu. Z nej nič nezostalo. Pohľad na zničenú krajinu, jemne osvetľovanú zahaleným slnkom, ma dohnal k slzám. Všetky domy boli ťažko poškodené alebo úplne zničené, z okolitej prírody a záhrad ostala len holá pláň s množstvom sutín. Všade bol cítiť pach krvi a mŕtvol, skrátka smrti. Zo záhrady máme pustinu. Kam zmizli všetky tie nádherné ovocné stromy a iné rastliny? Tá krása, ktorá stála našich predkov toľko námahy? a ani tá voda v pár malých kalužiach sa nedala piť. Bola červená ako krv. A či to nebude len krv? Keby aspoň tak nesmrdela. Ani tie muchy ju nechcú. A aké muchy vlastne? Veď tu už ani mravce nie sú. Ani potkany. Aj na púšti by som našiel viac zvierat ako v tejto spustošenej mesačnej krajine.

Namiesto nich som našiel otca. Ležal na zemi a nehýbal sa. Nad ním stál kapitán a dvaja muži. Jeden z nich dával kapitánovi do rúk dvojranovú brokovnicu. Kapitán ju zobral a prehliadal. Medzitým tí dvaja schytili otcovo telo a odnášali ho preč. Nebolo žiadnych pochýb. Bol mŕtvy. Alebo nie? Dal sa ešte zachrániť? Namiesto smútku ma ale pochytila obava. Čo keď aj mňa bude chcieť kapitán zabiť?

Asi aj chcel, lebo chvíľu po odnesení môjho otca prestal skúmať brokovnicu, vytiahol svoju pištoľ a smeroval k nášmu bunkru. Ja som medzitým vbehol do bunkra, ale nezatarasil som za sebou dvere. Namiesto toho som zobral do rúk veľký kuchynský nôž položený na stole, pod ktorým sme sa krčili počas výbuchu tých bômb. Kľakol som si ku stene vedľa vchodových dverí a bol som pripravený zabiť toho človeka. Rozumiete tomu? Chcel som ho zabiť! Bez hnevu alebo iných pocitov! Proste preto, lebo som to považoval za správne! To už som klesol na úroveň toho kapitána? Už to však bolo jedno, pretože muž schádzal po schodoch. Až teraz ma pochytil ten najnesprávnejší pocit – strach. Paralyzoval ma natoľko, že som nebol schopný pohybu, aj keď som vedel, že je to len v mojej hlave. Ťažko som lapal po dychu.

Už ho odo mňa delilo len pár centimetrov. Ešte krok a bude stáť predo mnou. Už to urobil. Najprv som uvidel pištoľ, potom jeho. Vtom prišiel môj okamih. Než stihol pištoľ namieriť na mňa, s krikom som vyskočil a oboma rukami som zarazil nôž do jeho hrude. Nôž som zabodol tak silno, že nielenže vošiel do kapitánovho tela celou dĺžkou čepele, ale sila bodnutia ho pritlačila o stenu naproti. Pri tom všetkom však stihol vystreliť. Trafil ma do ľavého ramena. To som však ešte nezaregistroval. Teraz som pozoroval, ako život pomaly odchádzal z jeho tela a krv pozvoľna vytekala z rany po noži. Opretý chrbtom o stenu som pomaly klesal na zem. Keď som dosadol, vydýchol naposledy. A ja som nič necítil! Vôbec nič! Tak ma naplnil tento môj počin, že som bol už schopný všetkého. Zobral som jeho pištoľ a vydal sa za tými dvoma chlapmi, ktorí odniesli môjho otca. Boli to susedia bývajúci o dva domy ďalej. Síce boli omnoho starší, ale boli to moji kamaráti. Tých dvoch a ich matku som poznal veľmi dobre. A teraz ich možno budem musieť zabiť...

Prechádzal som cez sutiny toho, čo bolo ešte nedávno mojou ulicou. Ozvalo sa moje zranenie. Chcel som zranené rameno chytiť pravou dlaňou, no až po dotyku som si spomenul, že je v nej zbraň. Snáď sú v nej ešte nejaké náboje. Ktovie, či bola aj tá brokovnica nabitá. Ale asi nie. Ktovie...

Moje putovanie nebolo dlhé. Našiel som ich. Sedeli pri vatre kúsok od sutín ich vlastného domu. Na jeho druhej strane bol z kobercov postavený akýsi veľký provizórny stan. Práve z neho vyšla stará žena v dotrhaných handrách. Bola to ich matka. V rukách držala odrezanú spodnú časť mužskej nohy, odrezanú od kolena. Bola to noha môjho otca. Tá jazva na lýtku, ktorú mal už od detstva, bola jasne vidieť. Bolesť sa zase stratila. Nahradil ju ohromný hnev.

Bez okolkov som na tú úchylnú beštiu namieril pištoľ. Vtom ma zbadala, stŕpla a zbledla. Tá noha jej vypadla z rúk. Vtedy som vystrelil. Určite som trafil, pretože po výstrele vykríkla a vletela chrbtom naspäť do stanu. Jej synovia sa ku mne otočili. Ich zombie pohľady ma najprv vydesili. Predtým to boli veselí chlapi plní života. Teraz boli totálne vychutnutí a mali tupé pohľady zízajúce zo špinavého oblečenia. Také som naposledy videl v dokumente o väzňoch z koncentračných táborov. Zdesenie rýchlo padlo, pretože obaja v okamihu vyskočili aj so sekerami v rukách. Tak padli ešte dva výstrely rovno do ich zažívacích ústrojov. Ktovie, koľko ľudských ostatkov nimi prešlo. Zaslúžia si očistu. Nasledovali ďalšie dva výstrely do ich hláv. Asi som ich tou prvou ranou zle trafil, pretože sa obaja zvíjali na zemi a skuvíňali od bolesti. Po sekunde im hláv vytekala krv ako palivo z prasknutej palivovej nádrže.

Stále som cítil, že to nestačí. Že ešte stále niečo treba. Nahliadol som do stanu a na zemi uvidel mŕtvu starenu, vedľa nej bezvládne telo môjho otca. Bol vyzlečený donaha. Chýbala mu presne tá časť tela, ktorú žena držala v rukách. Namiesto nej som videl len krvavé fľaky. Strhol som ten stan, vytiahol z vatry jednu horiacu halúzku a pokúsil sa tú kopu handier podpáliť. To mi ale nevyšlo. Ani jedna handra nevzplanula. Všetky boli vlhké.

Tak som to vzdal a odišiel z toho miesta naspäť k svojmu bunkru. Pri jeho vchode som našiel bezvládne kapitánovo telo. Tá brokovnica ležala vedľa neho. Uvedomil som si, čo vykonal on a čo som kvôli jeho vojnou pokrútenej dôstojnickej mysli spravil ja. Pochytil ma amok. Začal som jačať a strieľal do neho dovtedy, pokiaľ nezaznelo len cvaknutie. Potom ruka namierila zbraň k mojej hlave a stlačila kohútik. Opäť len cvaknutie naprázdno. Jačanie prestalo. Nahradil ho plač.

Behom pár minút v tom novom svete sa zo mňa stala vraždiaca beštia. S plačom som sa odobral k stolu a posadil sa na stoličku. Pištoľ som hodil na stôl. Veril som, že sa s otcom odtiaľto vydáme preč a začneme nový život. Možno by sme našli aj mamu a sestru. Odišli by sme napríklad do hôr a bolo by nám dobre. Možno len tam by sa dalo prežiť, lebo život v dolinách a nížinách je v tomto období príliš nebezpečný. Nemáte sa totiž kde poriadne ukryť. V horách sa schováte kedykoľvek a kdekoľvek. A tie výhľady, aj keď za cenu krutých zím... A teraz som tu bol sám a zranený. A na rukách som mal krv štyroch ľudí. Ale oni mohli za otcovu smrť! No mal som právo ich zabiť? Čo sa to so mnou stalo? Čo ma to tak démonicky posadlo? Vôbec som na neovládal. Pokojne som na onen svet poslal našich susedov, ktorí tam vonku pomaly umierali od hladu a chceli vlastne zjesť... Dobre, že som ich zabil! Urobil som veľkú službu tomuto svetu! Bude mi však táto niekoľkonásobná vražda odpustená?

Nezostáva mi teda nič iné, ako sa pri čakaní na smrť kajať. Alebo by som to mohol ukončiť hneď? Odobral som sa ku kapitánovmu telu a odniesol si tú brokovnicu, čo vedľa neho ležala. Vrátil som sa na pôvodné miesto a snažil sa ju otvoriť. Po chvíli sa mi to podarilo. Nebola nabitá...

Tak také je to peklo. Vošli sme doňho a pretrpeli sme si ho, a keď sme si mysleli, že sme z neho vonku, zistili sme, že z pekla sa nedá odísť. Maximálne sme sa v ňom mohli pohybovať a správať sa bez akýchkoľvek zákonov. To peklo po smrti bude len oficiálnym a definitívnym pokračovaním. Alebo sa dostaneme do neba? O tom sa rozhodne až po smrti.

Počkám si teda na ňu. Snáď to nebude tak dlho trvať. Snáď sa tá strelná rana rýchlo zapáli a ušetrí čas. A ak nie, tak si nejako pomôžem nožom, ktorý mal kapitán zabodnutý v hrudi. Nuž, na konci pekla je možné všetko…

Koniec / Emily D. Beňová

Náš svet sa ponoril do tmy. Slnko už dávno prestalo žiariť na belasej oblohe a Zem sa pohrúžila do studenej temnoty. Život bez slnka nie je možný, a tak aj naša Zem schradla.

Nebo stemnelo a nastala večná tma. Na rozhraní apokalypsy sa ľudstvo v snahe prežiť otočilo proti sebe, no to viedlo len k ešte väčšiemu nešťastiu. Zavládli panika a chaos. Padli státisíce nevinných ľudí, ktorí sa len snažili prežiť v nehostinnej krajine, na akú sa naša kedysi nádherná a prosperujúca zemeguľa premenila. Nastala doba temna a boja o prežitie či o kvapky vody.

Nastala doba nikdy sa nekončiacej zimy. Z ľudí sa stali zombie a zo sveta len miesto, kde je nutné prežiť. Mohli si za to sami, pretože si zabudli vážiť vlastné hodnoty a hodnoty nášho jediného domova.

A tak sa Zem premenila na púšť, bez vody a elektriny. Hlad, beznádej a mizéria prepukli v silnej nadvláde a človek sa dal na putovanie za lepším svetom. Počúval akési „volanie“ vo svojom vnútri, ktoré mu napovedalo, že musí veriť v lepší zajtrajšok. Lenže na zemi nebolo miesta, kde by sa dalo žiť lepšie.

Militarizované centrá, kde sa dalo prežiť, k sebe nepúšťali preživších pustovníkov, a tak mnoho ľudí zomrelo pred bránami. Tí, ktorí mali viac šťastia, dobyli iné miesta a obsadili cudzie sektory. Len aby prežili o deň či dva viac, kým ich nenahradia ďalší, čo sa snažia prežiť.

Boli však aj miesta, ktoré boli strážené nielen ľudskými silami. Centrá s väčšou a mocnejšou populáciou ľudí. Bunkre so životom, zeleňou, teplom a vodou, no tie lokality boli strážene ako najväčšie poklady zeme. Stroje pripravené zabiť skolili nábojmi každého, kto si dovolil vzoprieť sa novým zákonom a vstúpiť do ich sektoru.

Na Zemi bolo priveľa ľudí a pramálo miesta, kde sa dalo prežiť a žiť. Náš domov umieral, bol doslova na prasknutie ako plná palivová nádrž. Ľuďom chýbala odvaha, aby si znova začali veriť a spoločne sa vzopreli krutým časom. Tí, ktorí odvahu aj našli, zostali väčšinou zranení alebo mŕtvi.

Zabudli sme na to, že zem, po ktorej kráčame, nemá slúžiť nám, ale my jej. Zabudli sme na to, že sami sebe kopeme hrob. Zabudli sme na všetko...

Hlavne na to, že všetko, čo máme, si musíme vážiť a starať sa o to najlepšie, ako vieme, lebo nakoniec nastane doba, keď sa už nebude o čo starať.

Putovanie / Marek Durdiak

Na púšti kvapká voda,
verím, že poslednýkrát,
po nás posledná stopa,
ľudstvo už stratilo tvár.

Zranený hľadáš svoj domov,
miesto, kde zasýtiš hlad,
veríš, že v korunách stromov,
znieť bude navždy tvoj hlas.

Asi je koniec,
apokalypsa,
príšerná zima,
pomodli sa.

Vždy môžeš veriť v nebo,
a že v ňom miesto máš,
že sa ti vráti všetko,
čo tomu svetu dáš.

Tu odvaha už nemá miesto,
posledné náboje,
odlož si práve preto,
že príde prímerie.

Prasknutie bubienka,
no počuť volanie,
posledné hlasy zombie,
už iba beznádej.

A už je zima,
a nádrž paliva,
nehreje, nesvieti,
ani elektrina.

Oáza v púšti / Peter Ďurík

Vrátil som sa domov len po pár hodinách. Otvoril som dvere. Môj pohľad padol rovno na tú spúšť, ktorá ma čakala v miestnosti. „Hotová apokalypsa," prebehlo mi hlavou. Myslel som si, že prasknem od zlosti. Nechýbala mi odvaha, preto som vošiel dovnútra. V obývačke ma čakal prevrátený veľký hnedý kvetináč. Veril som, že to je len zlý sen, keď vtom som zbadal vankúše potrhané na franforce. Nechápal som, odkiaľ sa v obývačke zobrala voda. Neupadol som do beznádeje, a tak som putoval hlbšie do domu. Z kuchynského drezu naozaj tiekla voda plným prúdom. Rozbehol som sa k chladničke, aby som ju vytiahol z elektriny, nech sa nikto nezraní. Mal som sto chutí volať o pomoc, no nechcel som riskovať, že to začuje môj sused, ktorý sa zvykne zakrádať okolo domu ako zombie.

Nasledoval som mokrú stopu smerom do garáže. Na moje prekvapenie boli na dlážke kúsky jedla zo včerajšej večere. Zdalo sa, že niekto mal hlad. V chodbe som preto zobral zo skrinky pušku a zopár nábojov. Vonku je zima, chcel sa niekto len skryť pred chladom? Mysľou mi behali rôzne scenáre. Nevedel som, čo mám očakávať. Prešiel som okolo šijacieho stroja, otvoril dvere do garáže a vtom som uvidel svojho psa ležať ukrytého pod palivovou nádržou môjho auta. Netušil som, čo presne sa tu stalo, ale som rád, že som nenašiel nikoho cudzieho. Zobral som psa do náručia, tvár otočil smerom k nebu a modlil som sa k Bohu, aby sa ľudstvo polepšilo. Na svoje prekvapenie som však nebol nahnevaný. Možno bol môj dom pre niekoho len ako záchranná oáza v púšti. Zúfalí ľudia predsa robia zúfalé činy.

Rok 3000 / Stanislav Hoferek

To je zas deň. Blbá škola a všetky tie úlohy. Potrebujem si kúpiť nové topánky. Na to potrebujem ísť na brigádu a zas roznášať tie hlúpe letáky. Aby som to zvládol, musím sa aspoň poriadne najesť. Dať si poriadne jedlo, nie nejaké suché vločky. Ale nie, ja dostanem ešte aj hroznú úlohu zo školy. Čo tam mám napísať? Rok 3000. A čo? Rok ako každý iný. Mám klamať, že všetko bude super? Nebo na zemi? Alebo mám písať, že bude vládnuť chaos? Apokalypsa alebo nie, ja mám hlad.

Ešte je tu jedna možnosť. Skúsiť stihnúť úplne všetko. Skrátiť putovanie k prázdnej chladničke, čo najrýchlejšie a bez prežúvania prekonať hladovú beznádej a popritom roznášať letáky pre spoločnosť, ktorá dodáva elektrinu. Mohla by mi dodať trochu energie. Moja palivová nádrž je prázdna a začína sa u mňa rysovať odvaha odísť bez zaplatenia aspoň s rožkami. Cítim volanie bielej múky. Celé zle.

A keď to zvládnem, čo s tou úlohou? Iste, hodím tam púšť. Vo všetkých tých realistických príbehoch z budúcnosti je púšť. Nedostatok vody, ľudskosti, občas nukleárna zima. Mám pocit, že len kvôli akejsi štatistike. Ľudí ostane tak na úrovni štatistickej chyby, ale napätie medzi nimi bude na prasknutie. Všade stroje, ktoré majú viac inteligencie ako niektorí ľudia.

Ešte by to chcelo popísať takého bežného, obyčajného človeka. Ako ho ozvláštniť? Dať mu dva pásy nábojov, ktoré bude nosiť všade so sebou? Dať mu silu veriť, že aj keď bude zranený, tak mu niekto pomôže? Alebo že v nekonečnej pustatine nájde nejaký vrak, ktorý môže nazývať Domov? Alebo bude každý jednoducho zombie a bude im vlastne všetko jedno?

Konec / Tereza Hrušková

Jednou mi jeden muž řek,
to zrovnaapokalypsanastala,
jen připomínám, že nebyl to Řek,
spíšzombiepoté colidstvopřešlaodvaha.

"Prý vpouštihledatvoduvýzvou je,
zvlášť když už jste třetí den bezjídla,
užhladynevíte kde je dole akde nahoře,
doma je pro vás jen iluze záludná."

Ale abych se vrátila k podstatě věci,
elektřinapodle nějstrojeléčí,
a vzimě putovata k tomuzraněný,
to chce prývěřit,
neboaspoň neztrácet naději.

Teď plání se rozléhá jeho beznaděj ao pomoc volání,
vlci už jdou,
noc přijala své poslání,
nábojedo pušky téhle ráže nevlastní,
z nádržepaliva se ozývá temnépraskání.

To apokalypsa už asi nastala,
Tak tedy sbohem,
poslední noc pro něj právě začala.

Apokalypsa mysle / Peter Jarkuliš

Sme zombie či androidi?
Napoly mŕtvi či napoly stroje?
Sme duševní invalidi,
ľudstvo určené pre náboje.

V domovoch vládne zima,
v srdciach máme púšť.
Netečie voda, nefunguje elektrina
a ty váhaš, či stlačíš spúšť.

Beznádej ovláda tento svet,
a nastáva apokalypsa mysle.
Cítiš sa zbytočný ako zvädnutý kvet,
ako palivová nádrž v pornopriemysle.

Putuješ svetom zranený na duši,
a voláš po zmene.
Odozva je len praskot do uší,
aj jedlo ostáva nemenné.

Prestávaš veriť, že ľudstvo sa zmení,
pozrieš sa na nebo potom na púšť.
So zubatou si zoznámený,
nachádzaš odvahu stlačiť tú spúšť.

Cesta do neba / Eliška Jugášová

Bolo počuť len volanie o pomoc. Vo vzduchu sme cítili beznádej. Bez jedla a bez vody sme sa vydali hľadať nový domov. Čakala nás náročná cesta. Vonku bola zima, no nám neostávalo nič iné, ako veriť, že nájdeme nejaké zásoby.

Po dvoch dňoch putovania sme konečne našli opustenú budovu, ktorá zapáchala ako palivová nádrž. Okná boli popraskané a elektrina nefungovala. Nebol tu žiadny náznak života. Všetci sme sa zhodli, že bude najlepšie, ak tu zostaneme cez noc. Hlad mi nedal spať, a tak som išla preskúmať okolie. Dostala som sa na tretie a zároveň posledné poschodie. Sadla som si na balkón a rozmýšľala, či ešte niekde žijú nejakí ľudia šťastne a bez starostí. Keď som sa vracala, počula som zvláštne zvuky. Odvážne som sa otočila späť a vykročila vpred do miestnosti. Na zemi ležal človek, ktorý vyzeral ako zombie.

Bol zranený a v ruke držal zlatý náboj. Jeho posledné slová som počula len ja. Povedal mi: „Choď po púšte a za púšťou nájdeš nebo." Každý z nás vedel, že žijeme v čase apokalypsy.

Zapraskali hromy / Maja Kadlečíková

Apokalypsa nenechala na seba dlho čakať. Tak či tak sme tu už dlho žili ako zombie, neživí, nemŕtvi. Prežívali. Všetci sme na ňu čakali. Verili sme, že hoci možno prinesie púšť, stratíme vodu, elektrinu a to, čo bol pre nás domov, vítali sme ju. Hlad a smäd po citoch, pravom jedle, nielen pre telo, ale aj dušu zmazal akúkoľvek beznádej. Naopak, to dlhé putovanie za pravými hodnotami ľudstvo čoraz viac vyčerpávalo. Prebytok ľudí a strojov, čo ich stále viac pripomínali, zraňoval to ľudské. Zranení boli tí, čo si to uvedomovali, ale aj tí, ktorí o tom ešte akoby nevedeli. Volanie po zmene bolo tak dôrazné, že už nikto nepotreboval vykrikovať. Bolo to jasné. Muselo to prasknúť.

Náboje sa už dávno minuli, už sa nikto ani nepokúšal strieľať na neznámy a zároveň známy cieľ. Pohyboval sa v temnotách, no my sme začali cítiť svetlo. Tomu, čo potrebuje agresivitu streľby sme už nechceli darovať pozornosť. Rozhodli sme sa nedávať žiadnu energiu do palivovej nádrže toho neznámeho-známeho, čo nás chcelo ovládnuť. Bola na to treba odvaha, však vždy, keď sme pozreli na nebo, cítili sme, že tam je naša poživeň, jedlo pre srdia aj telo. Zapraskali hromy, prišli blesky. Hromy nevystrašili, blesky neoslepili. Číre svetlo. Už sme nepochybovali, že práve apokalypsa je na našej strane, aby pomohla. V príchod živej vody sme uverili.

Už nie je kam ísť / Eduard Lautrek

V zahmlenom meste znie starnúca beznádej,
odišli všetci adnes umiera posledný zlodej.
Zranený odvahou na kraji svojho domova,
končí púť sjazykom zimným, bez slova.

Ozbíjal naivné ľudstvo o sklenenú vieru
z vrecák talónu ujedal – hlad nepozná mieru.
V rukách zviera prehnité náboje,
všetko, čo nakradol, považuje za svoje.

Nádrže paliva prázdne bez iskry,
bez elektriny!
Len pár kvapiek vody avôňa stariny.

V povetrí počuť nežné prasknutie,
JEHO snaha o posledné rieknutie.
Dočkali sa konca ukrutne boje,
nastala evolúcia, ožívajú stroje.

Tí, čo sa vrátili, ideu o nebi razom zmenili.
Žiadne nebo, len púšť atiché volanie,
žiadne zombie, apokalypsa zasiala silné korene.

Stačilo pár rokov,
pár nesprávnych krokov.

Odvaha / Matúš Lavrík

Vždy mi hovorili, že mi chýba odvaha. Počuť toto z úst niekoho, koho máte radi, vo vás vyvolá beznádej. Premýšľam, či práve ľudstvo nie je to, čo nám vo väčšej miere odvahu a chuť konať dodáva. Nikdy som v sebe nemal dušu dobrodruha a vždy som bol rád, keď som nablízku cítil domov, ale nedávna skúsenosť, keď som bol blízko nebeskej brány, ma prinútila zamyslieť sa nad tým, či by som nemal život tráviť tak, ako chcem ja a prestať konať, ako diktujú ostatní, ako naprogramované stroje. Hlad po nových informáciách mi však nikdy nechýbal. Môj život bol vždy len putovanie medzi knižnicou, domovom a prácou. Avšak teraz, v zime, keď som bol duševne a vlastne aj fyzicky zranený, som chcel presvedčiť nielen ju, ale aj seba, že na to mám. Akékoľvek dobrodružstvo som predtým považoval za obrovskú apokalypsu.

Zima, to bolo to pravé slovo, ktoré mi napadlo tu uprostred púšte, kde mi ku šťastiu chýbala voda a kúsok jedla. Znie to zvláštne, ale asi by som mal pociťovať obrovskú horúčavu, ktorá by ma o chvíľu mala premeniť na zombie a nie na zimu, ktorá mnou prechádzala vo vlnách ako elektrina.

Všetko to začalo prasknutím, ktoré som počul blízko palivovej nádrže. Ísť na takéto dobrodružstvo bez toho, aby som si skontroloval technický stav auta, bola istá samovražda. Prečo však nedokázať, že ja na to mám a veriť, že zlaté, nekonečné pole z piesku prekonám.

Ležiac v tieni nepojazdného auta som vytiahol náboj a trasúcimi sa rukami ho vložil do zbrane. Viac som nevládal vzdorovať tomuto peklu, nikto nepočul moje volanie.

A tak moja nedávna skúsenosť, keď som pozeral na krásne modré nebo, bola tá, ktorá ma prinútila konať tak, ako chcem ja a nie tak, ako chcú ostatní. Áno, napadlo mi to. Napadlo mi, že ten náboj použijem na to, aby sa zo mňa ten

zombie stal, ale chýbala mi odvaha. Ten nedostatok ma teraz zachránil.

Sen? / Dušan Láznička

Rútim sa domov,
kde je len hlad a beznádej.
Púšťam vodu,
veď som zranený.
Volám o pomoc,
ale ľudstvo je hluché.
Verím, že nie som zombie.
Ešte nie.
Opúšťam dom.
V kraji, kde púšť je trest,
z vrecka vyberám jedlo.
Hnilé a stvrdnuté.
Putujem s nábojmi za opaskom,
uzimený.
Blížim sa k strojom,
hladkám ich.
Čosi hovoria.
To len elektrina tíško praská.
Strieľam do ich palivových nádrží,
a kričím,
a revem,
do besnenia zabijakov neba,
do apokalyptických očí matky,
do rozkladu odvahy v tieni smrti.

Putovanie mysľou / Ladislav Mrena

Depresia nie je kamarát. Depresia je sviňa. To bola veta, ktorú som si opakoval stále dokola a dokola ako nejaký zmrd. Kiežby som mal krčah vody so sebou. Prečo som si ja debil nezobral jeden krčah vody? Alebo iného stimulatívneho nápoja. Pekne orosené pivko, dvanástka, alebo aj hociktorá iná stupňovitá orosená odmena, ktorá by mi ovlažila suchý krk ako striekacia hadica uja požiarnika v úzkych plavkách.

Depresia, tá prešibaná kurva, sa ma držala ako malomocná prostitútka z Kambodže. Sedela mi na pleciach v krátkej ružovej sukničke. Hompáľala malými bucľatými nožičkami v červených sandáloch s ponožkami a veselo si pohmkávala melodickú riekanku. Ty si debil, ja som debil, atď. Úžasná to vec tie rýmovačky, pomyslel som si a podal som tej malej depresii ďalšie lízatko, aby už konečne držala hubu. Našťastie hneď stíchla, keď začala lízať. Myslím tú lízanku, vy zvrhlíci.

Kráčal som touto vyprahnutou púšťou už druhý deň takmer bez prestávky. Samozrejme, malú prestávku na krátky, veľmi energický spánok som si musel dopriať. Plus tam boli krátke, ale veľmi dôležité prestávky na zisťovanie, ako som sa dostal do tejto sračky. Na nič som neprišiel. Ale to nevadí, plánujem to skúšať aj naďalej. Presne tak ako ma to v katolíckej škole sv. Márie naučili bezruké mníšky hneď potom, čo ma pristihli masturbovať nad sochou panenky Márie. Nie, nestihol som sa urobiť, ak ste nad tým premýšľali. A ak vám to ani nenapadlo, vy hnusné kurvy, tak vám neverím. Máte nosy dlhšie ako Pinocchio po pervitíne.

Mal som ešte jednu, asi desaťminútovú prestávku na veľkú potrebu. Tlačilo ma to už od rána a či som chcel alebo nechcel, musel som ísť. Viete si predstaviť, ako sa serie s depresiou okolo krku? Totálne na hovno. Chvíľkami som sa skoro neudržal na nohách, roztriasli sa mi a nebyť mojich šviháckych reflexov, ktoré mám od gameboyu, skončil by som riťou rovno vo vlastnom hovne. Nedokážem si predstaviť, čo by som potom robil. Ale našťastie sa to skončilo úspechom a môžem o sebe verejne, takto pred davom tuná pri kulturáku, vyhlásiť, že vy všetci ste zombie, len ja som lietadlo brum brum.

Iné prestávky si už nerobím. Najprv som si chcel robiť aj prestávky na šťanie, ale nakoniec, keď som sa takto priateľsky popod fúzy poobzeral na túto skurvenú púšť, som si povedal, že asi aj tak nie je nik, kto by ma súdil a ukazoval prstom na malý penis. Takže to robím počas chôdze. Úplne vážne. Normálne ho vytiahnem, pootočím sa trochu do strany, aby som si neošťal roztrhané tepláky, ktoré mám, mimochodom, vykasané nad kolená ako pravý panelákový frajer, a čúram.

Potom oklepem, dvakrát do ľava, jedenkrát do prava, a hotovo. To sa musí, lebo ak by som to neurobil presne v takomto počte, vybuchol by vesmír alebo by nastala na zemi apokalypsa, akú si určite nepamätá ani Santa Claus. A to predsa nechceme.

Keď sa tak na seba počas chôdze pozerám, uvedomujem si, že asi nie som úplne v poriadku. Nemyslím tým psychicky, samozrejme. Som čulý a triezvy ako dôchodca. Myslím tým, že mám na tele niekoľko zranení. Prvé je na kolene. Je odreté do kosti, tak som si ho obviazal tričkom s Mickey Mousom. Ďalšie zranenie mám na uchu, konkrétne na ľavom. Problém je, že tam ucho nie je. Takže zranenie je vlastne tá kurva diera, ktorá mi po ňom ostala. Tiež ho mám obviazané. Slipami. Boli čisté. Ale, pravdupovediac, netuším, ako sa mi to stalo. Keď som sa včera ráno prebral na tejto púšti, už tam bolo. Či vlastne nebolo.

A tak mi napadá hneď ďalšia spojitosť s týmto celkovo veľkým pojebaným problémom, a to, že netuším, kam idem a prečo. Neviem, kde mám domov, ak vôbec, samozrejme, nejaký mám. Možno som bezďák prašivý, čo ja viem. V každom prípade, zatiaľ žijem a pokúsim sa, aby som žil aj naďalej. Ak boh či satan dá, alebo nedá, ja už neviem, ako je to s tými sexuálnymi hrátkami medzi nimi, tak prežijem túto suchotu.

Mám už celkom aj hlad, ale to sa nedá porovnať so smädom, ktorý pociťujem v celom tele. Musím sa pripraviť na najhoršie, a to, že začnem piť svoj vlastný moč. Žiaľ, ťažké časy si žiadajú kurva drsné zaobchádzanie. Človek ale nikdy nesmie prestať veriť, že aj na takejto blbej púšti sa môže objaviť čašníčka s bujným poprsím a gin tonicom na tácke.

„Pane, budete si prosiť aj slamku alebo len tú fajku s ginom?“

To by bola krásna predstava. Určite by sa volala Filoména Držkatá rodená Prcina. Presne tak. Inak to ani nemôže byť.

Slnko, ktoré mi doteraz kurvilo oči svojím jasným jasom a pojebanou páľavou, zapadalo za hory v diaľke. Konečne ide do piče spať. Aspoň si trochu oddýchnem, lebo ma už bolí celé telo.

O chvíľu tak aj bolo. Slnko zapadlo a na tmavomodrú oblohu vybehli hviezdy tanečnice, ktoré poblikávali a smiali sa mi, aký som ja debil sedlácky, že som tu a nie doma pri obľúbenej TV show Rosalinda. Ľudstvo by nemalo zabúdať na tieto veľkolepé telenovely, ktoré nám tak veľmi obohacujú a spestrujú nudný a krátky život. Veď tí ľudkovia z Indie sa tak veľmi snažia, aby vytvorili kvalitný program. Mali by sme sa každý večer pred spaním pomodliť za ich diabolské duše a dúfať, že v pekle je ešte dosť miesta pre nich a ich rodiny. Nech im je zem ľahká ako šlapka na rohu. Amen.

No ale v tejto chvíli nastal ďalší problém, na ktorý som skoro zabudol. A to, že na púšti, keď zapadne slnko, nastane kurevská zima. A už bola tu a začala sa mi driapať cez chrbát na hlavu.

Sakra, ľudia, dajte mi trochu priestoru. Ako mám, kurva, takto chodiť púšťou, keď sa mi naserete na hlavu a krk. Čo som, doriti, nejaký autobus? Jebem ja na vás, nikam sa už nejde. Tu ostanem.

Ľahol som si na piesok a začal trucovať. Bolo to úplne beznádejné. Totálne všetko. Nič sa mi už, kurva, nechce a nemá už asi ani zmysel, o niečo sa v tomto kurevskom svete snažiť.

Ako som tam tak ležal, piesok začal chladnúť, čo bolo dosť nepríjemné. Preto som sa posadil a začal som prehľadávať svoje deravé vrecká. Viem, že som mal niekde zápalky alebo zapalovač. Potrebujem založiť oheň, nech sa zohrejem. Dnes sa už ďalej aj tak nedostanem.

V pravom vrecku som mal len použité náboje z brokovnice a vreckovku polepenú od soplov. V ľavom zas kondóm, načo mi tu, kurva, len bude, a zicherku. Samé užitočné krámy, povedal by som. Počkať, ešte zadné vrecko. A BINGO! Zapalovač. Zelený plastový a plný plynu. Paráda. Teta Betka by bola na mňa hrdá. Zomrela na tuberu.

Teraz už len nájsť niečo, čo by som mohol zapáliť. Tak som sa začal obzerať a prehrabávať suchý piesok. Zopár konárikov sa našlo. Nahádzal som ich na kopu a hľadal ďalej. Vtedy sa niečo zablislo v diaľke. Niečo červené.

Čo to, u kurvy, má byť?

Nabral som poslednú odvahu, ktorú som mal ešte pod pazuchou, a išiel som k tomu. Vyzeralo to ako niečo plechové. A aj bolo. Ležala tam palivová nádrž hrdzavočervenej farby, ktorú tu zanechal asi nejaký pumpár Fero. Vykopal som ju spod piesku a vzal so sebou. Nebola úplne prázdna, niečo v nej žblnkotalo. Pravdupovediac, bolo mi jedno, čo to je, ak to hlavne bude horieť.

O chvíľu nato som už sedel pri malom táboráku a užíval si tepla. Oheň blčal a malé svetielka pomaly stúpali k nebu. Sedel som pri ohni, unavený od chodenia a od depresií a všetkého, čo ma tu postrehlo. Oči sa mi začali zavierať. Už som myslel, že sa uložím na spánok, keď som zrazu z diaľky začul volanie. Nebolo to volanie o pomoc, to by som, kurva, hneď rozoznal, ale len také zhíknutie. Ako keď zistíte, že vám sused nasral pred dvere. Alebo jeho pes, to je jedno. O chvíľu nato sa ozvalo znovu, ale bližšie.

Tak trochu som sa aj obával, že by z tmy na mňa mohlo niečo vybehnúť a zabiť ma, ale bol som nejako otupený a môj mozog už išiel spať. Nemienil sa už prebrať a otočiť na posteli. On spí a nič ho už nezaujíma. Rob si,čo chceš, Ďuro, ale mňa do toho neťahaj.

Ozvalo sa prasknutie. Nejaký konárik sa pod ťarchou niečoho ťažkého zlomil na dve polovice. To už som mal naozaj strach. Aj by som sa posral, ale keďže som celý deň nič nejedol a nepil, na ten moč ešte neprišlo, tak som nemal čo. Sucho v plienkach.

Zrazu sa z tmy vynoril nejaký čudesný stroj. Vyzeral trochu ako starý robocop. Dve nohy, ruky, hruď a hlava. S vrzgotom a plechovým rachotom sa posadil oproti mne do tureckého sedu. Jeho umelá tvár ako z figuríny na mňa zízala. Umelé čierne oči ani nemrkli. Kurvy hnusné. Bol som tak unavený a vystrašený, že som si poriadne neuvedomoval, čo tu sedí predo mnou. Kurva, stroj. Prišiel a posadil sa. Ako na zastávke autobusu. Chcel som niečo povedať, ale v hrdle mi úplne vyschlo a nedokázal som z neho vydrať zvuk. Úplná tichota.

Stroj sa nahol nad oheň a začal si mädliť ruky. Akoby mu bolo zima.

„Čo to, kurva, robíš?“ dostal som nakoniec zo seba.

Vtom som sa prebral. Pred očami sa mi vyjasnilo, akoby sa otvorila opona a ja som sedel na sedačke vo svojej obývačke v byte na piatom poschodí. Bol som doma. Hneď som vedel, že všetko, čo som videl a zažil za posledné dva dni, bol len podmienený výplod mojej fantázie, ktorá dostala stimul po svinstve, ktoré som zjedol. Zjedol som lysohlávky. Tie kurvy mi totálne ojebali mozog aj telo. Jaj, ako rád som bol späť. Znovu v civilizácii, znovu doma, kde je všetko poruke. Kde je internet a TV.

Vtom televízor zhasol a nastala tma. Zhasli svetlá, rádio, ktoré hralo v pozadí z kuchyne, svetlo nad akváriom. Všetko zhaslo. Všetko sa vyplo a nastalo úplné ticho. Sedel som tam ako tĺk v tej tme, keď vtom mi napadlo a nahlas som zvolal.

„Jožko, kurva, ty si nezaplatil za elektrinu?!“

Volanie apokalypsy / Mária Nováková

Praskla palivová nádrž plná nenávisti,
ostala len voda. Nie však živá voda.
Ľudia sa nemenia, sú často takí istí,
ostala len beznádej. Žiadna sloboda.

Začiatok apokalypsy premeškali mnohí.
Horšie ako večná zima bez nábojov.
Sme ľudia ulice, stroje, zombie a iné tvory,
leniví hýbať sa, putovať za slobodou.

Ostáva domov v nedohľadne, nebo žiadne,
namiesto jedla je len hlad a viera.
Púšť spomienok a odvaha v nedohľadne.
Volanie, zranenie, elektrizujúce zviera.

Strohé stroje / Lucia Páchniková

Ľudia ako stroje budujú si vzťahy, ktoré nikdy nebudú ich nebom, sťa púšťou, na ktorej skôr či neskôr zahynú. Zranení sa snažia veriť, že na tej púšti, kam sa sami dohnali, nájdu ešte vodu – vodu živú, ktorá nepremení v prach ani ich, ani ich sny. Hoci im nechýba odvaha, nenájdu ani vodu, ani jedlo a ich volanie, hlasné ba až ukričané, ktoré šíri sa z páľav a prachu, nikto nevypočuje. Chceli by opäť putovať domov, na miesto, kde údery živého srdca niečo ešte znamenajú, no na putovanie už celkom zreteľne nemajú dosť síl.

Sú ako zombies. Príšery, ktoré sa strácajú v masách horúcich zrniek piesku. Každé to zrnko je ako jeden ľudský život, po ktorom pošľapali, ktorý zničili, ktorý zaliali slzy. Znetvorení, nechutní, ide z nich strach a vôkol nich nie je nič len zima. Už žiadny náznak ľudskosti. Ľudstvo možno už ani nie je. Palivo, to jediné, ktoré ich robí inými od ostatných umelých tvorov sveta, ktoré ženie ich vpred, prchá a ostáva iba beznádej. Láska je pre človeka to, čo pre stroj elektrina. Ak ju nemá, je len nepoužiteľný kus niečoho, čo sa na seba snáď iba podobá. Do hnevu, ktorý chŕlia vôkol seba, prezliekajú denne vlastnú bezmocnosť bez toho, aby si to priznali. Paľba, ktorú pod záštitou zraneného ega a beznádeje spustia vždy, keď cítia sa slabí a ohrození tým, čo sami stvorili, je ako paľba zo samopalu, avšak iba slepými nábojmi.

Zvláštne, že toto svinstvo cítiť dokážu! Apokalypsa je zrejme už blízko. Tak čo ju odvráti? Naplnia ľudia svoju palivovú nádrž tým, čo ľudstvo robí odjakživa ľudstvom, alebo príde opäť jedno veľké prasknutie, bod zlomu, a svet iba ticho, bez nároku na protest či obhajobu, poslúchne Darwina?

Sonet / Eva "Kara" Pifková

Púšťou zahalenou v hmle sa nesie tiché volanie,
apokalypsa prišla, ľudstvo v biede zhynie,
keď sa nám voda, jedlo ielektrina minie,
zranený chlapík v kŕči leží, no skonať nie anie.

Má hlad aje mu zima, ostré náboje sú preč,
chce veriť, že putovaniu nie je ešte koniec,
veď Nebo je jeho domov, kým nezaznie zvonec,
proti Zombie ostala mu len odvaha atupý meč.

Ozvalo sa prasknutie, to ďalšia pečať bola,
beznádej už rozťahuje perute,
anjel na nás vypustil trojhlavého trola.

Je to zlé azachránia nás len diabolské stroje,
s plnou palivovou nádržou snáď,
ak budeme rozumní, vyhrajú nám naše boje.

Dokonalá mrcha / Tatiana Plešová

Žijeme v zombie dobe bez jasných pravidiel a cieľa. Cítime neustály hlad, doslova sa požrať navzájom. Tento hlad nás nie raz privedie na samotný okraj, ktorý možno prirovnať k púšti tak horúcej, až to páli.

Len škoda, že nás to nepáli na tom správnom mieste, v srdci. Stali sa z nás skutočné stroje bez emócií, sme zajatcami samých seba, vlastného nedokonalého sveta, kde je priestor iba pre závisť a osočovanie?

Zombie svet je tak trochu na hlavu, no zároveň predzvesťou apokalypsy. Všetko vnímame ako samozrejmosť. Vodu, elektrinu, no len samých seba akosi nie. Vnímame len potreby, potrebujem, chcem, daj...

Muži prestali byť mužmi, no aby som nebola moc kritická. Nájdu sa aj výnimky a ženy, tie strácajú hrdosť, morálne zábrany… Stali sa z nich dokonalé mrchy.

Kto je to vlastne mrcha? Prečo tak my ženy jedna druhú nazývame? Mrcha v sebe ukrýva ženu, ktorá nám pekne leží v žalúdku. Existuje niekoľko adeptiek, a to nielen v kariére, ale aj vo vzťahu.

Mrcha musí mať tie správne vlastnosti, ktoré ju k tomu priamo predurčujú. To nie je len tak, mať v sebe tú drzosť, skazenosť, nemorálnosť a, samozrejme, žiaden charakter a svedomie. Taká mrcha si v úvodzovkách zaslúži náš obdiv. Ísť si za svojím, nebrať na nikoho ohľad. Čo tam potom, že ju iné preklínajú, veď predsa ona je tá, ktorá má navrch a všetko, čo chce. Lucia nebola iná...

Lucia, prototyp „dokonalosti“, aspoň tak samú seba vnímala. Všetko jej muselo patriť a ležať pri nohách. Krásou moc neoplývala, ale zato sebavedomie jej rozhodne nechýbalo. Blond vlasy a modré oči z vás krásku ešte nespravia. Plnoštíhlu postavu rôzne maskovala. Čo na tom, že vyzerá, ako vyzerá, ale chlapov si vždy vedela nejako omotať.

Napriek všetkému, Lucia mala okrem pekných mužov ešte jednu slabosť a tou bolo jedlo. To ju priamo fascinovalo, omamná vôňa jej často nedala spať, a tak vyrabovala kuchyňu ešte skôr, ako prišlo ráno. Jedlo je pre mnohých ideálnym nástrojom, ako si riešiť mindráky často z traumy alebo veľmi skorej mladosti.

Vrátim sa k Lucii a k mužom, nutne potrebovala nový objekt záujmu. Nemusela chodiť ďaleko. Do firmy nastúpil nový kolega, presne jej ideál. Typický zombie muž, čo vás dostane do kolien. Mačo, čo si získa nejedno ženské srdce.

Lucia po ňom vyštartovala, nechcela premrhať príležitosť, ktorá sa predsa nenaskytne každý deň. Kukuč sem, kuč tam. Mačo spočiatku hral formu nechápavého, ale je fakt, že sex mal rád a nebránil sa nový možnostiam, úletu. Tak totiž Luciu vnímal. Ako istotu ľahkej devy, ktorá uspokojí primárne potreby.

Tak sa aj stalo a vznikol medzi nimi románik. Síce vášnivý, ale bez lásky. Mačovi to bolo jedno, len Luciine úvahy zachádzda každej ženy, ale za akú cenu? Koľko je žena ochotná zaplatiť za obyčajné šťastie, kam a ako ďaleko až zájde?

Míňali sa dni, týždne a čas plynul rovnako. Mačo dobre vedel, že Lucia nie je to, čo chce, prepadol beznádeji. Hľadal hlbší význam, zmysel vlastného bytia. Kým Lucia stále nechápala pravú podstatu šťastia, prílišná zaslepenosť z vás spraví egoistu hľadiaceho len na vlastné potreby a túžby.

Lucia dobre vedela a cítila, že ju Mačo neľúbi. Napriek tomu sa nevzdávala a trvala na svojom. Mačo sa len prizeral a sám padol do pasce, z ktorej márne hľadal únik. Nabrať odvahu a vymaniť sa zo stereotypu všedných dní a uniknúť pred tým, čo je nevyhnutné, nie je len tak. A tak si človek často vyberá tu najľahšiu cestu a tou je nečinnosť. Žiť ilúziou a rozímaním nad tým, čo by bolo keby...

Mačo sa v podstate len putoval v myšlienkach. To mi príde na rozum, ako sa spieva trefne v pesničke: „od nikud nikam, mohla sem být na tom hůr“. A toto presne vystihovalo aj Mača.

Zmenu bolo cítiť, bola tak blízko, a predsa tak ďaleko. Na dosah. Osud sa zahral s Mačom a ten dostal lekciu, čo navždy zmenilo osud nejedného človeka vo svete zombie. Volanie osudu bolo tak silné, že Mačo viac nedokázal odolať pokušeniu. Stačí však skutočne len viera, aby prišlo vykúpenie v podobe neba.

S plnou palivovou nádržou sa vybral Mačo otvorený novému osudu. Mal v sebe ten správny náboj. Vnútorný hlas mu našepkával, neboj sa, choď do toho, šliapni na plyn a vydaj sa ústrety tomu, čo je tvojím osudom.

Tým osudom mala byť láska, tak sladká, nepoznaná, ale so silnou príchuťou trpkosti, bolesti a zrady. Sneh dopadal na zem, zima bola tak očarujúca, ale on nevnímal jej krásu. Bolo mu jedno kam. Len čím ďalej od všetkého, túžiac po niečom novom.

Z ponurých myšlienok sa dostal prudkým zabrzdením. Telo na zemi sa zmietalo v agónii bolesti, bola to ona, Žena, čo navždy zmenila jeho život, zmýšľanie a pohľad na svet. Nič netušil, nevnímal, podišiel k nej a len onemený hľadel do jej anjelských očí.

Ten pocit nepoznal a nezažil. Zabudol na všetko, čo bolo, čo vedel a vnímal len ten pohľad. Môžete vstať, ste zranená, odveziem vás, trval na tom. Skutočne odviezol Ženu s anjelskými očami do nemocnice. Ostala tam niekoľko dlhých dní. Každý deň za ňou chodil. Nebola to povinnosť ani súcit, jednoducho vedel, že je to jeho osud, že ona je tým, čo hľadá, po čom túži.

Srdce mu napovedalo a ukázalo ten správny smer. Bola tak iná, tak blízka, no zároveň tak vzdialená. Bola Anjel bez krídel, s láskou a vierou v srdci. Nepoznal to, nikto ho to nenaučil, nik ho nenaučil dávať, chápať a milovať. Ona bola tá, čo to dokázala.

Nežijeme v romantickom filme, ale v tvrdej a krutej realite. A hra osudu je nevyspytateľná. Čas strávený spolu bol tak vzácny a krátky. Túžba vytvoriť vlastný domov im pripadala neskutočne krásna.

Mačo vedel, že je tu stále Lucia, ktorá skúšala nové a nové intrigy. Vedel, že musí urobiť rázny koniec, hrubú čiaru za všetkým. Ukončil to rázne, chladne, bez výčitiek. Na rovinu Lucii priamo povedal, že je koniec. Odchádzam, mením prácu, mám Anjela a s tým ostanem.

Lucia nechápala, čo sa deje, ale na výber už nemala, márne žobronila, prosila, nič nepomohlo. Ostalo v nej prázdno, ktoré naďalej zajedala s pocitom urazenosti a nevraživosti. Nič nepochopila, že lásku si nemožno vynútiť. Láska buď je alebo nie je.

A čo Mačo a Anjel? Boli tak odlišní, a predsa ich spájalo niečo, čo nechápal ani jeden z nich. Vyrovnať sa s minulosťou nebolo ani pre jedného z nich ľahké, ale to puto, čo si dokázali vytvoriť, bolo silnejšie. Nájsť vzájomnú oporu a nádej, je skutočným šťastím.

Lenže, toto nemá byť rozprávka so šťastným koncom. Je to realita života, toho ako žijeme. To, čo píšem, má viesť k zamysleniu sa nad skutočnými hodnotami, ako ľahko stratíme to, čomu sme kedysi verili a čo má byť zmyslom života. Nechápeme, nechceme vidieť, sme hluchí a slepí. Také je zombie ľudstvo.

Minulosť je ako bumerang, raz každého doženie a dohnala aj Mača. Ľahkovážny život plný sexu, vlastných potrieb a sebeckosti sa mu stali tvrdou lekciou, ktorá mala viesť k pochopeniu.

Zima, to isté miesto, kde ju poznal. Husté sneženie, ľad, auto a brzdy. Ach, ten ľad a brzdy, ticho a tma. Prudký náraz. Anjela vymrštilo a ležal presne na tom istom mieste, kde ho Mačo prvýkrát uvidel.

Vzal ju do náručia a slzy mu stekali po tvári. On vedel, že je koniec. Cítil to. Hriali ho len jej teplé oči plné lásky a nehy. Anjel sa usmieval cez bolesť vlastnej agónie. Z posledných síl iba povedala, že je to všetko v poriadku. Svoju úlohu som splnila a ty si pochopil.

V tichosti umrela a Mačo presne vedel, čo tým chcela povedať. Anjel vstúpil na zem s posolstvom lásky a dobra, ktoré máme šíriť medzi sebou. Zranené srdce mu praskalo, ale zároveň horelo nádejou a vierou v lepší svet a budúcnosť.

Vedel, že svet sa sám od seba nezmení, ale zmeniť môže svoje zmýšľanie. Nie tým, čo nemôžem alebo som nemohol spraviť, ale tým, že cítim. Čo je správne, čo vraví srdce. Teraz už mal v sebe odvahu, ktorá mu tak chýbala.

Prezývka Zombie / Mário Radev

Predstavím sa, prezývajú ma Zombie. Pravdepodobne preto, že som prežil prasknutie palivovej nádrže na púšti. Keďže moje putovanie touto oblasťou si nevyžadovalo žiadnu odvahu, vzhľadom na krátku vzdialenosť som si nevzal jedlo, vodu, pušku ani náboje a veril som, že môj motor v podobe stroja vo vnútri auta ma dovezie domov. Apokalypsa končiaca v podobe beznádeje, hladu a straty elektriny mi ani nenapadla. Prebral som sa zranený, bola mi zima a jediné, čoho som bol schopný, bolo volanie do neba v márnej nádeji, že ma niekto z ľudí alebo z tých miliárd osôb ľudstva bude počuť.

Dielo človeka / Daniel Regec

Svet zachvátila apokalypsa. Stroje vytvorené ľudstvom z dôvodu uľahčenia života, im život zobrali. Vyčerpali prírodné zdroje ako aj vodu, dôsledkom čoho vznikli púšte a rôzne enormné praskliny v zemi, ktoré zničili domov nejednej rodiny. Nastal hlad pre nedostatok jedla, znečistené ovzdušie zatemnilo nebo, ktoré spustilo strašnú zimu a zabránilo vypestovať čo i len kúsok jedla… Jediné, čo ostáva, je beznádejné volanie o pomoc a zranení ľudia, ktorí sa od vyčerpania podobali na zombie… lenže prišli na spôsob, ako ich premôcť! Keďže stroje v tejto dobe palivové nádrže nepoznajú, pár rán zvyšnými nábojmi do ich elektrického mozgu ich môže zničiť a navrátiť planéte život.

Táto myšlienka navrátila ľuďom vieru a začalo putovanie za lepším zajtrajškom.

Na konci / Valentína Sedileková

Možno raz príde apokalypsa. Zem praskne pod nátlakom ľudstva ako suchý struk a náboje, čo lietali povetrím, dopadnú na všadeprítomnú púšť. Žiadna elektrina, stroje ani plná palivová nádrž v rozbitých autách; to všetko zničí chaos a excelujúca nenávisť.

Zostane len beznádej. Nik nevypočuje úbohé volanie zranených ľudí kráčajúcich po piesku ako zombie, ktorí zúfalo hľadajú posledný prameň vody… Tej vody, čo mala menšiu hodnotu než kov. Neexistuje viac domov, ktorý by zahnal zimu aj hlad. Zo sveta sa vytratili súdržnosť a láska.

Človek je sám; zúfalo putuje krajinou, ktorú si nevážil, a sivé nebo sa mu škodoradostne vyškiera nad hlavou. Jedlo sa stáva poslednou potrebou, životným cieľom, bez ktorého sa všetko skončí. Nevzdať sa, to si vyžaduje odvahu. Kiežby ho zachránila viera v lepší zajtrajšok; viera v to, že dokáže prežiť a jedného dňa vybudovať zelený svet, ktorý sa predtým nebál s pocitom úspechu vymeniť za peniaze.

Apokalypsa / Pavel Sekerák

Bez ohľadu na to, či tomu budeš veriť.
Život ismrť musíš vo svojej koži prežiť.
Ak sa smrti bojíš, nechoď radšej nikam sám,
no neprežiješ chystaný nukleárny flám.

Keď sa mocní rozhodnú, ukončiť vek ľudstva,
nezáleží, že patríš do lepšieho mužstva.
Les sa zmení na púšť, mestá na kopu trosiek,
daj pozor, kam stúpaš, trčia klince z dosiek.

Nastala doba temna, nukleárna zima,

všade chýba jedlo, voda, elektrina.
Zrazu nemáš domov, kráčaš bosý, zranený.
Beznádej ti dáva príliš málo znamení.

Apokalypsa, vraj tak sa to volá,
keď život začína celkom odznova.
Počuješ prasknutie, chýba ti odvaha.
Cítiš sa akoby si bol vyzlečený donaha.

Potácaš sa ruinami ako taký zombie.
Neďaleko za mestom padli ďalšie bomby.
Kričíš do tmy zbytočne. Nepočuť tvoje volanie.
Máš hlad, ale nevzdávaš svoje putovanie.

Jedlo v nedohľadne, obzor strážia stroje.
Našiel si devinu av nej aj náboje.
Myšlienky máš čierne, stojí to vôbec za to?
Nebo zrazu bledne, púšť mení sa na blato.

Priložíš si ku hlave hlaveň novej zbrane,
ženy na teba volajú, nedívaš sa na ne.
Strelíš si to do hlavy pri palivovej nádrži,
nechceš skúšať, čo všetko tvoje telo vydrží.

Aj tak by to bolo len bytie bez života,
beh proti vetru, zbytočná robota.
Apokalypsa Zeme, koniec jednotlivcov.
A všetci sa zmenia časom na kostlivcov.

Beznádej / Juraj Thal

Nebo už dlhé mesiace halili ťažké šedivé mračná. A každým dňom zostupovali nižšie a nižšie. Rovnako tak ortuť na teplomeroch klesala pod bod mrazu. Svet sa nepremenil na vyprahnutú púšť, ale na ľadom prikrytú šíru planinu. Krajinami sa prehnala neopísateľná zima a hlad. Ľudia rýchlo prepadali zúfalstvu, beznádej na nich hodovala ako na bohato prestretom stole. Nech už ľudstvo akokoľvek chcelo veriť vo vykúpenie, privolať i prinavrátiť späť slnečné a teplé dni, nedarilo sa im to. Apokalypsa sa stala neodvrátiteľná.

Smrť pomaly rozťahovala svoje široké ramená a zhŕňala si ľudské životy plnými priehrštiami. Nikde sa už nenašiel kúsok jedla. Aj všetky stroje, pokryté vrstvami mrazu a snehu a s prázdnymi palivovými nádržami, stáli ako biele opachy, ktoré už nikto nedokázal uviesť do chodu. Voda na kontinentoch i oceánoch zamrzla, dodávky elektriny úplne skolabovali. Nenašlo sa nič, čím by sa bezmocní ľudia zahriali. Kto nebol zranený a aspoň za mak vládal popasovať sa s osudom a objaviť v sebe kúsok odvahy, ten opustil svoj domov a snažil sa obalamutiť smrť a uniknúť. Ale kam? Všade to bolo rovnaké a toto putovanie by ho i tak stálo život.

Volanie o pomoc prichádzalo zo všetkých strán. Ale kto má tým ľuďom pomôcť? Každý ju potreboval, každý sa jej dožadoval. Už pripomínali mdlé, lež skrehnuté zombie, bezcieľne sa tmoliace zimnou pustatinou. Stavy bez východiska prinútili tých, ktorí vlastnili zbraň, aby zásobníky naplnili nábojmi. A následne si prestrelili hlavy.

Svet sa rútil do absolútnej záhuby. Beztak bol už dlhodobo na prasknutie a koniec musel prísť.

A prišiel!

Apokalypsa volá / Miroslav Vranský

Raz Zem sa zmení v prázdnu púšť,
na ktorej ani vody niet,
beznádej , zimu, zombie, hlad,
budeme musieť vytrpieť.

Viac elektriny nebude,
keď v palivovej nádrži,
posledný benzín odtečie,
koľkože ľudstvo vydrží?

Tak človek stratí domov svoj,
odvahu, jedlo, náboje,
nebo i čelá zastrie mrak,
nebude pohon pre stroje.

Len putovanie ostane.
Zraneným veriť v lepší čas.
Raz to už praskne, vravím vám:
APOKALYPSA volá nás.

Vstup voľný / Lidka Žáková

Tak, odvážiš sa povedať,
a že nestálo zato prísť na tento svet.
Že sme len pomýlení pútnici ciest,
že nestojíme o zranený kríž,
ktorý máme niesť,
keď časy sú ťažké,
palivová nádrž prázdna
a nervy na prasknutie.
Apokalypsa.
Postavíš hrad a vzápätí je na dne.

Že sme len uzavretí v beznádeji,
keď duch na púšti spieva.
Tam je domov večný,
tam netreba žiadne zámky, stroje ani elektrinu.
Len odvahu, zazvoň, otvorí ti vesmír.
Vstup je voľný.

Nový zázrak má ľudstvo každým rokom,
putovanie ukryté v korunách stromov.
Tam je nebo večné a voda živá,
tam chceš veriť anjelom, aj keď je zima.
Tam hlad zombíkov pominie,
tam už nie sú ostré slová ani náboje
a počuješ len volanie:
Milujem jedlo,
pod prístreškom spoločným,
naším spoločným.

Zóna (pre) šialencov

Výzva. To je to správne slovo. Dokázať niečo bláznivé, čo má stále hlavu ipätu. Vytvoriť obsah zo slov, ktoré sú iné, ťažké či jednoducho netypické. Nájdete tu diela písané jediným písmenom, príspevok plný bulbasaurov či zaujímavé preplnenie diela známymi osobnosťami.

Tieto texty nie sú myslené priveľmi vážne – abudeme radi, ak si ich aj vy prečítate súsmevom na tvári.

Taký ten oný / Tomáš Beník

slová dodal Stanislav Hoferek

21x bulbasaur

Ešte za mojich detských čias žil v našej ulici jeden sused, ktorý sa od ostatných susedov trochu odlišoval. Ako to tak väčšinou býva, každá ulica má aspoň jedného takéto človeka, tak prečo nie aj tá naša? Čo sme horší?

Tento pán, v časoch môjho detstva tridsiatnik, trošku pomalšie chápal. Iste, koľko ďalších susedov je na tom podobne, však? No na rozdiel od neho, oni to vedeli správne zakamuflovať, takže človeku pripadali ako tuctoví susedia, ktorých zdravíme aspoň raz za deň, prípadne s nimi prehodíme pár slov. Tento človek to, bohužiaľ, nedokázal ukryť. Navyše vždy, keď nechápal, o čom sa rozpráva, nahodil na tej svojej širokej tvári ešte širší úsmev, pri ktorom navyše otváral ústa, takže vyzeral ako smejúci sa smajlík na facebooku.

Jeho ďalšou smolou, ak preskočíme tú smolu, že si z neho sprosté detská srandu robili, bol fakt, že práve v tých časoch bežal v televízii ten slávny japonský animovaný seriál Pokémon. Po pár častiach už boli všetci obyvatelia obce v rozpätí od štyroch do pätnástich rokov expertmi na Pokémonov, zbierali a menili si kartičky a videli postavičky zo seriálu úplne všade. No a keďže sa počas týchto ťažkých povinností na Ernesta (tak sa volal, aby ste vedeli) nezabudlo, dostal aj on svoju prezývku. Stačilo jedno prirovnanie a už to išlo. Keďže sa tak krásne a zoširoka usmieval, a keď k tomu pridáte aj jeho milé obrovské očká, prischla mu prezývka Bulbasaur. Ak neviete, ako vyzerá Bulbasaur, o čom pochybujem, ale stať sa to môže, prerušte na chvíľku čítanie tejto príhody a vygúglite si, ako Bulbasaur vyzeral.

Chvíľu počkáme... Ešte chvíľu? Dobre... Už ste ho videli? No konečne! To trvalo!

Ako to tak u niektorých ľudí býva, prezývka, ktorú im niekto vymyslí, akosi nahradí ich skutočné meno a priezvisko. A tiahne sa to roky! Väčšinou až do smrti, no aj po nej to pokračuje. Potom sa ťažko hľadá na cintoríne hrob tohto človeka...

To, čo Bulbasaurovi chýbalo v hlave, prejavilo sa v nadmernej miere v jeho svaloch. Stačilo sa len pozrieť na chvíľu na susedku, ktorá s milou tvárou a plnou taškou niečoho smerovala k jeho domu, a bolo jasné, že potrebuje preniesť minimálne skriňu, odniesť do domu ťažké krabice z obchodu s nábytkom, lebo šofér sa vykrúcal, že to nebolo dohodnuté, odniesť paletu s vrecami s cementom atď., atď., atď... A Bulbasaur vždy išiel... Jedno bolo každému, vlastne aj jemu, že mal za sebou šestnástku v sklade, alebo nočnú, alebo ako to tam mal... Človek mal pocit, že v tej práci bol neustále. Ale vždy išiel pomôcť. A nedbal na to, že päť minút po pomoci si z neho tá istá osoba robila žarty s ďalšou susedou. Takýmto spôsobom dosť ušetril na nákupoch v obchode, lebo každú chvíľu bolo treba niečo odniesť a vždy za to niečo dostal. Takže si so svojou mamičkou žil v podstate nad pomery, v skutočnosti však skromne. Načo šetril, nevedno. Či si s mamičkou mysleli, že si raz do domu nevestu prinesie... Asi aj jemu s pribúdajúcimi rokmi začínalo byť jasné, že zomrie sám.

Rodina sa k Bulbasaurovcom, ako sme ich prezývali, nehlásila, lebo tie starosvetské zadubené roľnícke hlavy nemohli prehltnúť, že si jeho mama nedávala v sene pozor a počala Bulbasaura, ako sa hovorí, len tak, nadivoko. Už tá správa spôsobila obrovské haló v rodine a ich dedine, no klincom do rakvy medzi ňou a nimi bolo jej odmietnutie potratu, lebo pôvodca celej tej tragédie opustil hodinu po počatí obec a nikdy sa do nej nevrátil. A aby toho nebolo málo, akoby sa ešte svet dosť nepomstil na tej úbohej žene, neskôr sa ukázalo, že jej syn bol o čosi pomalší. Z hodiny na hodinu sa z nej stal vydedenec a bezdomovec. Našťastie sa jej ujala jej teta, ktorá tiež zažila čosi podobné a bývala na našej ulici. A urobila dobre, lebo tým, že sa jej ujala, zostal po jej smrti dom práve matke Bulbasaura. Takže keď som sa narodil, boli Bulbasaurovci už takmer domorodcami v našej dedine.

Ale späť k súčasnosti, ktorá sa stala v minulosti. Áno, priznávam sa, aj ja som bol tým verným fanúšikom Pokémonov a tiež som si s kamarátmi robil žarty z Bulbasaura. A ten sa, chudák, len usmieval. A my sme si vymýšľali stále nové a nové žar... vlastne už to boli urážky. A boli stále horšie. Ale svojou nečinnosťou dosiahol svoje. Mesiace ubiehali a nás to skrátka prestalo baviť. Až teraz, keď som si uvedomil, že sme ho vlastne šikanovali, začalo mi byť jasné, že on práve svojou nečinnosťou nad nami vyhral.

Začali sme si z neho robiť srandu, keď som mal sedem rokov. V desiatich rokoch sa veľa zmenilo. Bulbasaur na mesiac zmizol. A vlastne aj my. Začali sme chodiť na druhý stupeň základnej školy do mesta. Na všetko bolo menej času.

Raz som takto išiel s kamarátom zo školy. Išli sme autobusom. Tam som ho uvidel. Stále vyzeral rovnako. Len nemal taký šťastný výraz ako kedysi. Videl som, že nie je niečo v poriadku. Potom sme vystúpili na tej istej zastávke. Išiel akosi zhrbený. A kríval. Predbehli sme ho. Ani si nás nevšimol, len smutne hľadel do zeme. Odrazu sa kamarát zastavil.

„Ahoj, Bulbasaur!“ zavolal na nášho známeho. Čakali sme úsmev. Namiesto neho len letmý smutný pohľad. A to bolo všetko. Nechápavo sme sa na seba pozreli.

Doma som mame povedal, čo sa nám s Bulbasaurom stalo. Až som sa zdesil pri zahriaknutí a kázni, aby som už nikdy nenazýval „Bulbasaura Bulbasaurom.“ Tak mi to povedala. Na moju hlúpu otázku, ako ho mám vlastne nazývať, mi bola odpoveďou jedna po hlave. Potom desať minút ticho. Napokon mi povedala, že jej Bulbasaurova matka povedala, že on mal v práci ťažkú nehodu a mesiac musel ležať v nemocnici. Údajne hovorili lekári o zázraku, že chodí, ale do konca života už bude krívať a bude sa musieť veľmi šetriť, aby sa jeho stav nezhoršil.

To dosť zmenilo situáciu na ulici. Na začiatku chodili susedky k nemu a naspäť s taškami. Už nechodil pomáhať. Prekvapivo mu to nikto nevyčítal, len páni susedia spočiatku trochu frflali, lebo si museli ťažké veci nosiť sami alebo si pomáhať. Aj ohováranie skončilo. Po ďalšom mesiaci ho v robote presunuli na iné miesto. Vtedy som sa dopočul, že práve on to vzdelanostne dotiahol najďalej z celej rodiny! Len on mal maturitu! Asi aj to mu pomohlo, aby ho hneď po tej nehode nevyhodili z práce, ako to už býva u nás zvykom. Ako dokázal zmaturovať pri svojom pomalom chápaní, tomu nerozumel nikto. Ale bolo to tak. A jeho mama tento fakt veľmi rada rozširovala. Moja mamička mi dokonca povedala, že videla kópiu jeho maturitného vysvedčenia. No, asi to tak bolo...

Prešiel ďalší mesiac. Opäť som sedel v ten daždivý deň v autobuse na ceste domov. Tentoraz sám. A bol tam aj on. Pamätám si len strašnú ranu a potom tmu. Po prebratí v nemocnici mi povedali, že náš autobus dostal na mokrej vozovke šmyk a vrazil to protiidúceho kamióna. Šofér zahynul na mieste. Z dvadsiatich cestujúcich utrpelo osem ťažké zranenia. Medzi nimi bol aj Bulbasaur. Ale údajne si to nikto najprv nevšimol. Sám vynášal ranených z autobusu, vyniesol aj mňa. Potom odpadol. Počul som, že ho zobrali úplne posledného. Údajne aj tie najmenšie zranenia mali pred ním prednosť. Akoby nebolo treba sa oňho postarať. Čo je na tom skutočne pravdivé, nevedno. Ale akoby naozaj príliš dlho trvalo, než ho zobrali do nemocnice a vyšetrili. Výsledkom bolo, že zatiaľ čo ja som si liečil zlomenú ruku a rozbité čelo, bojoval Bulbasaur v nemocnici aspoň o svoj život, zatiaľ čo

jeho nohy to už prehrali. Po prvé som ho videl na vozíku po dvoch mesiacoch po nehode. Jeho mama ho z plných síl tlačila po ulici domov. On sedel a už ani smútok v tvári nemal. Bola to len troska bez života. Akoby preklínal doktorov, že mu v tej nemocnici zachránili život.

A takto ubehol rok. Ja som sa dal do poriadku, ale s Bulbasaurom to bolo čoraz horšie. Mama mu v tom najhoršom zomrela a on zostal na všetko sám. Po pár týždňoch ho odrazu vozili najväčší alkoholici z obce. Jeho povestný úsmev sa vrátil, no tentoraz z toho množstva alkoholu, čo mal v sebe. Samozrejme, opäť sa stal terčom ohovárania, hlavne v tom štýle, aký je to gauner a lump, keď prepíja ten majetok, čo s matkou mali. Už si nikto nespomenul, ako pomáhal a ako si totálne zničil zdravie pri záchrane celého autobusu. a okrem jeho spolubojovníkov z krčmy sa mu všetci vyhýbali. Bolo mi jasné, že to zle dopadne. A až ma vydesilo, keď sa tak stalo. Po tom roku odrazu Bulbasaur zmizol.

Nevedel som, čo sa s ním mohlo stať. Za to viem, čo sa stalo s jeho domom. Ten odrazu kúpila nejaká bohatá familia z mesta, ktorá najprv všetko na tom pozemku zrovnala zo zemou, aby tam postavili taký ten supermoderný betónový bunker. A na tú vlastne nedávnu históriu sa zabudlo.

Prešlo ďalších deväť rokov a odrazu sme sa ocitli v skutočnej súčasnosti. Išiel som domov z univerzity a na námestí som natrafil na vychudnutú skrútenú postavu na vozíku pred kostolom. Pred vozíkom špinavý klobúčik, v ktorom bolo pár centov. Obvykle som bezdomovcom neprispieval, lebo som mal také podozrenie, že našetrené peniaze nemíňajú na jedlo, ale na alkohol. Tentoraz to bolo inak. Čosi mi vravelo, aby som prispel. Čosi s veľkou dávkou súcitu. Vytiahol som teda dvojeurovku a vhodil som ju do klobúčika. Nezapočul som žiadne slová vďaky, len slová modlitby. Ten chudák si mrmlal pre seba ruženec. Pokračoval som teda v chôdzi a po pár metroch som sa otočil. Vtedy som v tých očiach, pozerajúcich zo zvráskavenej strhanej tváre, spoznal Bulbasaura.

Rýchlo som opustil námestie a snažil sa na celú tú udalosť zabudnúť. Takmer sa mi to podarilo, keby po troch dňoch niekto neznámy nezazvonil na náš zvonček. Išiel som sa teda pozrieť von a za bránkou som uvidel cudzieho pána farára. Ten mi oznámil, že Bulbasaur zomrel. Teda nenazval ho touto prezývkou. Nazval ho jeho pravým menom. To vám neprezradím, lebo som si jeho meno dodnes nezapamätal. Krátko pred svojou smrťou povedal kňazovi, že by rád uvidel Antona Bednára. Tak sa totiž volám. Dokonca mu prezradil aj moju adresu!

Čo sa dalo robiť. Aby som teda „neurazil“, vybral som sa s pánom farárom v jeho aute do mestského krematória na malý obrad, ktorý pán farár chcel odslúžiť. Cestou som zistil, že ten úbohý mrzák za ten rok prišiel úplne o všetko a skončil na ulici. Na chvíľu bol v nemocnici, aby sa napokon stal z neho žobrák. Zoznámil sa s pánom farárom a párkrát sa snažil zlepšiť svoj život, aby napokon opäť skončil u alkoholu. Dostal sa do gangu, ktorý si zarábal peniaze svojimi žobrákmi. A náš chudák bol údajne jedným z najlepších. Gang napokon rozbilo pár policajných razií a úbožiak opäť skončil na ulici. Ani do väzenia ho nezobrali. Posledné tri mesiace sa snažil zarobiť si predajom tlače, no jeho stav sa začal rapídne zhoršovať, a namiesto pomoci sa opäť vrátil k pitiu. Kňaz sa mu snažil pomôcť, ako sa len dalo, ale od blížiaceho sa konca ho už nemohol zachrániť. Uvedomil som si, že účasť na pohrebe nášho suseda je mojou povinnosťou. Už len z toho dôvodu, že obetoval svoj život, aby zachránil ten môj.

Na obrade sme bol, okrem farára, dvaja. Ja a kostolník. Zamestnancov krematória nepočítam. Tí prišli až na konci obradu. Na katafalku bola uložená tá najlacnejšia rakva, na ktorej bol položený malý veniec. Či tam bolo niekde napísané aj jeho meno a dátumy narodenia a úmrtia, nevedno. Ja som si to nevšimol. Akosi som sa ponoril do spomienok a smútku nad tým krutým osudom, ktorý sa práve skončil jediným šťastným koncom, a to smrťou. Srdce mi vždy zabolelo pri spomienke na urážky, posmešky a ohováranie, ktoré sa za celý život na toho chudáka zosypali. Ako som aj ja bol súčasťou tohto ponižovania. A on mi zachránil život. Pomáhal celej dedine. A kde sú oni? Kto si naňho ešte spomenie? a ak si spomenie, bude to v dobrom? Jedinou jeho chybou bolo pomalšie chápanie a obrovský úsmev, ktorý vždy vystrúhal. A to ho odsúdilo na nekonečné utrpenie. Na začiatku príbehu som mal sedem rokov a on tridsať. Na konci som mal ja dvadsať rokov a on štyridsaťtri. Až mi slza po oku stiekla nad týmto pomyslením...

A aby toho nebolo málo, farár svoju malú spomienku na nebohého tiež „zabil.“ Pred obradom som mu povedal, pod akou prezývkou som poznal nebožtíka. Kňaz poznal ten povestný seriál a prekvapivo bol jeho fanúšikom, no akosi si na meno nemohol spomenúť pri svojom prejave.

„Tento nebožtík mal zaujímavú prezývku, ktorá snáď najlepšie dokázala vysvetliť, ako žil. Každému pomáhal a na každého sa dokázal usmiať svojim povestným úsmevom. Skrátka, bol to taký ten oný... no... taký... poznáme ho z toho seriálu...“

„Bulbasaur...“ zareagoval som s hlbokým povzdychom. Kňaz sa akosi zarazil. Akoby spravil faux pais na pohrebe významnej osoby nejakej obce alebo čo.

Odviezol ma domov. Cesta bola tichá. Len raz mi chcel niečo povedať, no zarazil sa. Pozrel som sa naňho. Konečne som si ho prezrel. Chudý tridsiatnik s krátkymi hnedými vlasmi a hranatými okuliarmi. Tesne pred vystúpením mi povedal, že po spopolnení skončí nebožtíkova urna v akomsi sklade, kde jemu podobných je mnoho. Napadlo mi, že by sme mohli chudáka pochovať do nášho hrobu, o čom nechcela mama, ktorej som to povedal, ani počuť.

A tak sa skončil osud jedného človeka. Smrťou a zabudnutím. Ale aby som tento príbeh ukončil šťastne, takýmto spôsobom skončíme všetci...

Abecedné blúznenie / Pavel Sekerák

slová dodal Pavel Sekerák

analýza, bezpečne, cucal, destilovanie, estetika, folklór, Google, halucinácia, idiot, jednorožec, koncert, láska, monofóbia, noc, ostrov, publikum, radioaktivita, sprievod, tragikomédia, účastník, vôňa, zmätok

Ako asi autor analyzuje anagram?
Bezpochyby bezpečne! Bol by blázon...
Celú cestu cucal citrónku.
Dnes destiloval dokonca dvakrát.
Ešte ekvalizoval estetické elementy.
Fintil fenomenálne figurálny folklór.
Googlil gramatické gestá.
Harmóniu hanobil hlasnými halucináciami.

Isteže, idiot ignoruje identické insignie.
Jemnovlnné jódlovanie jednorožca.
Klavírne kvinteto koncertuje každodenne.
Lebo láska ľúbi lahodenie.
Mala ma mátať monofóbia?
Nie, nikdy! Noc nezabíja!

Ostane opustený ostrov osamelých očí.
Pretože publikum pekné piesne pustoší.
Riešenie – racionálna rádioaktivita.
Spojená so sprievodným sopránom.

Trochu to trvá, táto tragikomédia.
Už ukončím utrpenie uhundraných účastníkov.
Venujem všetkým vôňu večerného vánku.
Zúfalý zmätok zakončím znamienkom .

Bača / Pavel Sekerák

slová dodal Stanislav Hoferek

Barma, Bangladéž, baroko, bisexuál, bylinožravec, brontosaurus, bájka, baywatch, Brazília, Bukurešť, bielko, bielidlo, buchta, "banánová republika", brusnica, balzam, bača, bubák, bernardín, Batman, Bielorusko

Barma, Bangladéž, Bielorusko, bojujú balistickými bombami.
Búchajú bim bam bum. Bastardi! Búrajú bary, banky, biografy, bibliotéky, betónové balkóny.
Bukurešť bránili bisexuáli, bylinožravci, bubáci.
Bojazlivý brontosaurus bezprizorne behá bosý bohviekde.
Brazília bude bezpochyby bojkotovať bezpečnostný brífing.
„Bláznivý byrokrati,“ bedáka bača.
Bačov bernardín Batman baští brusnice. Bude bruchabôľ. Býval by baštil buchty, boršč, bábovku. Boli by báječné. Bohužiaľ, boli bebené. Beztak bude brechať.
Babka bieli bavlnený barokový baldachýn bielidlom. Bilión baktérií boreliózy bezdôvodne bičujú bazén. Beznádejný bol Baywatch.
Bradatý básnik balí batožinu. Burčiak, bublaninu, brožúry, britvu. Banánová republika bude bezpečnejšia. Bez bujarého buchotu. Boží balzam.

Bizarná bájka.

Bodka.

Bulbasaur / Pavel Sekerák

slová dodal Stanislav Hoferek

21x bulbasaur

Ten Bulbasaur mi stále v hlave víta.
Majú Bulbasauri aj samice?
A tak píšem apotom škrtám.
Stano sa na to teší velice.

Ako však dostať toľko Bulbasaurov,
ktorých navyše ani nepoznám,
do niekoľkých zmysluplných riadkov?
Možno ich zopár vynechám.

Bulbasaur sem, Bulbasaur tam.
Bulbasaur aBulbasaur opäť.
Už ich ani nerátam.
Bolo ich aspoň zo päť.

Bulbasauri sa v mnohom
vraj podobajú na ľudí.
Aj Bulbasaur býva protivný,
keď sa ráno prebudí.

Rád by som vedel, o čom Bulbasaur sníva.
Majú Bulbasauri vôbec dáke sny?
Koľko vypije Bulbasaur piva?
Nie je mu jeho pancier pritesný?

To sotva, Bulbasaur predsa žiadny nemá.
Aj keď je telo Bulbasaura krehké.
Bulbasaur svývojom tela mení mená.
Nabetón, videl som to v telke.

Nedajte sa oklamať tváričkou Bulbasaura,
je pekne ostrý, ikeď ich už nie je veľa.
Mnoho Bulbasaurov už zahynulo,
v plameňoch Charmandera.

Ostáva iba päť Bulbasaurov,
Bulbasaur je už ohrozený druh.
Potom si vyložím nohy na stôl
a pôjdem von na čerstvý vzduch.

Keď tam nejakého Bulbasaura uvidím,
pokúsim sa ho skrotiť.
Žiadnemu Bulbasaurovi nezávidím,
každý si ich chce fotiť.

Menovite / Pavel Sekerák

slová dodal Stanislav Hoferek

Gandalf, Tarzan, Panna Mária, Einstein, Satriani, Lucy, Voldemort, Štefánik, Berlusconi, Kasparov, Mozart, Kutuzov, Hannibal, Zdenka Predná, Rihanna, Onur, Polnišová, Gašparovič, Breivik, Káčer Donald, Hulk

Nie som dokonalý, mám šedivú bradu aveľký nos.
Vždy je to lepšie, ako nemať žiadny, byť ako Voldemort.
Nemám nadanie na ťahy vopred, nie som ako Kasparov,
na to, aby si ma porazil, nemusíš byť Michail Kutuzov.

Vidíš to sám, ani ten rým nebol dokonalý,
a neviem ani hrať ako Joe Satriani.
Prejsť na druhú stranu mi Gandalf nezabráni,
aj keď sa mi rozpadne most pod nohami.

Na liane to ako Tarzan zvládnem,
aj keď netuším, odkiaľ sa tu vzala.
Rozhodne však neskončím
ako sústo pre Hanibala.

Asi rozbijem rádio, hrajú tam samé hovadiny,
Rihanna či Zdenka Predná, jedna ako druhá, nikto iný.
Celkom mi vyhladlo, objednám si kebab od Onura.
Aspoň už nebude moja nálada tak ponurá.

Rádio nepomohlo, skúsim teda televízor.
Keď to však vidím, najradšej by som zmizol.
Politický duel Berlusconi verzus Gašparovič,
ztoho, čo počujem, mám chuť pod vlak skočiť.

Partička, to ma vždy rozveselí, ale dnes je to tiež úbohé.
Polnišová sa hrá na Hulka, nesedí jej to v tej úlohe.
Kapitán Einstein zas ospevuje vo svojom prejave Štefánika
a správy na TV Nova sa nezaobídu bez Breivika.

No konečne, Mickey Mouse akáčer Donald!
Goofy hrá na klavíri, hotový Mozart.
Pred spaním dám ešte 2 diely Walking dead.
A už sa veľmi teším na zajtra na obed.

Bude tam dokument o Lucy. Vraj bola ako Mária, čistá, nie čistotná.
Dookola do kola mlynského budú riešiť, či bola naozaj tehotná.
Nechápem, kamže tí tvorcovia musia na toto chodiť,
mali by ako ich otcovia, radšej sa v pokore modliť.

Návod na používanie / Pavel Sekerák

slová dodal Stanislav Hoferek

1939, 1968, 90-60-90, 3,14, 5!, N, 23, #00ff00, 1,44MB, 0800 123 456, 158, N49°19, 36,7°C, 10F, 16:9, 1492, TRUE, FALSE, 42, 300 000 000m/s, 666

Vážený spotrebiteľ,

ďakujeme, že ste si zakúpili vysokokvalitný produkt našej spoločnosti.

Už 42 rokov Vám prinášame produkty, ktoré sú zaiste obohatením Vášho života.

Na nasledujúcich stranách sa dozviete, ako výrobok pripraviť na používanie a ako ho správne používať.

Tento návod sa vzťahuje na typ 1492.

Aby sme zabezpečili čo najrýchlejší prenos dát (300 000 000m/s), sú naše optické káble vyrábané a montované v úplnom vákuu.

Neskladujte pri teplote nižšej ako 10°F!

Štandardné miery zariadenia (90-60-90) je možné meniť použitím doplnkových paketov.

Viac sa dozviete v bode 3,14 tohto návodu.

Pred samotným použitím dôkladne odstráňte 1939 vrstiev obalu chrániaceho citlivé časti zariadenia.

Zariadenie uveďte do prevádzky stlačením tlačidla „N“ na 23 sekúnd.

Po spustení sa na displeji s pomerom strán 16:9, umiestnenom v nepohľadovej časti, objaví výzva na zadanie hesla.

Farbu displeja je možné ľubovoľne zmeniť z prednastavenej #00ff00 na akúkoľvek inú farbu.

Predvolené heslo je 1968.

Pre Vašu bezpečnosť doporučujeme toto heslo zmeniť už pri prvom prihlásení.

Po zadaní hesla sa zariadenie samo prihlási do našej celosvetovej siete a stiahne si najnovšie aktualizácie.

Potrvá to len chvíľu, maximálna veľkosť dátového súboru s aktualizáciami je 1,44 MB.

Po nainštalovaní aktualizácií sa na displeji zobrazí tabuľka umožňujúca upraviť predvolený mód správania sa pomocou jednoduchého označenia TRUE, FALSE.

Po prvých 666 hodinách prevádzky je potrebné doručiť zariadenie na povinnú servisnú prehliadku, ktorá je podmienkou uznania záruky.

Zariadenie je trvalo monitorované pomocou GPS lokátora, ktorý neustále vysiela údaje o polohe v tvare napr. N°49.00.123 E 019°00.123 do centrály spoločnosti.

Prevádzková teplota zariadenia je 36,7°C.

V niektorých prípadoch sa môže mierne zvýšiť.

Zariadenie je schopné plniť i viac úloh naraz, maximálny počet je obmedzený na 5!

Pre prípad núdze je pre Vás nepretržite k dispozícii non-stop zákaznícky servis na telefónnom čísle 0800 123 456.

V prípade, že zariadenie vážne ohrozuje Váš majetok, zdravie alebo život, bezodkladne to oznámte na linke 158!

Perverzný Pinokio / Pavel Sekerák

slová dodal Stanislav Hoferek

palica, panvica, prvosienka, platnička, praženica, pivo, preháňadlo, poistka, priamka, pikachu, pinokio, prezervatív, para, perina, pena, pieta, priemysel, poklad, podtlak, prívarok, panika

Predstavujem poslucháčom pravdivý príbeh podpáleného pohostinstva.

Pomóc, pomóc! Pojašene pokrikuje pomocná pracovníčka. Podajte panvicu! Platnička prudko páli. Para pripálenej praženice plnila príbytok. Pohroma. Podtlak pretrhol potrubie. Pivo pretekalo prúdom po podlahe. Pavel predpovedá pošmyknutie.

„Poutieram potom,“ pisuke Pikachu.

„Potom? Potom pena poupcháva prívody!“ pohrozil Pinokio.

„Prihrejem prívarok. Pridám párky, petržlen. Prvosienky prekryjú puch,“ povedal Pavel.

Poriadne pomiešal prívarok palicou. Potom prerušil prípravné práce. Potiahol postaršie preháňadlo. Pridával pomaličky. Pokvapkával.

„Počkajte, podliaci!“ pomrmlával potichu.

Predvčerom pristihol Pinokia pchať pod posteľ prezervatív. Prekvapene pozeral. Prederavil perinu prútenou priamkou. Priemysel pre pánov produkoval poriadny poklad. Prinášal Pinokiovi pohodlný príjem. Perverzný Pinokio podnikal poctivo. Produkoval pornofilmy, predával punč, prekladal príručky. Pohrebníctvo Pieta – posledná Pinokiova poistka. Pavel prestal počítať. Pripálil prívarok, pretože pracoval pod parou. Pijan prekliaty.

Prepukol požiar. Plamene pohltili prvé poschodie. Pokrútené plastové príbory pekelne pálili. Požiarny poplach prenikavo pískal. Poobede prevádzka padla. Potom prišli požiarnici:
„Pozrite, parádna panika!“

Preteky slávnych / Pavel Sekerák

slová dodal Pavel Sekerák

Jules Verne, Juan Manuel Fangio, Steven Spielberg, Stephen Hawking, Giorgio A. Tsoukalos, Jeremy Clarkson, David Tennant, Paul Van Dyk, Kato, Sigourney Weaver, Michael Gambon, Mark Hamill, Colonel Sanders, Neil deGrasse Tyson, Guillaume Emmanuel de Homem-Christo, Senua, Marek Boško, Vincent Van Gogh, Tony Colman, Philipp Melanchthon, Agatha Christie

Nie si Juan Manuel Fangio,
tak kam sa trepeš stým vrakom?
Ani Jeremy Clarkson sa nechytá
na doktora Davida Tennanta.

Proti TARDIS nemáš vôbec žiadnu šancu,
zbytočne skúšaš hyperpohon zapnúť.
Aj Michael Gambon to vzdal práve včas,
veď mal zo všetkých tu najhorší čas.

Mark Hamill to netrafil úplne presne,
rýchlejší bol aj Stephen Hawking vo svojom kresle.
Giorgio A. Tsoukalos by prišiel na lietajúcom tanieri,
problém je však v tom, že mu nik neverí.

Koho ďalej obsadí Steven Spielberg?
Bude to Kato či Sigourney Weaver?
Guillaume Emmanuel de Homem-Christo,
prišiel bez helmy, tak neviem isto,

či je to skutočne on naozaj.
Opýtam sa Neil deGrasse Tysona.
Ten pozná tajomstvá vesmíru, možno.
Do úvahy pripadá ešte Marek Boško.

Jules Verne sa musí obracať v hrobe,
rytmus mu dodáva dnes Tony Colman.
Paul Van Dyk bude hrať až v piatok večer,
Colonel Sanders dovtedy niečo upečie.

Neumožnia nám lietať jeho kuracie krídla.
Ale pomôžu, keď to chceš, so Senuou vyhrať.
Vincent Van Gogh sa vyfarbil na plátne,
a Philipp Melanchthon je už v nenávratne.

Doktor tak ďalším víťazstvom
svoje prvenstvo istí.
Lepšie by to snáď nedala,
ani Agatha Christie.

Smutné Ž / Pavel Sekerák

slová dodal Stanislav Hoferek

žiletka, žaba, žúr, žmurk, žito, žatva, žalúzie, žalobaba, žiaľ, Žiar, žiarlivec, žena, žiak, žetón, žerucha, žubrienka, Žaneta, žieravina, žemľa, Žiguli, žriebätko

Žiletka do červena sfarbená,
vypadla z trasúcej sa ruky.
Z nej vyteká inádej stratená,
prekrytá vôňou žeruchy.

Smútok ižiaľ ťa rozožral
ako bezcitná žieravina.
Žiak, ktorý majstra prekonal.
Odteraz už nie si nevinná.

Pred žatvou ste sa v žite prechádzali
a držali sa pritom za ruky.
Bolo to kdesi v Smrečanoch či v Žiari.
A potom ste išli na lúky.

Chytali ste malé žubrienky,
pod dohľadom mamy žaby.
Nemala proti tomu námietky.
Veď žiadnu ste nechceli zabiť.

Po večeri, ktorou bola obložená žemľa,
presunuli ste sa všetci na žúr.
Stiahnuté žalúzie obmedzili množstvo svetla,
takže nebolo vidieť ani žmurk.

Sedela si schúlená v rohu
ako také žriebätko,
A on akoby zabudol
úplne na všetko.

Žaneta, tak sa volala,
tá čo prišla na čiernom Žiguli.
Vraví, že si vraj iba žiarlivec,
čo to nemá OK v gebuli.

A ešte si vraj žalobaba či hadia žena.
Nebolo to príjemné, nabetón.
Teraz si na zemi, obnažená…
Považoval ťa iba za žetón.

Aj takto môže skončiť
to, čo tak krásne začalo.
Svetlo tvojho života,
postupne zhasínalo.

Bulbasaur na hrad! / Stanislav Hoferek

slová dodal Stanislav Hoferek

21x bulbasaur

Ako dať dohromady príbeh, kde je jeden bulbasaur za druhým? Celá armáda bulbasaurov? Najskôr mi napadlo urobiť kuchárku. Štyri cibule, prípadne jednu veľkosti bulbasaura… a potom nič. Prázdno. Vyšumelo mi to z hlavy.

Následne som myslel na to, že by som dal bulbasaura do detektívky. Vrahom je bulbasaur! Vlastne… znie to dosť divne a naivne. Ako môže byť bulbasaur vrahom? Aký môže mať ten pokémon motív? a vlastne, všetky tie potvory sa stále mlátia, ale asi sa nezabíjajú. Skrátka sa zase ukryjú do tej divnej lopty. Tam by som mal dobrú klaustrofóbiu. A ak by som bol bulbasaur, ktorý je asi výrazne väčší ako lopta, tak čo? Alebo si jednoducho zahlásim, že aj to sa stáva?

Ešte by to mohla byť vojenská dráma. Zachráňte bulbasaura… sakra, majú oni mená? a vlastne Pikachu je meno tej potvory, alebo je to živočíšny druh? Prečo nás to na škole neučili? Na druhú stranu, ak by sa bulbasaur dostal za nepriateľskú líniu a použil by tam útok… čím to vlastne útočil? Alebo prejde za všetkých nepriateľov a otvorí manuál na pár stránok?

Ďalšia možnosť je milostná dráma. Alebo rovno partnerský trojuholník. Bulbasaur #1, bulbasaur #2 a bulbasaur #3. Problém je, že jeden z nich zmizol kdesi v lese, alebo išiel bojovať s charizardom a nečakane sa vrátil. Bola z toho epická bitka, kde síce vyhral bulbasaur, ale bolo to sakra tesné.

Samozrejme, nemôže chýbať akčný film. Bulbasaurovi niekto zabil psa a on, rovnako ako John Wick, sa dal na krutú pomstu. Trochu neviem, na čo by mal bulbasaur psa, ale budiž. Možno ho budú chcieť zožrať… sakra, ani ľudožrúti tam veľmi nesedia. Čo takto vegetariáni, čo chcú zožrať jeho cibuľu?

Po týchto nápadoch prišiel ten najšialenejší. Urobiť veľký príbeh na štýl Hier o tróny. Veľké rody, armády, hrady a, samozrejme, udalosti, ktoré zmenili celé kontinenty v priebehu pár dní. Múdry kráľ má svojho poradcu. Bulbasaura. Ale nemal mu dôverovať. Po útoku akousi zeleninovou zmesou sa jeho poradca preslávi ako Bulbasaur Kráľokat. Zažije fantastické dobrodružstvo a príde pritom o ruku. Alebo skôr o tú svoju krpatú končatinu. Začne sa občianska vojna, a zatiaľ čo jedna strana začne kričať „Bulbasaur na hrad!“, druhá bude mávať transparentami „Bulbasaur chráni zlodejov!“ a ozaj, môže mať bulbasaur svojho draka?

Alebo sa na to jednoducho vykašlem. Napíšem, že príjemné sviatky praje bulbasaur a kto má veľkú medzeru, toho bulbasauri zožerú. A hotovo. Bodka.

Od analýzy po úplný zmätok / Stanislav Hoferek

slová dodal Pavel Sekerák

analýza, bezpečne, cucal, destilovanie, estetika, folklór, Google, halucinácia, idiot, jednorožec, koncert, láska, monofóbia, noc, ostrov, publikum, radioaktivita, sprievod, tragikomédia, účastník, vôňa, zmätok

Analyzujem akútne akupunktúry aljašských Aborigéncov.
Bezpečnosť? Bieda.
Cucám cyankáli cumlík. Cesnačku cedím cukrovinkami.
Demižón destilátov došiel. Dezinformácia?

Eštébák Emil eštabluje estetické empatie.
Futbalový folklórista fotí farizejov.
Galapážsky Google gáni galériu galvanometrov.
Hurá, hotel! Hacienda! Historická hladomorňa! Halucinácie...

Ibrahim, indický Idiot, investoval imperialistické ihličie.
Ježiš... jedovaté jednorožce jemne jódlujú janičiarom.
Konečne končí koncert. Kdeže kofeín. Kóma. KO.
Lenivá lasica limituje lásku lékořicí.

Mám monofóbiu. Musím mať monofóbiu? Mám málo minerálov?
Nevadí. Nová noc, nové neplatené ničnerobenie.
Odcestujem. Obávaný ostrov oblepím obväzmi.
Potrebujem publikum. Praha plus Plzeň postačí.

Radím radioaktivite: razantne rýchlo recituj rozprávky!
Smutný sprievod spomalil.
Tragikomédia.
Účastník ušiel. Unikátny umelec udelil Uberu ultimátum.

Vôňa výnimočne vymyla vonkajšie vežičky vládcov vojvodstva.
Zaslúžený zmätok.

Posledný odpočinok / Stanislav Hoferek

slová dodal Stanislav Hoferek

1939, 1968, 90-60-90, 3,14, 5!, N, 23, #00ff00, 1,44MB, 0800 123 456, 158, N49°19, 36,7°C, 10F, 16:9, 1492, TRUE, FALSE, 42, 300 000 000m/s, 666

23. deň na tomto zavšivenom mieste. Z člna ostalo len pár premoknutých triesok. Všetky zásoby som spotreboval, alebo ich jednoducho neviem použiť. Načo mi je 1,44MB disketa? Načo? Ulovím na ňu niečo? Keby som teraz zavolal na 0800 123 456, tak mi určite ešte aj tie optimisticky naladené žienky s mierami 90-60-90 pošepkajú, že som v riti. Hlboko v riti sveta, niekde medzi Brazíliou a Európou. Niekde…

Nie som tu sám. Spolu so mnou je nejaký človek. Text na náhrobnom kameni neviem prečítať, len roky. 1939 až 1968. Ten človek nemal ani tridsiatku. Chudák. Alebo chudáčka. Neviem. Začnem písať aj svoj dátum narodenia? a dal to ten človek sám, alebo mu to niekto napísal? Predpokladám, že sám. Roky vie a ak tomu človeku došli potraviny a všetko ostatné, tak sa už ničomu nečudujem.

Poriadne sa pozriem na svoje zásoby. Voda: FALSE. Hlad: TRUE. Super. Kedy zomriem? Keby tak bol rok 1492, mohol by sa tu zastaviť Kolumbus. Pochybujem, že by som rozumel jeho jazyku, ale mohol by som to skúsiť.

Ešte ostáva jedna možnosť. Dostať sa odtiaľto. Mám ale málo zdrojov na to, aby som niečo skutočne vymyslel. Ostrov je tak 16 na 9 metrov. Taký jednoduchý obdĺžnik. Mal som čas porátať úplne všetky palmy. Sú tu dve. Nie 42, to by som niečo vymyslel. Len dve. Keby som mal niečo, čo dokáže dosiahnuť rýchlosť svetla (300 000 000m/s), potom by som sa odtiaľto dostal ako nič. Ale aj tak by som nevedel kam ísť. Kde vlastne som? N49°19? To ťažko. Som niekde uprostred ničoho. A za tým ničím je žiadne nič. Za celý ten čas som nevidel žiadnu loď. Maximálne zablúdenú čajku.

Nepomôže mi asi nič. Zbytočne by som volal na 158. Tu by nikto neprišiel, aby pomáhal a chránil. Teplota je relatívne stabilná, stačí sa držať tieňa. Keď dôjde posledná sladká voda, ktorú si šetrím ako sa len dá, tak sa tých 36,7°C zmení na niečo celkom iné. Môžem ďakovať tomu hore, že teplota v noci nie je 10F a plne mi postačí jednoduchá prikrývka zo zničenej plachty.

Mám nervy. Mám nervy na N-tú a najradšej by som celý ten oceán dal preč. Alebo by som s ním niečo urobil. Premenil ho na ružovú záhradu. Alebo na centrum mesta. Prefarbil by som ho na #00ff00 alebo inú farbu. To by ryby čumeli. A možno by sa nechali jednoduchšie chytiť.

Opieram sa o hrob a pozerám sa do diaľky. Viem, kde je ktorá strana podľa pohybu slnka, ale sám sa odtiaľto nemám kam pohnúť. Príde si po mňa ten červený panák s číslom 666 na hrudi a bude koniec. A budem sa učiť 3,14 či 5! v pekle. Po nemecky.

Nemal som podceňovať, že mal kapitán lode napísané niečo ako naše Vodič v zácviku. Tak mi treba.

Posledný tím / Stanislav Hoferek

slová dodal Pavel Sekerák

Jules Verne, Juan Manuel Fangio, Steven Spielberg, Stephen Hawking, Giorgio A. Tsoukalos, Jeremy Clarkson, David Tennant, Paul Van Dyk, Kato, Sigourney Weaver, Michael Gambon, Mark Hamill, Colonel Sanders, Neil deGrasse Tyson, Guillaume Emmanuel de Homem-Christo, Senua, Marek Boško, Vincent Van Gogh, Tony Colman, Philipp Melanchthon, Agatha Christie

Doktor WHO, priamo David Tennant,
ani Steven Spielgerg na neho nemá,
ako z detektívky od Agáthy Christie,
či je fajn, to Neil deGrasse Tyson zistí.

Možno áno, ale pravdepodobne nie,
s Emmanuelom Christom bude trápenie,
Vincent Van Gogh ho musí strážiť,
kým je Marek Boško na pláži.

Stephen Hawking uvoľnil miesto,
Melanchthon bude snáď iné cesto,
ostáva však veľmi ťažký výber,
Col. Sanders či Sigourney Weaver?

Jasná voľba, ak stretnú predátora,
Gambona radšej necháme doma,
Tony Colman ľúbi Hviezdne vojny,
Mark Hamill zas Rumanček Roľný.

Senua chce zavrieť dvere rakety,
Paul Van Dyk sa veľmi rád preletí,
Kato by šiel radšej na pivo,
s ním aj Juan Manuel Fangio.

Vyzerá to trochu biedne,
tak by to nespísal ani Jules Verne,
Jeremy Clarkson možno áno…
… to sa dozvieme až ráno!.

Záchrana sveta v plnom prúde,
už aj Tsoukalos je na palube,
chýba tam len Robert Mistrík,
do polhodiny im dôjde kyslík.

Rum C-ICE / Stanislav Hoferek

slová dodala Lidka Žáková

Runcajs, Federer, Schubert, Freud, Kaspirovskij, Twiggy, Janis Joplin, Barbarela, Fantomas, Socrates, Drakula, Jagudin, Aladin, Snehulienka, Jakubec, Mojsejova, Sandokan, Guinevere, Artuš, Banderas, Majster N

Moderátor si do štúdia pozval Konštantína Rumbelepotockého. Človeka, ktorého síce každý považuje za blázna, ale rozhodne mu nechýba sebavedomie.

„Najvyšší čas uviesť nášho dnešného hosťa. Ním nie je nikto iný ako… neviem či to vyslovím správne. Rum sí ajs!“

„Zdravím. Zdravím pozemšťanov.“

„Začnem nepríjemnou otázkou. Na internete ste známy ako Schubert s amputovanými rukami. Ako ste k tomu vlastne prišli?“

„Mám dlhé meno. Chcel som ho skrátiť. Preto Rum C-ICE. Určite to nejaké sedláčky vyslovujú ako Rumcajs a mne to vyhovuje. Je to skvelé meno.“

„Toto ste si dali vy. Prečo ste ale dostali tú druhú prezývku? To so Schubertom.“

„To nie je otázka na mňa. Hlavné je, že si kupujú cédečka.“

„Vaším veľkým vzorom je Martin Jakubec, je to tak?“

„Áno, to je. Je to priekopník. Je to osobnosť. Dokázal to, čo nedokázal nikto pred ním. To je dôležité.“

„Prečo práve on? Prečo nie niekto iný?“

„A kto? Ten Fantomas z Poštovej banky? Alebo Majster N? Nie, to určite nie. Martin je zabávač.“

„On je však veľmi rozporuplná osobnosť. Nie je to žiadny Socrates alebo Freud. Je to blázon.“

„Všetci sú blázni. Ale len tí najlepší robia dobrú hudbu.“

„Zaujímavé tvrdenie. Veľmi zaujímavé. Minule sme tu mali pani, ktorá si myslela, že je Snehulienka. Bola rýchla ako Fereder, tenká ako Twiggy a zarastená ako Sandokan. A tá tvrdila, že hudba už nikoho nezaujíma.“

„To je jej názor. Ešte nepočula môj nový album.“

„Kedy vyjde? Hovorí sa, že ste uvedenie už trikrát oddialili a vždy to bolo kvôli pár mráčikom na nebi.“

„Taká veľká vec potrebuje ideálne podmienky. Nemôže sa to uponáhľať. Musí byť hype. Fanúšikovia musia byž úplne zdrogovaní z toho, čo príde.“

„Najväčšiu reklamu zatiaľ urobil nemenovaný hacker zo Spišskej Starej Vsi, ktorý prepašoval vaše pesničky do miestneho rozhlasu. Hneď sa rozbehla petícia za odvolanie primátora.“

„Nechápem prečo. Však moja hudba je super a moje texty hovoria o dôležitých veciach.“

„Nový Čas zistil, že vaša pesnička Artuš a Guinevere nemá nič spoločné ani s históriou, ani s Anglickom a ani s vaším rukopisom.“

„No a čo? Tak mi ju napísal nejaký brigádnik, už neviem ktorý. To je celkom bežné.“

„Sú však aj kritici, ktorí tvrdia, že máte z histórie tak trochu hokej.“

„Nemôže vedieť každý všetko.“

„Viete mi povedať, kto bola Janis Joplin? Alebo Barbarela?“

„Čo ja viem? Žena toho Banderasa?“

„Ktorá?“

„Pokojne aj obidve. To je jedno. To je už starý chren.“

„Keby spolu hrali hokej Aladin a Jagudin, kto by vyhral?“

„Jagudin.“

„Prečo on?“

„Mal ten koberec, nie?“

„Ale Dracula by ich porazil obidvoch, či nie?“

„Neviem, ja som vtedy nežil. Navyše mňa nikdy muzikály nebavili. Muzikál nie je skutočná hudba.“

„A aká hudba je skutočná?“

„House, techno, drum&bass. Niečo, čo má grády.“

„Prečo nie napríklad taký jazzrock?“

„To robia amatéri.“

„Povedal vám už niekto, že ste prípad pre Kašpirovského?“

„Nemôžem si pamätať každú sprostosť, čo plebs povie. Nezaujíma ma to.“

„Kedy sa dočkáme turné? Budeme čakať dlho alebo ani nie?“

„Aj Snehulienka si počkala a nezabilo ju to.“

„To je trochu sporné tvrdenie.“

„Aj Mojsejová je sporná. Aj Jakubec. Aj Rum C-ICE je sporný.“

„Často o sebe hovoríte v tretej osobe? Nehovorím, že je to zlé, len to podčiarkuje tvrdenie s Kašpirovským.“

„Keď robíte hudbu, musíte vedieť, o čom bude. Seba poznám. Aj plebs na Slovensku. To je dôležité. A urobiť tomu podmaz, aby si to staré babky pospevovali cestou na omšu. To je úspech. A to nedokážete pochopiť.“

„To je zaujímavé tvrdenie. Každopádne, ja si váš nový album vypočujem. Tak držím palce, aby všetko dopadlo tak, ako má. Určite to bude nezabudnuteľný zážitok.“

„To tvrdil aj brigádnik, čo mi robí marketing pre mainstreamové médiá. Som si istý, že sa budú ocenenia len tak hrnúť.“

„Dámy a páni, toto je Rumcajs, Rum C-ICE či ako sa vám to podarí vysloviť. A teraz nám niečo pustí z pripraveného albumu.“

„Teraz nie, až po uvedení. Musí byť hype. Poriadne. A nebudem dávať časti môjho talentu len tak von.“